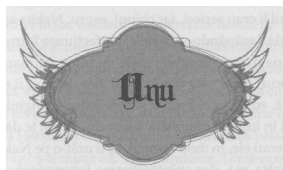

Şaptesprezece ani, moartă, în fruntea îngerilor întunecați din Ceruri – care ard de nerăbdare să omoare pe cineva. Mda, asta-s eu, Madison, noua cronometroare a întunericului care habar n-are de nimic. Nu așa mi-am imaginat că se vor desfășura „studiile mele superioare” în noaptea în care am plecat de la balul de absolvire și am murit pe fundul unei râpe. Am supraviețuit furând amuleta celui care mă ucisese.

Acum e de datoria mea să trimit un spintecător al întunericului că să pună capăt unei existente pământești. Scopul e salvarea sufletului chiar și cu prețul pierderii vieții. Soarta, ar zice serafimii. Dar eu nu cred în soartă; cred în liber-arbitru, ceea ce înseamnă că mă aflu chiar în fruntea celor împotriva cărora luptam până de curând.

Serafimii sunt nedumeriți de schimbările pe care încerc să le impun unui sistem în care nu cred, dar sunt dispuși să-mi dea o șansă. Cel puțin teoretic. Realitatea e ceva mai... complicată.

Mașina *era înfierbântată de soare* și mi-am retras degetele de pe caroserie, strecurându-mă pe lângă ea. Nerăbdarea îmi învăluia trupul că o a doua aură. Aplecată de spate și mergând tiptil, mă țineam după Josh – care, în prima lui zi de școală, purta o cămașă băgată în blugi –, croindu-ne drum prin parcare, către camionul lui. Da, era prima zi de școală, și da, chiuleam, dar oricum în prima zi nu *se făcea* nimic. În plus, mi-am zis că serafimii mă vor ierta; urma să încerc să salvez unul dintre sufletele lor însemnate.

Josh s-a oprit și s-a întors cu fața la mine, stând pe vine în spatele unui Mustang roșu, apoi și-a dat la o parte părul blond care-i intra în ochi și a zâmbit. Evident, nu era prima dată când chiulea. Și eu o mai făcusem, dar niciodată în gașcă. I-am zâmbit la rândul meu, dar, când Josh a privit peste umărul meu, zâmbetul i-a pierit.

— O să fim prinși din pricina ei, a bombănit.

Adidașii mei galbeni – cu șireturi imprimate cu cranii și oase încrucișate – au scrâșnit pe asfalt când m-am răsucit și eu să văd la ce se uita. Barnabas se ascundea printre mașini; ochii îi erau serioși, iar chipul, aspru. Nakita se plimba însă agale, legănându-și brațele, perfecțiunea întruchipată.

Purta una dintre perechile mele de blugi de marcă și un maiou scurt de-al meu și arăta mai bine decât aș fi reușit eu vreodată, cu părul ei brunet și

strălucitor și unghiile negre sclipind în lumina minunată a soarelui. Nu și le dăduse cu oă; așa erau ele. În mod normal, aş fi urât-o pe Nakita pentru că arăta așa, dar spintecătoarea întunericului n-avea habar cât era de frumoasă.

Stând pe vine lângă mine, Barnabas s-a încruntat; mirosea a pene și a floarea-soarelui. Îngerul care se dădea elev în clasa a douăsprezecea, îmbrăcat cu blugi negri, decolorați, și un tricou și mai decolorat imprimat cu o trupă oarecare, decăzuse de doua ori: o dată fusese izgonit din rai cu cine știe câte mii de ani în urma, iar acum din cauza că schimbase tabăra în mijlocul războiului din Ceruri.

— Nakita n-are nici cea mai vagă idee cum să facă asta, a bodogănit spintecătorul, dându-și la o parte de pe față buclele castanii și mijindu-și ochii.

Cei doi se aflaseră în tabere opuse ale războiului din rai și nu le trebuia mult că să se calce reciproc pe nervi.

Am tresărit și i-am făcut semn Nakitei să se lase pe vine, dar ea a continuat să meargă normal. Nakita era gardianul meu oficial, investit de către serafimi.

Teoretic, fiind cronometrul întunericului, îi eram șefă. Deși eu eram cea deșteaptă când venea vorba de cele lumești, ea îmi cunoștea munca și ce-ar fi trebuit să fac. Problema era că n-aveam de gând să procedez conform indicațiilor cerești. Aveam alte idei în minte.

— Lasă-te în jos, neroado! a șuiertat Barnabas, iar fata micuță, frumoasă și mortală s-a uitat nedumerită în spatele ei.

Pe umăr ținea geanta modernă pe care i-o dădusem de dimineață, că să-i completeze ținuta. Se potrivea cu sandalele roșii și era goală-goluță, dar insista s-o poarte după ea pentru că i se părea c-o

ajută să se integreze în peisaj.

— De ce? s-a mirat ea, apropiindu-se. Dacă-
ncearcă cineva să ne oprească, îl spintec pur și simplu.

„Îl spintecă?”, mi-am zis, străbătută de un fior.
Nu se afla pe Pământ de prea multă vreme. Barnabas
se acomodase mai bine, căci fusese izgonit din rai
înainte de ridicarea piramidelor, din cauza credinței
sale în liber-arbitru, nu în soartă, însă Nakita îmi
spusese odată că umbla vorba că fusese alungat
fiindcă se îndrăgostise de o muritoare.

— Nakita, am spus, trăgând-o de braț când s-a
apropiat, iar ea s-a lăsat ascultătoare pe vine,
fluturându-și pletele. Nu mai folosește nimeni cuvântul
ăla.

— E un cuvânt foarte bun, s-a burzuluiit ea.

— Ce-ai zice să plesnești oamenii, în schimb? a
propus Josh.

Barnabas s-a încruntat.

— Nu-i da apă la moară, a mormăit el.

Nakita s-a ridicat.

— Ar fi cazul să mergem, a zis ea, privind în jur.
Dacă nu-l pot convinge pe cel însemnat să *aleagă* o
cale mai bună înainte că Ron să trimită un spintecător
al luminii că să-l țină în viață, o să-i iau sufletul că să i-l
salvez..

Zicând acestea, a pornit-o spre camionul lui
Josh. „A-i lua sufletul” era un mod mai plăcut de a
spune „a omorî”. M-au copleșit deodată proporțiile
uriaeșe a ceea ce încercam să fac, și umerii mi s-au
lăsat.

Eram noul cronometror al întinericului, dar,
spre deosebire de cel de dinaintea mea, eu nu
credeam în soartă. Ci în liber-arbitru. Întreaga situație
era o glumă de proporții cosmice – asta în afară de
micul detaliu că eram moartă. Fostul cronometror al

Întunericului a crezut că dacă mă va omori pe mine, cea despre care se prezisese că-l va înlocui, va obține nemurirea. Nimeni nu știuse cine eram de fapt, iar când au aflat, era prea târziu că să mai schimbe ceva – și-așa m-am pricopsit cu această sarcină până ce aveam să-mi găsesc corpul adevărat și să rup legătura cu amuleta care mă menținea în viață în lipsa lui.

Josh s-a ridicat și a aruncat o privire spre intrarea în parcare prin geamurile Mustangului.

— Haide! S-ajungem la camion înainte să ocupe scaunul din față. N-am de gând să conduc cu ea în dreapta.

Am pornit-o după ea, cu genunchii îndoiți și rămânând pe vine. Barnabas era mult mai bun decât mine la toată treaba asta cu salvarea sufletelor – știa cum să-și folosească amuleta și avea experiența să-i găsească pe oamenii însemnați să moară prematur că să poată fi salvați de spintecători asemenea Nakitei. Faptul că trecuse în tabăra cealaltă că să rămână alături de mine era la fel de ciudat că alegerea mea pe post de nou cronometror al Întunericului. Poate că vina îl ținuse aproape de mine, căci nu reușise să mă mențină în viață când mi se stabilise moartea. Sau poate furia pe fostul lui șef, Ron, cronometrorul luminii, care ne mințise pe amândoi că să obțină supremația. Sau poate Barnabas își imaginase că dețin răspunsurile la întrebările pe care le iscase trădarea lui Ron. Oricare-ar fi fost motivul, mă bucuram că Barnabas se afla acolo. Niciunul dintre noi nu era de acord cu obiceiul celor din Ceruri de a omorî pe cineva înainte de a face ceva rău, dar dacă îmi fusese sortit să devin noul cronometror al Întunericului, câștigarea loialității lui Barnabas nu era nici pe departe cel mai rău lucru pe care l-aș fi putut face. Nakita n-avea încredere în el și-l considera a fi spion.

— Ăăă, oameni buni! a rostit Josh și am încremenit când am observat încotro se uita: la mașina de poliție parcată în fata școlii.

Lângă ea stătea o femeie îmbrăcată în uniformă, cu mâinile în șolduri și privind în direcția noastră.

— La naiba! am icnit, ghemuindu-mă la pământ.

Josh m-a urmat imediat, iar Barnabas oricum nu se ridicase mai sus de plafonul mașinii.

— Jos! i-am șuiert Nakitei și am tras-o spre asfalt.

Inima îmi bătea cu putere. OK, știu. Eram moartă, dar ia încercați să-mi convingeți și mintea de asta. Credeam că sunt vie și, având și iluzia tactilă a unui corp, cine eram eu să mă contrazic? Era stânjenitor. Dacă stăteam liniștită, nu simțeam nimic, dar în clipa în care mă agitam, amintirea pulsului mi se activa. Era cumplit de nedrept că trebuia să am de-a face cu toate consecințele fizice ale fricii când eram deja moartă, dar măcar nu mai transpiram.

Stăteam cu spatele lipit de mașina după care ne ascundeam.

Lângă mine, Josh părea îngrijorat.

— E Levy, polițista. Crezi că ne-a văzut? am șoptit.

Absolut grozav – eram deja în vizorul femeii. Mă urmărise când mersesem cu viteză prea mare spre spital, cu doua săptămâni în urmă, când Nakita aproape că-l omorâse pe Josh. Mda, îl spintecase, dar numai pe jumătate. Nu m-aș fi aventurat să-i numesc prieteni, dar măcar Nakita nu mai încerca să-l ucidă pe Josh.

Ghemuită în fața mea, Nakita a dat să se ridice.

— O s-o plesnesc!

— Nu! am strigat deodată eu și Barnabas,

trăgând-o înapoi în jos.

Josh trăgea cu ochiul prin geamurile mașinii.

— A plecat.

„Pui de cățeluși morți! Cum să salvez viața unui tip când nu reușesc nici măcar să mă strecor afară din parcare la liceul?” Le spusese serafimilor că, dacă reușeam să stau de vorbă cu el – cel însemnat –, atunci va lua o decizie mai bună și nu va fi nevoie să moară că să-i fie salvat sufletul. Cel mai probabil, era șansa mea de a demonstra că ideile mele ar putea să meargă. Nu voiam să pierd ocazia ajungând prea târziu. Și nici s-o dau în bară pentru că trebuia să stau în detenție la școală – și-apoi în camera mea, după ce avea să afle tata.

Mi-am strâns amuleta în pumn și grijile mi s-au accentuat. *Ar trebui* să pot opri timpul în loc cu ajutorul pietrei negre din mijlocul ei, să devin invizibilă și să fac tot felul de alte lucruri, însă ultima oară când făcusem experimente, aproape că mă distrusesem. Dar și dacă nu făceam nimic...

Barnabas mi-a cuprins mâna cu a lui, iar acum țineam amândoi piatra neagră și lucioasă care mă făcea să păr a fi în viață, și m-am întors spre el, clipind surprinsă.

— Mă ocup eu de asta, a spus el, iar ochii căprui și profunzi îi erau compătitori.

Am deschis gura și am dat aprobator din cap. Nu eram nevoită să fac totul singură. El și Nakita se aflau acolo că să mă ajute până ce mă descurcam pe cont propriu. A observat cât eram de recunoscătoare și a zâmbit, apoi s-a ridicat și și-a desprins mâna de a mea.

— Tu? a strigat Nakita, ridicându-se la rândul ei. Dacă spintecă cineva ceva, eu voi fi aceea!

Josh a oftat.

— Iar încep.

Pe chipul lui Barnabas se citea iritarea, dar a făcut ochii mari când a privit în spatele ei. M-a surprins sunetul sec scos de cineva care-și dregea glasul și m-am ridicat în picioare când am observat-o pe polițista Levy, cu mâinile încă proptite în șolduri și cu o expresie dezamăgită pe față.

— Nu e cam devreme pentru o excursie cu clasa? s-a interesat ea. Arăta prea tânără că să fie polițistă, dar privirea care părea să spună „lăsați tâmpeniile” impunea un respect care intra în contradicție cu tunsoarea șic și silueta zveltă.

— Ofițer Levy! am zis, simțindu-mă cam aiurea în vreme ce-mi scuturam fusta de praf.

Era neagră, iar pe poale avea un model cu cranii și oase încrucișate. Se asorta cu șireturile de la adidași. În combinație cu dresurile negre, ansamblul era excentric, dar mă caracteriza întru totul.

— Uau, ce mă bucur să vă văd! Nu știam că sunteți repartizată aici, am continuat.

Glasul mi s-a stins și nimeni n-a mai zis nimic, în vreme ce ea ne privea pe rând.

— Ah, luam ceva din camioneta lui Josh, am mințit eu, uitându-mă la mașina aflată la două rânduri mai încolo – două rânduri și șase ore mai încolo. *La naiba!*

Avea sprâncenele ridicate și și-a desprins mâinile din șolduri.

— Josh, Madison... iar voi doi sunteți...? a întrebat ea.

— Barney s-a prezentat Barnabas, fără să ridice privirea, iar ochii i-au lucit argintiu.

Îi zisese numele pe care-l foloseam eu când eram supărată pe el, ceea ce-mi dădea de înțeles că era enervat pe sine însuși.

— Iar tu, domnișoară?

— Nakita, a spus cu îndrăzneală spintecătoarea întunericului, pipăindu-și amuleta de parcă s-ar fi pregătit s-o folosească.

— E sora mea, a adăugat Barnabas, trăgând-o aproape de el, astfel încât polițistei Levy să i se pară că o îmbrățișează din lateral, dar eu știam că de fapt îi atrăgea atenția să aibă grijă cum se poartă. Problema era că amândoi se credeau a fi șeful haitei, iar asta n-a făcut decât să înrăutățească situația când ea l-a îmbrâncit la o parte.

— Ne-am transferat din Danemarca, a continuat, iar eu i-am aruncat o privire surprinsă.

„Parcă erau din Norvegia...”

— Și stau la mine, am intervenit.

Polițista Levy a părut să se relaxeze, aparent mulțumită de aerul nostru descurajat.

— Dacă mai încercați să faceți de-astea, o să vă pun sub supraveghere, a spus ea, retrăgându-se și făcându-ne semn spre școală. Înăuntru. Cu toții! N-am de gând să vă fac greutăți din prima zi de școală. Dați-i drumul, a zis, mânăndu-ne înaintea ei, și am pornit-o cu toții.

— Scuze, a murmurat Josh când am ajuns în dreptul lui, dar nu mi-am dat seama dacă i se adresa polițistei Levy sau mie.

Eram dezamăgită, ba chiar puțin disperată. O auzeam pe polițista Levy în spatele meu și mi s-a ridicat părul pe ceafă.

„N-o să mergem în liniște, nu-i așa?”, m-am gândit, dar, când l-am surprins pe Barnabas făcându-mi cu ochiul și zâmbindu-mi șmecherește, m-am lăsat cuprinsă de nerăbdare.

— Mergi înainte, a mimat el, apoi a tras-o pe Nakita de braț, că să ajungă în rând cu Josh și cu mine.

Am zâmbit când ea a protestat înăbușit, în vreme ce Barnabas și-a apropiat capul de al ei și a convins-o să n-o spintece pe femeie.

— Am observat ce-aveai de gând să faci, a zis, strângându-și amuleta în palmă pe când piatra începuse să lucească verzui.

Fusese rubinie, dar, de când renunțase la poziția de spintecător al luminii și se dăduse de partea întunericului, își schimbase locul în spectru - spre rușinea lui Barnabas.

— Nakita, dac-o spinteci, dai dovada de eleganța unui rinocer, a adăugat. Trebuie să înveți arta minimalizării. Ia exemplu!

Apoi Barnabas mi-a șoptit:

— Madison, încetinește pasul până ce ofițerul Levy trece pe lângă tine. Josh, îmi pare rău, dar nu pot să-ți acopăr spatele. Femeia trebuie să ducă pe cineva înăuntru. Cel mult mă pot asigura că n-o să intri în bucluc.

Josh a oftat și mi-a aruncat o privire, apucându-mă de mână.

— Ne vedem mai încolo, a spus încet, resemnat și nefericit totodată. Știam eu că-i prea frumos să fie adevărat.

Mi-am tras degetele dintr-ale lui și am tresărit.

— Îmi iei tu temele?

— Da. O să trec pe la tine după ore. Ai numărul meu?

Mi-am pipăit buzunarul, în căutarea telefonului mobil.

— Întotdeauna, am răspuns, iar Nakita a pufnit, nepricepând nimic.

Pentru ea, totul era rațional. Asta era principala diferență dintre ea și Barnabas. Fie el și ursuz, își urma glasul inimii.

Mă simțeam că naiba pentru că îl lăsam baltă pe Josh, dar ce-aș fi putut face? Am încetinit treptat pasul, iar Nakita și Barnabas mi-au urmat exemplul, în vreme ce Josh mergea în continuare în fața noastră, ținându-și capul plecat și mâinile în buzunare. Mi-am ținut respirația când am făcut un pas în lateral, lăsându-l pe polițista Levy să treacă pe lângă noi. Barnabas m-a apucat de cot și m-am oprit în loc. Cu cealaltă mână își ținea amuleta, iar ochii îi erau argintii când a intrat în legătură cu divinul, modificând amintirile polițistei Levy astfel încât să nu ne includă și pe noi. Era o sarcină minoră, dar una pe care niciunul dintre ei nu era prea nerăbdător să mi-o arate, din cauza a ceea ce aș fi putut face folosind-o. Sigur, eram șefa lor, dar obținusem slujba fără să am parte de ucenicia de-o viață și de disciplina care-o precedau de obicei.

Stăteam între mașini și priveam, nevenindu-mi să cred cum polițista Levy părea să fi uitat cu totul de noi și-l conducea pe Josh înapoi în clădirea școlii, de parcă ar fi fost singurul pe care-l văzuse. Magia spintecătorilor – n-ai cum să n-o iubești.

— Femeia o să-și amintească, a pufnit Nakita, lăsându-și greutatea pe un picior și urmărind și ea scena. Ai folosit atât puțin din puterea divinului, încât amintirea falsă n-o să reziste.

— O să reziste suficient cât să ne luăm tălpășița – nici n-avem nevoie de mai mult.

Uitând cu totul de Josh, Barnabas m-a apucat de cot și m-a îndrumat spre câmpul de la marginea parcarii, dar eu încă mă uitam în urmă, la clădirea școlii și la geamurile deschise.

— Și când o să se-ntoarcă după noi și n-o să găsească nimic, o să fie cuprinsă de îndoială. Peste o săptămână, nici n-o să-și mai amintească, pentru că o să-i fie mai ușor să uite cu totul.

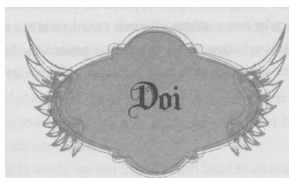
„O săptămână”, m-am gândit, sperând că nu se înșela. Îmi imaginasem că era mai sigur de-atât. Nici Nakita nu părea prea convinsă.

Umăr la umăr, ne-am întors și-am lăsat mașinile în urma, îndreptându-ne spre un teren necultivat, plin de floricele și de albine. Mă simțeam nelalocul meu mergând între cei doi îngeri, unul al luminii, celălalt al întunericului, de parcă aș fi fost cumva legată de tot trecutul și de întregul viitor. Dacă n-aș fi știut că în spatele nostru era liceul și dacă n-aș fi simțit mirosul asfaltului și al metalului încins, aș fi zis că mă plimb prin Grădina Edenului.

Nakita s-a uitat la cer și și-a dat părul pe spate. Pe chip i-a apărut un zâmbet dureros de frumos. Când și-a ridicat brațele spre Ceruri, aripile ei – aripile ei minunate, cu pene negre, incredibil de mari – și-au făcut apariția, lucind în soare. Spintecător al întunericului, aripi întunecate.

Îngrijorată, am aruncat o privire în urmă, spre școală. Când m-am întors, Barnabas își afișase și el aripile. Ale lui erau albe și m-am întrebat dacă aveau să-și schimbe și ele culoarea, cum se întâmplase cu amuleta.

Aveam mai puțin de douăzeci și patru de ore la dispoziție ca să încerc să salvez un suflet pe cale să se trezească în mijlocul unei lupte pentru propria viață. „Și noi, mi-am zis când Barnabas m-a cuprins cu un braț pe după mijloc și am făcut un pas în spate, călcând pe picioarele lui ca să mă poată ridica în aer, suntem singurii care-l putem salva.” Îi aduceam atât salvarea, cât și moartea... pentru că, dacă nu-l puteam convinge să ia o altă hotărâre, Nakita avea să-l omoare.

Mallul din Fort Banks era un val de răcoare iscată de aparatul de aer condiționat. Simțeam practic cum mă părăsește fierbințeala soarelui în vreme ce, lângă punctul de informații, îi așteptam pe Barnabas și pe Nakita, care se certau pe șoptite chiar în interiorul ușilor duble de sticlă. Grace, fostul meu înger păzitor, acum devenit mesager, zbârnâia undeva pe deasupra mea. Mingea de lumină de mărimea uneia de baseball ni se alăturase aproape imediat ce ne înălțaserăm în aer și, cu ajutorul ei și-al serafimilor, descoperiserăm acest orașel din mijlocul lanurilor de porumb.

De fapt, o *văzusem* pe Grace doar de cele câteva ori în care mă disociasem de amuleta mea – și când, apropo, aproape că murisem de tot. Deși micuță, era frumoasă, cu un chip prea strălucitor ca să-l poți privi. De cele mai multe ori, lua înfățișarea unei ceți luminoase, ca petele care apar uneori pe fotografii. De fapt, exact așa arăta în pozele făcute pe film și era singurul mod în care un om normal își dădea seama că se afla prin preajmă. Eu puteam să o aud. Și spintecătorii mei la fel, dar oamenii nu. Norocul lor.

— A fost odată o fată cronometroare – cânta vesel Grace, coborând spre mine, plictisită să se tot

joace cu ecoul care răsună în tavan – care nu se-nțelegea cu a ei spintecătoare. Așa că a dus o luptă dreaptă, crezând că o alegere deșteaptă îl face pe cel rău să cugete la a sa faptă.

— Mersi, Grace, am rostit ironic.

A luminat mai intens, iar chicotitul i-a sunat precum picurul unei ape. Lui Grace îi plăcea noua ei slujba de mesager, pe care o câștigase când o botezasem prima oară. Îi oferisem din greșeală această promovare, fără să știu că numele aveau o putere atât de mare în tărâmul îngerilor. Cred că serafimii mi-o distribuiseră drept pedeapsă, dar n-aș schimba absolut nimic, cu versurile ei cu tot.

— Ce-i cu spintecătorii? a întrebat ea, făcându-se invizibilă când a aterizat pe capacul tomberonului de lângă mine.

Când nu mai bătea din aripi, nici nu mai strălucea.

— Ia pune tu un spintecător al întunericului să lucreze laolaltă cu unul al luminii și vezi de nu apar neînțelegeri, am spus și am oftat, sprijinindu-mă de panoul indicator, în așteptare. Am luat amuleta în mână și mi-am imaginat cum pătrund în divin, că să înfășor lumina în jurul pietrei negre. Ca prin minune – ceea ce, într-un fel, și era –, piatra neagră a dispărut, deși încă îi simțeam greutatea în palmă. Să-mi fac amuleta să dispară era unul dintre primele lucruri pe care le învățasem de la Nakita. Într-o bună zi, voi reuși s-o fac să arate că un alt obiect, dar, deocamdată, doar asta-mi ieșea.

Aripile lui Grace au apărut temporar când mi-am demonstrat aceasta „îndemănare”, apoi s-au disipat.

— Măcar stau de vorbă.

— Nu stau de vorbă, se ceartă, am corectat-o.

Avea să fie mai greu decât îmi imaginasem dacă urma să „discute” absolut orice. Ne aflam acolo; era timpul să-l căutam pe cel însemnat.

— Doar nu credeai că va fi ușor să schimbi Cerurile și Pământul, nu? m-a întrebat Grace, iar eu m-am încruntat.

— Ar fi mai ușor dacă aș putea călători pe axele timpului și-aș vedea viitorul, m-am plâns eu.

— Ia încearcă, a zis sec Grace. Când te-ai disociat de ea, ți-ai stricat amuleta.

M-am strâmbat când i-am auzit tonul acuzator. Mă avertizase să n-o fac, iar eu o ignorasem. Faptul c-o făcusem mă salvase, dar, până ce amuleta avea să se repare singură, serafimii erau cei care interpretau axele timpului și-mi trimiteau spintecătorul întunericului să omoare oameni.

Faptul că serafimii făceau asta era în sine o chestiune imperfectă. Puteau s-o facă, dar le era greu să discearnă trecutul de viitor, acesta fiind și unul dintre motivele pentru care cronometrorii trebuiau să fie oameni. Cronometrorii umani – eu, în cazul de față – permiteau și flexibilitate de-a lungul mileniilor, un mod de a oferi Cerurilor capacitatea de a se adapta pe măsură ce oamenii imperfecti își schimbau relația cu viața, cu universul și cu tot restul.

Se petreceau spintecări de care eu nu aveam habar, iar asta mă deranja. Serafimii știau că vreau să schimb mai multe lucruri și nu puteam să nu simt că fusem însărcinată cu această spintecare pe post de probă. Dacă nu reușeam să-l fac pe tipul asta să vadă o nouă posibilitate și să ia o altă hotărâre, cum să-i conving pe spintecătorii întunericului?

Observând că eram deprimată, Grace a plutit mai aproape de mine.

— Nu-ți face griji, m-a liniștit ea. Nu peste multă

vreme, vei citi axele timpului. Cred că, inconștient, o faci deja. Instinctul tău de a te opri la mall a fost unul bun. Nu știam că el e aici.

— Chiar e? am întrebat, iar ea și-a intensificat strălucirea și s-a înălțat când Barnabas și Nakita au căzut în sfârșit la înțelegere și au pornit-o spre noi.

Poate că avea dreptate. Când zburasem pe deasupra mallului, *simțisem* un mic semnal în mintea mea, de parca m-ar fi urmărit cineva. Când îi pomenisem despre asta lui Barnabas, se îndreptase imediat către parcare. Mă făcuse mai încrezătoare, dar acum, privind în jur, mă întrebam dacă fusese o senzație adevărată sau pur și simplu îmi dorisem să fiu iar cu picioarele pe pământ. Mallul nu arata prea promițător.

Era luni, așa că nu erau mulți oameni înăuntru – în special mame care-și târau copiii dintr-un magazin într-altul căutând haine de școală sau copii care-și târau mamele în același scop. Două fete care stăteau lângă un stand cu cercei mă urmăreau cu privirea. Mi-am târșăit adidașii galbeni pe gresie, simțind că mă integrez perfect în peisaj cu parul meu în stil punk, cu vârfurile mov.

— Crezi că Josh e-n regulă? am întrebat-o pe Grace, aranjându-mi cămașa cu mâneci scurte, în carouri roșii și negre.

Dac-aș fi știut de dimineață c-aveam să-ncerc să revin la o spintecare, m-aș fi îmbrăcat mai puțin tipător.

— O să fie în regulă, m-a asigurat Grace când Barnabas s-a oprit în fata noastră. Nakita pășea sigură pe ea, dar când i-a observat silueta cocoșată, și-a mai pierdut din prestanță, încercând în continuare să se integreze, în vreme ce le urmărea pe fetele de lângă stand.

— Așa deci, Grace, a trântit-o Barnabas, ești sigură că serafimii n-au putut să-ți dezvăluie mai multe despre cel însemnat?

Am oftat. Cel însemnat. Așa erau numite potențialele victime de către spintecători. Ca-n expresia „Nu va fi decât o însemnare pe-o piatră de mormânt”.

Nakita a rânjit cu superioritate, și-a dat părul pe spate și i-a zâmbit ceții rotunde care-o înfățișa pe Grace. Mesajul original care ne scosese din liceu și ne făcuse să venim până aici îi fusese destinat doar ei, dar Barnabas trăsese cu urechea.

— Care-i problema, Barnabas? N-ai destule informații? Credeam că te pricepi la asta.

Fusese de-a dreptul răutăcioasă și, în vreme ce Barnabas și Nakita s-au luat din nou la harță, eu am privit în jur. Un grup de băieți de lângă chioșcul de ziare ne observaseră sau, mai degrabă, o observaseră pe Nakita, al cărei mijloc se tot dezgolea în vreme ce-i ținea lecții lui Barnabas despre supremația serafimilor. M-am răsucit pe călcâie și m-am îndepărtat de cearta lor, ca să mă așez la una dintre mesele libere. Zona cu restaurante părea în regulă, dar nu mă puteam ghida după senzații. Trebuia să știu.

Imediat, subiectul disputei a devenit cine mă călca pe mine mai tare pe nervi, și i-am auzit urmându-mă. Grace îi blagoslovea cu versuri despre cum „spintecătorii s-au sfădit oricât de tare au dorit până ce cronometrul i-a părăsit”. Sincera să fiu, eram pe cale s-o fac. Nu-mi erau de niciun folos.

După ce am găsit o masă cât de cât curată, mi-am tras un scaun și m-am așezat cu spatele la intrare. În sfârșit amuțiți, cei doi spintecători și-au ocupat locul la stânga și la dreapta mea. Nakita și-a pus geanta goală în poală, pipăindu-și neliniștită amuleta și

urmărindu-le pe cele două fete de la standul cu cercei. Avea o expresie îngrijorată pe chip – nu din pricina stării mele de spirit, ci pentru că fetele erau îmbrăcate din cap până-n picioare în negru și erau pline de dantelă, în stil gotic, iar ea purta o cămașă roșie. Barnabas era posomorât și s-a gârbovit și mai mult, îmbrăcat în tricoul lui decolorat, arătând oricum bine, cu părul lui cârlionțat și ciufulit.

— Grace, ce anume ți-au zis de fapt serafimii? am întrebat-o, minunându-mă cum de ajunsese eu cea care își păstrează sângele rece din întregul grup.

De data aceasta, spintecătorii au păstrat tăcerea, iar îngerul mesager a coborât pe masă, ceața dispărând când s-a oprit locului.

— Nu prea multe, a răspuns Grace, vocea ei diafana părând să-mi pătrundă în minte. Serafimii nu se prea pricep să descrie cum arată cineva. În afară de coordonatele orașului, știu doar că e bun la calculatoare.

M-am lăsat pe spate în scaunul de plastic și l-am eliminat de pe listă, în minte, pe tipul de lângă chioșcul de ziare care citea revista *Arme și muniții*.

— Serafimii n-au zis niciodată că-i vreun obsedat de computere, a intervenit sec Barnabas.

Nakita s-a zbârlit. A dat drumul amuletei din mână, iar eu am ridicat din sprâncene când am observat că piatra cenușie se transformase într-o cruce gotică.

— Serafimii au prezis că un virus va infesta calculatoarele dintr-o școală, mai mult în glumă, a adăugat ea, uitându-se urât la el. Aș zice că asta înseamnă că se pricepe la computere. Abia când virusul va afecta și calculatoarele din spitalul clinic local vor începe să moară oameni. Serafimii susțin că îi place atât de mult să aibă parte de notorietate ca

anonim, încât continuă în același mod, făcând intenționat rău oamenilor pentru tot restul vieții lui. Așa că înțelegi de ce este în interesul tuturor, *Barney*, să-i luăm sufletul devreme, înainte să ajungă atât de murdar și de transformat, încât să nu-și mai dorească mântuirea.

Scrâșnind din dinți, Barnabas a păstrat tăcerea, iar eu m-am foit neliniștită în scaun. Ciudat cum reușea ea să facă moartea să pară un lucru bun.

Cel de-al șaselea simț al meu nu mai detecta nimic, așa că mi-am sprijinit coatele de masă și m-am gândit că toată treaba asta era la fel de productivă ca ora de la care chiuleam în acel moment. Puteam să pun pariu că tipul cu tricou Harley Davidson care se plimba prin mall împreună cu o fată care vorbea la telefon ieșea din discuție. Trebuia să găsesc pe cineva cu ochelari de tociar.

— Obsedat de computere, am mormăit, mijind ochii când mi-am ridicat privirea spre ferestrele strălucitoare din tavan.

Presupun c-ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru puținele informații pe care ni le-au putut da serafimii, dar mi-am lăsat capul pe masă, frustrată. S-a auzit un bufnet și mi-am simțit fruntea lipită de suprafața rece.

Barnabas mi-a pus mâna pe umăr, vrând să mă liniștească.

— Madison, e-n regulă, a spus, făcându-mă să mă simt și mai rău. Încercăm să-l găsim pe tipul ăsta incredibil de repede. Axele timpului sunt cu atât mai greu de descifrat cu cât sunt mai îndepărtate de clipa prezentă. Nici măcar Ron nu poate să ofere o descriere înainte să călătorească în viitor, și asta, de obicei, doar cu câteva ore – nu cu o zi întreagă – înainte că decizia fatală să fie luata de cel însemnat. Ne bazăm pe

interpretările îngerești a ceea ce s-ar putea întâmpla, așa că relaxează-te.

Am ridicat capul, holbându-mă în continuare la masă. Cronometrul luminii nu era preferatul meu în perioada aceea, dar mă simțeam mai bine pentru că Ron n-avea habar, probabil, de faptul că ne aflam acolo, încercând să-l salvăm pe tipul ăsta. Odată ce afla, avea să îngreuneze totul.

— Madison, te descurci! Ne-ai adus aici, nu-i așa? a continuat Barnabas, luându-și mâna de pe umărul meu. Simt și eu că cel însemnat e aici. Ai instincte bună. O să-l găsim.

M-am uitat în sus și-am văzut mai întâi speranța de pe chipul lui, și apoi îndoiala de pe cel al Nakitei. Grace stătea în tăcere pe masă și asculta.

— La timp? am întrebat. Înainte că Ron să călătorească în viitor și să trimită pe cineva să ne oprească? Nu trăiesc cu impresia că un spintecător al luminii va crede că încerc să-l salvez pe tipul ăsta cu Nakita alături, gata să-l omoare dacă nu-l pot face să se răzgândească. Tu ai crede?

Barnabas i-a aruncat o privire Nakitei, iar fata a strâns mai tare poșeta roșie.

— Sigur că da, a răspuns el, dar mințea. Madison, nu-ți face griji. O să-l găsim. Ai doar emoții pentru că e prima preîntâmpinare.

— E o recoltare, a spus Nakita, admirându-și unghiile negre și uitându-se apoi la tipele îmbrăcate în stil gotic. Nu o prevenire a unei recoltări.

— E orice vrea Madison, i-a trântit-o Barnabas, îmbujorându-se.

— Ei bine, eu trebuie să plec! a anunțat Grace, iar strălucirea blândă din care erau închipuie aripile ei s-a ridicat și a răspândit o aromă de căpșuni. Mi s-a zis să te aduc aici, apoi să mă retrag.

— Pleci? am întrebat, îngrijorată, dar apoi ceva din cuvintele lui Grace mi-a atras atenția. Te retragi? am repetat, iar strălucirea de deasupra mesei a căpătat o nuanță aproape bolnăvicioasă de verde. Nu pleci? La naiba, Grace, ne spionezi?

Barnabas s-a ridicat, cuprins de îngrijorare; și dinspre Grace s-a auzit un geamăt ascuțit.

— Nu te enerva! Serafimii sunt confuzi și vor să se asigure că e posibil să schimbi drumul cuiva care este însemnat. De-asta ai și *primit* recoltarea asta, Madison. Când vine un nou cronometrator, mereu se schimbă regulile, dar niciodată la nivelul la care vrei tu. Ei nu cred că un spintecător poate deschide mintea unui om astfel încât să aleagă o altă cale și să rămână și anonim, mai ales dacă pentru asta e nevoie ca spintecătorul luminii să colaboreze cu cel al întunericului. Dacă Barnabas și Nakita nu pot s-o facă, ajutați fiind de tine, cum o s-o facă atunci când nu ești cu ei?

„Îi ajut pe Barnabas și pe Nakita?”, m-am întrebat, confuză. Nu mă gândisem decât că eu aveam să-l salvez pe tip, nu că voi crea un precedent pe care-l vor urma și alții. Dar trebuia să recunosc că Ron nu se ocupa singur de recoltări, ci-și trimitea spintecătorii luminii, iar el își vedea de următorul suflet.

— Împreună? am întrebat, aruncând o privire spre Barnabas și Nakita, care arătau abătuți. De ce-ar fi nevoie de amândoi?

— Pentru că, dacă spintecătorul luminii nu reușește să provoace o schimbare, serafimii își doresc că un spintecător al întunericului să-i secere pe fraieri, a spus cu veselie îngerul păzitor. Și nu spionez! Evaluez!

— E-același lucru! am exclamat, apoi m-am cocoșat în scaun când când tipul care citea revista și-a

ridicat privirea.

— Pai, nu-i că și cum îți dorești cu adevărat slujba asta, a izbucnit Grace. Cât sprijin necondiționat ar trebui să ofere serafimii ideilor tale dacă ai de gând să renunți la funcție imediat ce-ți găsești trupul adevărat și devii iarăși vie?

Chipul Nakitei a devenit imobil, iar în ochi i se distingea umbra fricii.

„Of, la naiba!” Zbârnâitul aripilor lui Grace a părut să crească în intensitate. Nakita nu-și desprindea privirea de mine. Parcă aș fi abandonat-o deja – eu, care-i vătămasem din greșeală înțelepciunea perfectă de înger cu înțelegerea morții specifică unui om. Nu se mai integra printre semenii ei întunecați și probabil că eu eram singura care-o putea ajuta să-nțeleagă de ce, fiindcă amintirile și temerile mele o transformaseră.

— Ei bine, poate dacă ei mi-ar susține ceva mai mult ideile, mi-ar trece prin gând să-mi păstrez slujba și după ce-mi voi găsi corpul, am șoptit.

Nu era prima dată când luam în considerare această opțiune. Cronometrorii nu trebuiau să fie morți – de fapt, cred că eu eram singura în acea stare. Dar nu voiam să conduc un sistem în care nu credeam. Fie mă lăsau să fac totul după cum consideram de cuviință, fie-mi luam tălpășița.

— Nu cred în supremația sortii și n-o să trimit spintecători ai întunericului să sacrifice suflete pentru că oamenii nu au habar de liber-arbitru, am spus, știind că, prin intermediul ei, cuvintele mele vor ajunge la urechile cui trebuia. Dacă serafimii nu-mi pot face o concesie, atunci n-am de gând să fac asta nici moartă, nici vie.

Ma certam cu Cerurile, dar nu-mi păsa. Grace era tăcută; apoi ceața i s-a luminat mai puternic.

— Oricum nu știu de ce ții atât să fii vie, a

murmurat, aparent dispusă să-mi facă o concesie. E agasant. Adică ți se scurg lichide prin toate orificiile și nu poți să rămâi treaz.

— Da, și mai și mâncăm, am adăugat cu amărăciune. Știi de câtă vreme mâncarea n-a mai avut niciun gust?

Bine că nu trebuia să mănc, altfel aș fi murit de foame până acum.

A tușit ușor și o nouă problemă urgentă m-a învăluit că o a doua piele. Minunat! Nu doar că trebuia să salvez viața unui tip, ci să-i și fac pe Barnabas și pe Nakita să se înțeleagă în acest timp? Grozav! Absolut al naibii de grozav!

— Doar nu credeai că va fi ușor! a rostit Grace dinspre mijlocul mesei, lucind în toate culorile curcubeului și apoi țâșnind drept în sus, că o stea căzând în sens invers, după care s-a strecurat afară prin luminatoarele aflate la înălțime. Părea că am rămas singuri, dar eram sigură că ne urmărea.

Nimeni n-a mai zis nimic și am privit ba la Barnabas, ba la Nakita, care nu mă băga în seamă, cu o expresie îndârjită.

— Mă duc să-mi iau un shake, am anunțat deodată, fără să-mi fie deloc foame, dar având nevoie de o scuză ca să plec de lângă ei măcar puțin. Voi vreți ceva?

N-am așteptat să-mi răspundă, m-am ridicat și aproape c-am dat peste un scaun pe care cineva îl lăsase în drum.

Mi-am recăpătat echilibrul, sprijinindu-mă de el, m-am oprit și l-am pus frumos la o masă, străduindu-mă să pară că asta avusesem de gând de la bun început. În vreme ce mă îndreptam spre restaurante, puteam să jur c-am auzit-o pe Grace chicotind.

Chiulisem de la ore având mari așteptări, dar

acum mă simțeam complet nelalocul meu. Nu era un sentiment străin, dar era prima dată când în joc era viața cuiva. Am ales un restaurant la care nu era coadă, mi-am sprijinit mâinile pe tejghea și m-am holbat la meniu, fără să-l vad cu adevărat. Aveam banii pe care mi-i dăduse tata pentru masa de prânz, deși eu nu mai mâncam de mult prânzul. La naiba, trebuia să-i trimit un SMS ca să-i dau de știre că aveam să întârzii după terminarea orelor.

— Îi citești sau comanzi ceva? a rostit o voce chiar în fața mea și am tresărit, apoi mi-am coborât privirea spre un tip cam de vârsta mea, care purta un șorț penibil, pe care era desenat un pui și scria COTEȚUL GĂINILOR, UN CLONCĂNIT PE CINST. O bonetă de hârtie încerca să-i acopere părul de un blond nisipiu, dar nu reușea. Avea un chip plăcut și a zâmbit când mi-a observat stânjeneala. Pe ecusonul din piept scria că-l cheamă ACE. Gândul mi-a zburat la Josh și m-am simțit vinovată că-l lăsasem în urmă, la școală.

— Ăăă... aș vrea un shake de vanilie. Mic, am adăugat, pentru că oricum n-aveam să-l beau, iar el a introdus comanda în casa de marcat.

— Prietenii tăi vor ceva?

M-am întors spre Nakita, care-și sprijinea o mână de geantă și se uita la mine cu o privire pierdută. Barnabas își lăsase capul pe spate și se holba la tavan de parcă ar fi fost plictisit. Măcar nu se certau.

— M-ai urmărit? am întrebat, înclinându-mi capul într-o parte, ca să păr timidă.

Cam proastă, dar timidă.

Ace a luat din stativ un pahar mai mare decât ce comandasem și a zâmbit.

— Bună mișcarea cu scaunul. Aproape că ai dat impresia că exact asta voiai să faci.

Mi-am dat ochii peste cap, blestemând-o pe Grace pentru că mi-l lăsase în drum.

— Mda, am rostit, lăsându-mi greutatea de pe un picior pe altul, teribil de conștientă de felul în care-mi arăta părul. Nu văzusem pe nimeni pe-aici care să aibă părul mov în afară de zeița plină de pierceinguri care lucra la Hot Topic¹.

Ace n-a mai zis nimic, stând cu spatele la mine în timp ce umplea paharul. În camera din spate mai lucra un singur băiat, care curăța cuptoarele. Era prea devreme pentru masa de prânz.

— Tu când începi școala? am întrebat, simțind nevoia să zic ceva.

Ace s-a întors și m-a privit cu viclenie, punând un capac pe pahar.

— Mâine. Nici nu trebuia să fiu aici în dimineața asta, dar m-au sunat. Doamne, mi-a venit s-o omor pe mama, a răspuns și a împins paharul spre mine. Îmi făcusem deja planuri pentru azi. Să stau pe net și să mănânc pufuleți cu brânză. E ultima oară când o las pe mama să răspundă la telefon în locul meu.

— Eu lucrez cu jumătate de normă la o florărie și urăsc când tata face și el asta.

Ace s-a strâmbat și și-a aranjat boneta.

— Dacă sunt la lucru, știe unde mă aflu, a spus cu amărăciune. Mă verifică întruna, de parc-aș fi copil mic. Lucrează la spital, așa că vede toți oamenii care vin la camera de urgență și crede c-o să am vreun accident.

Mi-am adus aminte cum mă trezisem eu în morga orașului, moartă în urma unui accident de mașină. Inima a început să-mi bată mai tare. Dar nu cred că din pricina amintirii morții mele. Pe măsură ce

---

1 Lanț de magazine în care se vând îmbrăcăminte și accesorii cu teme muzicale (*n. tr.*).

În minte mi se forma un gând, simțeam ceva străbătându-mi aura. „Mama lui lucrează la spital? Așa de ușor să fie? Poate că la asta s-a referit Barnabas când a spus că am instincte bune.”

— Te-nțeleg, i-am zis, aruncând o privire spre Barnabas și Nakita, dar ei se uitau pur și simplu la mine, fără să aibă habar de nimic.

— Așa că o să fac mâine tot ce-am avut de gând să fac azi, a continuat Ace și a ridicat din umeri.

M-am smuls din șirul gândurilor.

— Ai zis că mâine ai ore.

— Ba am zis că mâine începe școala. Nu c-o să mă și duc.

„Ooo, suntem un micuț rebel, așa-i?” Am luat un pai, i-am rupt ambalajul și l-am înfipt în shake.

— Chiulești în prima zi de școală? am întrebat, prefăcându-mă că iau o gura de shake.

— Ceva de genul ăsta, a răspuns și mi-a zâmbit. Am lucruri mai importante de făcut.

— Cum ar fi? m-am interesat eu, zâmbind așa cum mă învățaseră fetele cool de la fosta mea școală înainte să le las baltă.

Ace a râs, întrucâtva flatat.

— Muzică. Shoe și cu mine facem rost de muzică.

Și-a îndreptat pentru puțin timp atenția spre tipul cu păr brunet din camera din spate și-am simțit o ușoară dezamăgire.

— Faci parte dintr-o trupă?

La naiba, fusese o alarmă falsă.

— Nu, nu *facem* noi muzica. Noi doar *facem rost* de ea. Înainte să fie difuzată.

Felul în care accentuase cuvintele m-a adus cu picioarele pe pământ.

— O furi? am întrebat, făcând ochii mari.

Dacă putea să spargă un site de muzică, computerele dintr-un spital ar fi fost floare la ureche.

Entuziasmată, m-am aplecat înainte. Ace mi-a observat mișcarea și s-a aplecat și el peste teighea, apăsând butonul care încheia comanda pe casa de marcat și închizând sertarul aproape înainte să apuce să se deschidă.

— Săptămâna trecută, a spus el, iar ochii îi sclipeau. Shoe a intrat pe site-ul unei mari case de discuri și a furat o melodie a trupei Coldplay care-ar fi trebuit să apară abia la primăvară.

M-am înfiorat, iar aura a părut să-mi clincăne. Putea să spargă site-uri securizate.

— Serios? Pot s-o ascult și eu?

Ace s-a tras înapoi, stând cu un aer viclean în spatele teighelei, de parcă ar fi fost împăratul întregii lumi.

— Shoe și cu mine nu lăsăm pe nimeni să asculte. Nu până nu terminăm. Trebuie să fac o copertă pentru CD. Apoi îl vei putea *cumpăra*.

Am expirat pufăind. Mimând neîncrederea, mi-am lăsat greutatea pe un picior.

— OK, am priceput, am spus pe un ton plictisit. În fine.

Dar Ace a ras.

— Nu mă crezi?

S-a întors spre camera din spate și a strigat:

— Shoe! Spune-i cum se cheamă ultimul album Coldplay.

Băiatul a scos capul din cuptorul pe care-l curăța. Umărul îi era mânjit de grăsime și părea furios.

— Ce naiba-i în neregulă cu tine, Ace? o și ne bagi în bucluc!

— Frate! a spus Ace și și-a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă. Calmează-te, omule. N-o să

zică nimănui nimic.

Show a aruncat în Ace cârpa pe care o folosisese, dar nu l-a nimerit.

— Nici măcar nu știi cine e! a strigat el și o ușă laterală a bucătăriei s-a dat de perete și pe ea a ieșit un bărbat scund, care purta o cămașă cu o mărime mai mică decât ar fi trebuit.

Manager. Mi-am dat seama chiar înainte să-i observ pantofii maronii și nașpa, cu șireturi maro.

— Mitch, e vreo problemă? a întrebat, iar Shoe s-a întors spre el, încă nervos.

— Nu! a strigat el, luând soluția de curățat cuptorul și împrôșcând cu ea partea din față a următorului cuptor.

— Calmează-te, frate! a zis Ace. Nu-i mare lucru!

Aproape că izbucnise în râs, iar asta nu reușea decât să-l înfurie și mai mult pe Shoe, ale cărui mișcări erau tot mai rapide și mai dezordonate.

Observase și managerul și s-a apropiat.

— Relaxează-te, l-a sfătuit bărbatul, încercând să pară că se află la conducere. Toată vara ți-am suportat comportamentul.

Shoe s-a întors spre el.

— Da? Ei bine, îmi dau demisia! a țipat, trântind pe jos lichidul de curățat. N-am nevoie de porcăria asta!

— Nu, te dau eu afară! a strigat și bărbatul, iar Ace a început să râdă și s-a uitat la zona de luat masa, că să vadă cine-i mai urmărea. Termină lucrul și nu te mai întoarce. O să-ți trimit prin poștă ultimul salariu! Și să nu te obosești să-mi ceri o recomandare.

— N-ai decât să-ți păstrezi banii ăia stupizi, a bombănit Shoe și am privit alarmați cum și-a scos șorțul și l-a aruncat cu dezgust.

Apoi s-a răsucit spre Ace, căruia i se părea o glumă de proporții, și i-a zis:

— Ești un ratat nenorocit, Ace. Știi? Ești așa de prost, că nici măcar nu poți să-ți ții gura. Am terminat-o! Ai priceput? Ești pe cont propriu!

Ace s-a îmbujorat, iar pe chip i s-a citit imediat furia.

— Daa? a zis cu voce tare. Ei bine, tâmpitule, mai du-te dracului!

Accesul brusc de furie al lui Ace părea greșit și am strâns mai tare paharul cu shake, încercând să-mi dau seama ce se petrecea.

Am rămas cu gura căscată și m-am tras un pas în spate. Acum, toți cei din zona meselor se uitau la noi.

— Afară! a urlat managerul, iar chipul rotund i s-a înroșit. Amândoi!

— Eu nici măcar n-am vrut să vin azi, morman de grăsime ce ești! a spus în barba Ace, dar știam că managerul îl auzise, pentru că a-nceput să pufnească de parcă ar fi rămas fără suflare.

Tremurând de furie, managerul a arătat spre intrarea în mall:

— Afară!

Când Ace și-a pus o mână pe tejghea și a suit peste ea, m-am tras repede înapoi. În spatele bucătăriei s-a trântit o ușă grea și Shoe a ieșit valvârtej. Ace și-a înșfăcat boneta de pe cap și a aruncat-o pe podeaua de gresie.

— Slujba asta e de tot rahatul, a spus și s-a îndepărtat, scoțându-și șorțul și lăsându-l să cadă la pământ.

Managerul spumega de furie și am rostit șovăitor:

— Ăăă... cât vă datorez?

Și-a ridicat privirea de parcă, atunci m-ar fi observat pentru prima oară, fiind cu mintea tot la Ace și la Shoe.

— Nimic. E gratis, a răspuns. Îmi cer scuze c-a trebuit să asști la toată treaba asta. A făcut pe deșteptul toată vara. Ar fi trebuit să-l concediez din a treia lui zi de lucru.

— Îmi pare rău, am spus, deși habar n-aveam pentru ce-mi ceream scuze.

Mă simțeam ciudat, așa că m-am răsucit și m-am întors la Nakita și Barnabas. Cu privirea ațintită în jos, m-am așezat la loc pe scaun și-am luat o gură de shake.

Barnabas și-a dres glasul.

— Ce-a fost aia?

Am uitat de toată urâtenia situației și m-am uitat în sus, zâmbindu-i întâi Nakitei, apoi lui Barnabas.

— L-am găsit pe cel însemnat. E Ace.

Nakita și-a pipăit amuleta de parc-ar fi vrut să-l urmeze, să-l secere în parcare. Începeam să înțeleg de ce serafimii considerau că spintecătorii luminii și ai întunericului nu puteau să colaboreze. N-avea să fie deloc ușor s-o fac pe Nakita să se abțină până ce îi ofeream lui Ace o șansă să-și schimbe intențiile.

— Ești sigură? m-a întrebat ea, iar ochii i s-au luminat de nerăbdare.

Am dat aprobator din cap, împărtășindu-i entuziasmul, deși nu și cauza acestuia. Puteam s-o fac. Doar mă relaxasem, după cum mă sfătuisese Barnabas, și i-am permis intuiției să-mi vorbească.

— Destul de sigură, am confirmat. Ace se pricepe la calculatoare și nu-l deranjează să încalce legea. Susține că școala începe mâine, dar are de gând să chiulească. Mama lui lucrează la spital și îl ține din scurt cu atâta severitate, încât e probabil gata să facă

orice că s-o scoată din minți.

L-am urmărit pe Ace cum străbătea parcare, gândindu-mă la tata și la cât de îndeaproape mă supraveghea. Acum, că nu mai purta șorțul, Ace arăta destul de dur, îmbrăcat cu o pereche de blugi decolorați și un tricou negru.

— Să mergem, am spus când Ace a lovit furios o mașina la întâmplare. Trebuie să stau de vorbă cu el.

Ne-am ridicat toți odată, dar Barnabas șovăia.

— Nu știu ce să zic, a rostit când am pornit-o după băiat. Părea că Shoe era tipul cu computerele.

M-am întors spre el; shake-ul pe care-l țineam în mână era rece.

— Ai auzit?

— Toată lumea a auzit, a intervenit Nakita, dându-și părul pe spate.

Geanta îi atârna pe umăr și mergea spre ieșire de parcă ar fi fost un model pe podium.

M-a cuprins îndoiala și am încetinit.

— Shoe și-a pierdut primul cumpătul, a spus Barnabas. Și dacă el e cel care a intrat în sistem, atunci el e și cel care poate face virusul, nu cel care face copertele de CD-uri.

M-am încruntat când am ajuns la ușă și-am ieșit în soarele după-amiezii. Dincolo de linia galbena a zonei de parcare pentru angajați, Ace se certa cu Shoe lângă o mașina sport. Mi-am mușcat buza și m-am gândit la experiența de o mie de ani a lui Barnabas cu asemenea situații, în comparație cu intuiția mea. Probabil că era Shoe, dar nu voiam să-l pierd din vedere pe Ace. Faptul că-și schimbase dispoziția atât de rapid nu-mi ieșea deloc din minte. Ceva era în neregulă.

— OK, am spus șovăitoare când am pornit-o iar din loc. Barnabas, dacă tu crezi că e Shoe, ar trebui să-

I urmărești. Nakita și cu mine rămânem pe urmele lui Ace și aflăm ce putem.

„Și asta o să te și țină departe de Nakita.”

Nakita a scos un sunet de mulțumire, evident bucuroasă că urma să acționeze.

— Eu ar trebui să mă iau după Shoe, nu Barnabas, a spus cu tărie. Așa, dacă încearcă să viruseze un calculator, o să fiu acolo să-l omor.

M-am oprit, iar ea a mai făcut doi pași înainte să-mi urmeze exemplul. M-am uitat la Barnabas, care a arborat o mină neajutorată.

— Ăăă, Nakita, credeam că vii cu mine.

Spintecătoarea n-avea habar de multe lucruri, dar nu era proastă. S-a îmbujorat ușor, apoi a încremenit, iar unghiile negre de la picioare îi luceau în soare.

— Încearcă să mă ții departe de Shoe.

Încercam s-o țin departe și de Barnabas.

Am tras aer în piept, să protestez, apoi am expirat.

— Mda, dar vino oricum cu mine. Lui Ace îi plac fetele drăguțe. Ție o să-ți mărturisească orice. Nakita și-a mijit ochii, iar eu am continuat: Haide! Ajută-mă cu asta! Ron n-are de unde să știe că nu mai suntem în Three Rivers, așa că avem o grămadă de timp la dispoziție.

— Ea *este* șefa ta, a murmurat Barnabas, iar Nakita s-a încruntat.

— OK, a căzut ea de acord, dar dacă Shoe face vreo mișcare, promite-mi că mă chemi, Barnabas.

— Vrei să te *chem*? s-a mirat Barnabas, cu degetele mari înfipite în buzunarele blugilor, în timp ce vântul îi flutura tricoul. Cum? Ești un spintecător al întunericului, iar eu, al luminii. Vibrațiile noastre sunt prea îndepărtate pentru că amuletele să ne permită

asta.

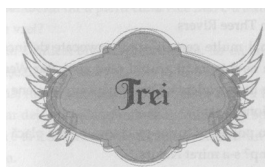
Nakita a zâmbit și și-a transformat amuleta din cruce gotică în piatră obișnuită, prinsă în sârmulițe argintii.

— Nu ești atât de luminos cum te crezi, spintecătorule. Ți-ai privit aura în ultima vreme? Ai devenit neutru. Pun pariu că putem să vorbim prin intermediul amuletelor, dacă avem chef. Te întuneci, frate.

Chipul lui Barnabas exprima groaza; s-a uitat la propria lui amuleta. Am apucat-o pe Nakita de braț și am făcut-o să se miște înainte s-o șteargă Ace. Știam că Barnabas nu era deloc fericit pentru că-și pierduse statutul de spintecător al luminii, dar asta nu însemna că fata trebuia să-l tachineze pe tema asta. De când îi părăsise pe Ron și pe spintecătorii luminii, el era considerat un spintecător macabru, un grup de îngeri răzbnători disprețuiți atât de spintecătorii luminii, cât și de cei ai întunericului pentru obiceiul lor de a omorî fără niciun motiv. Dacă pe undeva lovea ciuma, spintecătorii macabri erau de față. Un dezastru îi făcea să se năpustească asupra corpurilor de parc-ar fi fost doar niște valuri. Războiul era terenul lor de joacă. Doar când amuleta lui Barnabas avea să capete o culoare mai apropiată de a mea va putea fi considerat din nou respectabil, dar cum în acel moment va fi un spintecător al întunericului care nu credea în soartă, oricum n-avea să se integreze. Și nici Cerurile probabil că nu-l vor primi înapoi.

— Data viitoare când mă mai duci la mall, o să vă cumpăr niște telefoane, am spus cu amărăciune.

Dar dac-aș fi știut cum să-mi folosesc nenorocita de amuleta că să vorbesc cu ei pe tăcute, n-ar mai fi fost nevoie de asta.

— *Ace! am țipat*, alergând pe asfaltul dur spre camionul lui, fiecare pas provocându-mi un șoc în întregul corp. Așteaptă!

Nakita nu vedea de ce-ar fi trebuit să alerge și mă urma netulburată, cu geanta pe umăr și cu sandalele asortate bocănind pe asfalt. Barnabas se îndrepta în direcția opusă, căutând probabil un loc liniștit în care să aștepte, să-și ia zborul ca să-l urmărească pe Shoe. Shoe călca apăsător, aplecat de spate, până în dreptul unei mașini sport parcate de una singură la umbră.

Când m-a auzit, Ace s-a sprijinit de camionetă și și-a înfipt degetele mari în buzunarele blugilor. Am

încetinit, iar răsuflarea nici măcar nu mi se întetise. OK, poate că toată faza asta cu a fi mort avea și părți bune. Nakita m-a ajuns din urmă, iar eu am încetinit și mai mult pasul.

— E curios, a zis ea pe un ton firesc când a ajuns în dreptul meu. Ești sigură că ne va dezvălui ceva?

— Pai, poți să fii furios pe prietenii tăi, am comentat, aducându-mi aminte cum mă supărasem pe Wendy, cea mai bună prietenă a mea din Florida, unde locuisem înainte să mă mut în Three Rivers.

Cele mai multe certuri erau provocate de încercările mele de a ne integra în grupul celor cool, dar Wendy era mult prea independentă. Dar rămâneam prietene chiar și când ne ciondăneam.

— Cum poți să fii furios pe cineva și să-ți. Placă de el în același timp? s-a mirat Nakita.

Am urmărit cum Shoe s-a urcat în mașină și a pornit-o, ambalând puternic motorul.

— Pur și simplu. Îți place de Barnabas, nu-i așa? Chiar și atunci când vă certați?

— Nu, a răspuns ea pe dată, apoi a șovăit. E mai deștept decât l-am crezut. Dar când mă gândesc că el ar putea avea dreptate, iar eu m-aș putea înșela, îmi ies din minți.

— Și eu la fel, am adăugat, arătând spre Ace, care se dezlipise de camionetă și-și netezea tricoul șifonat.

Și-a pipăit amuleta și a întrebat:

— Cine are dreptate?

I-am adresat un zâmbet lui Ace și am răspuns:

— Nu contează.

— Nu înțeleg, a rostit ea și a oftat.

— Așa fac prietenii.

Am zâmbit și mai larg și m-am oprit, apelând

din plin la farmecul meu de fată populară. De obicei, mergea că uns cu străinii; prin urmare, se părea că timpul petrecut încercând și mă integrez printre fetele cool nu fusese complet pierdut.

Dar zâmbetul mi-a pierit când Ace mai c-a lătrat:

— Ce vrei?

Nakita a ridicat brațul spre amuletă, iar eu am călcat-o din greșeală pe picior.

— Aăă, nimic, am răspuns chiar când ea m-a împins în lături, dar deja mă balansam înapoi. Voiam să-ți spun că-mi pare rău c-ai fost concediat din cauza mea. Într-un fel, a fost vina mea.

Am făcut ochii mari și i-am aruncat o privire tristă, iar el și-a schimbat pe dată atitudinea agasată într-una îndatoritoare. Ah, puterea unui chip drăguț. Păcat că se uita la cel al Nakitei, nu la al meu. Dar ea era înger. De ce încercam măcar să concurez cu ea?

— N-a fost vina ta, a zis el cu glas mai blând. Shoe e un dobitoc. Un acces de furie l-a făcut și se îmbujoreze și a strigat înspre mașina lui Shoe: Idiotule!

— Pot să-l secer și pe el? Doar așa, de distracție? m-a întrebat Nakita, iar Ace s-a întors șocat spre noi.

— Încetează, am mormăit, dar el deja ne auzise.

— Ce-ai zis?

Mi-am lins buzele, căutând cuvintele potrivite.

— Așa deci, îți place muzica? am trântit eu, iar el s-a întors din nou spre mine.

Se uita când la Nakita, când la mine și aproape că vedeam cum își pune ordine în gânduri și se întreabă dacă are vreo șansă cu ea. Sigur, era destul de probabil. Ba pe naiba!

— Mda, a rostit el, privind-o în continuare, iar ea i-a zâmbit dintr-odată și a chicotit asemenea lui Amy,

dușmanca mea pământeană de moarte de la școală, încălțată cu sandale de firmă.

Când am auzit-o, nu mi-a venit să-mi cred urechilor și nu m-am mirat deloc când Ace a adăugat:

— N-am nimic de făcut acum. Vrei s-asculți niște muzică?

— Sigur! am răspuns, plină de entuziasm, iar el s-a îndepărtat de portiera din față, lovind oglinda laterală cu umărul și încercând să-și păstreze aerul cool.

— Urcă, m-a îndemnat și a deschis portiera. Stau la douăzeci de minute distanță. Poți să ascuți cheștiile alea noi.

Preț de o clipă, m-am uitat la bancheta lungă și mi-am amintit ce se-ntâmplase ultima data când mă urcasem în mașina unui străin. O sfârșisem pe fundul unei râpe, moartă. „E bine, nu poți omorî pe cineva de două ori”, mi-am zis. În plus, Nakita era cu mine. M-am urcat cu grijă, atentă să nu calc pe vreunul dintre CD-urile aruncate peste tot, și m-am așezat în celălalt capăt al banchetei. Camioneta era veche, cu banchete tapițate cu vinilin crăpat și un bord prăfuit, decolorat de soare. Carcasele de CD-uri sclipeau când razele cădeau pe ele și am tras una de sub Nakita înainte să apuce să se așeze direct pe ea. Evident, CD-ul fusese inscripționat acasă și pe o parte avea un abțibild artistic. Josh avea și el o camionetă veche, dar a lui măcar era curată. Mi-a trecut prin cap să-i trimit un mesaj, să văd ce mai face, dar să tastez SMS-uri de față cu Ace nu era probabil cel mai bun mod să-l conving să-mi arate ce descărcase ilegal de pe internet.

— Asta-i opera ta? am întrebat când Ace s-a urcat la randul lui în mașină și a trântit portiera de două ori, ca să se închidă cum trebuie.

Judecând doar după mașinile lor, îmi dădeam seama că Ace și Shoe erau cum nu se poate mai diferiți, și m-am întrebat dacă nu cumva o parte din furia lui se trăgea de-aici. De la invidie.

— A lui Shoe, a trântit-o el.

— Nu, mă refer la desen, am adăugat, iar el și-a descleștat fălcile în vreme ce a răsucit cheia în contact, pornind motorul. Îmi place.

Muzica a bubuit din boxe, cu tobe foarte puternice și solistul urlând atât de tare, încât nu înțelegeai ce zice.

— Mersi, a zis el, dând muzica mai încet, că să-l putem auzi. Mama crede c-aș putea obține o bursă, dar ce sens ar avea? Doar nu pot să-mi câștig traiul din niște mângăleli.

M-am gândit la propriul vis de a câștiga bani din fotografie și am oftat înțelegător.

— Poate, am rostit eu șovăitor. Dar e mai ușor să găsești o cale de a face bani din ceva ce-ți place decât să înveți să iubești un serviciu care-ți aduce bani.

N-a zis nimic, iar eu, simțind privirea Nakitei ațintită asupra mea, am coborât geamul. Dumnezeu, maneta era înțepenită, de parcă nu mai fusese folosită de mai bine de-un an. Treptat, aerul statuat a fost înlocuit de unul proaspăt, în vreme ce ne îndreptam spre ieșire, apucând-o pe același drum ca Shoe.

Pe drumul înapoi, pe care-l făcuseră în zbor, văzuse că la est, chiar în mijlocul lanurilor de porumb, se afla un orașel.

Ace dădea din cap în ritm cu muzica și trăgea cu ochiul la Nakita, să vadă ce părere avea.

Mi-am îndreptat atenția spre CD-ul pe care-l țineam în mâini și l-am pus pe bord, mângâind apoi un altul, decorat cu un desen asemănător. Erau tot felul

de spirale viu colorate, care mă duceau cu gândul la modelele celtice.

— Sunt chiar bune, am zis, uitându-mă la cele câteva CD-uri din imediata mea apropiere. Mă refer la desene. Ar trebui să stai de vorba cu profesoara ta de desen. Pun pariu că știe ceva despre vreo bursă.

— Oamenii de genul lor nu-i ajuta pe cei că mine, a spus Ace, posomorându-se. În plus, facultatea... Nu-i de mine.

Am ridicat din sprâncene. „Pe cei că el?”

— Și ăla-i făcut tot de mine, a spus și m-am uitat în direcția înspre care arăta cu degetul, observând podul rutier pe sub care treceam. Era acoperit de graffiti în același stil plin de unghiuri și spirale. Cuprindea și o mulțime de simboluri arhetipale care făceau ca desenul să arate precum o combinație de vitraliu cu un tatuaj.

— Uau! am rostit și m-am răsucit pe banchetă, ca să descopăr că și partea cealaltă a podului era decorată. Ce frumos e!

Ace a afișat un zâmbet de băiat rău și a bătut darabana cu degetele în ritmul tobelor.

— Aproape că m-au găbjit în ultima noapte în care l-am făcut. Stăteau la pândă. Uită-te la turnul de apă.

Nakita a scos un sunet sugrumat și m-am uitat în aceeași direcție cu ea, spre construcția umflată care se ridica mult deasupra lanurilor de porumb. Am rămas cu gura căscată și-am făcut ochii mari.

— Îți place? m-a întrebat Ace, iar eu am încuviințat, prea uluită ca să pot rosti ceva.

— Seamănă cu o aripă neagră! a șoptit Nakita, iar eu am dat iar aprobator din cap.

Pe turnul de apă era înfășurată o cioară desenată în alb și negru, care arăta de parcă s-ar fi

topit într-o băltoacă picurătoare de mazăge. Arăta întocmai că o aripă neagră văzută de către cei vii, un fel de amestec de graffiti sofisticat și petroglife ale amerindienilor. Aripile negre sunt necrofagii lipsiți de inteligență ai lumii sufletelor, care își fac mereu apariția la spintecări, sperând că vor înșfăca o bucățică din sufletul nesupravegheat. Le uram și îmi dădeau fiori. Atât spintecătorii luminii, cât și cei ai întunericului se foloseau de ele că să depisteze o țintă, oricât de dezgustătoare ar fi fost.

— Sunt semnătura mea, spunea Ace, iar eu mi-am îndreptat atenția asupra lui.

— Ciorile? am întrebat, străduindu-mă să nu mă cutremur. De unde ți-a venit ideea să le înfățișezi așa, topindu-se?

A strâns din dinți.

— Shoe.

Iar venise vorba de Shoe. Se părea că Barnabas avusese dreptate: Shoe era ținta noastră, nu Ace.

Ace a luat o mână de pe volan și s-a uitat la Nakita.

— Nu ești prea vorbăreață.

— Nu vad ce rost ar avea când faptele sunt mult mai convingătoare, a rostit ea sec, purtându-se complet diferit față de chicotitul de mai devreme.

Dând din cap de parcă fata spusese ceva plin de înțelepciune, Ace a zis:

— Și eu la fel.

Trebuia să revin la Shoe. Barnabas avusese dreptate.

— Hei, îmi pare rău pentru prietenul tău, am spus șovăitor, încercând să schimb subiectul discuției.

Ace a pufnit.

— E un dobitoc. Îl cunosc din clasa a treia și a fost mereu un dobitoc. Nimic de-aici nu-i suficient de

bun pentru el. Visează mereu la orașul cel mare și la „o viață mai bună”. Ce-are dacă rămânem aici și suntem pur și simplu normali?

— El e hackerul? am întrebat. Tu ești artistul, iar el face rost de lucruri?

Ace s-a uitat fix înainte, iar viteza mașinii a rămas constantă.

— Mda, a rostit pe un ton sarcastic. Eu sunt doar tipul care face ca lucrurile să arate cool. El o să plece la facultate la sfârșitul anului. Apuc să-l vad doar la serviciu, că-n rest e ocupat să completeze cereri de înscriere și să se pregătească pentru testele de aptitudini.

„Oooo, e gelos. Se simte dat la o parte.” Poate că nu era tocmai momentul potrivit, dar, în cele din urmă, tot aveam să ieșim dintre lanurile de porumb. Nu voiam să-mi petrec întreaga zi cu Ace, când Shoe era cel care se afla în pericol.

— Ăăă, ai putea să ne duci la Shoe acasă? I-am rugat, iar Ace s-a aplecat înainte, pe lângă Nakita, ca să se uite la mine.

— Sper că glumești, a zis el cu dezgust. Faci asta că ajungi la el, nu? Voi, fetele, sunteți toate la fel. Vedeți o mașină faină și credeți că eu sunt doar un gunoi.

— Nu! am exclamat, iar pulsul mi s-a accelerat. Nakita a simțit asta și m-a privit. Ace, Shoe e în pericol, am adăugat și, observând cât era de furios, i-am trântit: știu totul despre virusul pe care vrea să-l încarce pe calculatoarele școlii. O să omoare oameni!

Camioneta a virat brusc și Ace s-a uitat șocat la mine.

— Fii cu ochii la drum! i-am strigat, amintindu-mi cum mă răsturnasem în râpă.

Mâna mi s-a lovit de bord. Dar nu mă asculta.

— Virusurile de pe computer nu omoară oameni, m-a contrazis furios. Cum ai aflat de asta? Ți-a povestit el? Ți-a zis Shoe, apoi s-a înfuriat că eu ți-am spus despre niște prostii de melodii pe care le-am furat?

Vocea lui mă zgâria pe urechi și mi-am mutat privirea spre drum, bucuroasă că nu venea nimeni pe șosea.

— Nu mi-a spus, am răspuns. Treaba mea e să aflu anumite lucruri.

Ace a izbucnit în ras, dar am răsuflat mai ușurată când și-a ațintit din nou privirea la drum. Nakita stătea nemișcată între noi, pipăindu-și amuleta și neintervenind în discuție, dar, judecând după cât era de încruntată, mi-am dat seama că i se părea că fac o greșeală.

— E treaba ta, zici? și tu cine ești, tăcuto? Bodyguardul ei?

Nakita și-a coborât brațul că să-și sprijine gențița pe genunchi.

— Da.

El a râs iar cu amărăciune, a clătinat din cap și a mormăit:

— Atrag numai tipe nebune. Atrag numai tipe nebune de legat.

M-a străbătut un fulger de furie.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, i-am tăiat-o, dar virusul o să scape din școală și o să ajungă în calculatoarele spitalului. O să moară oameni. Tonul mi-a devenit rugător. Trebuie să mă ajuți să-l conving pe Shoe să n-o facă. Pe mine n-o să mă asculte, dar tu îi ești prieten.

Ace m-a privit, iar în ochi i se citea mânie intensă.

— Du-te naibii, a zis dintr-odată. Și să-l ia naiba

și pe Shoe! De ce-aș da doi bani pe el?

Frustrata, am dat drumul bordului. Shoe va merge la facultate, iar Ace nu. Se temea că nu era suficient de bun ca să țină pasul și îi venea mai ușor să-l urască pe Shoe decât să încerce și, poate, să nu reușească.

— Nu mergem acasă la Shoe? s-a interesat Nakita.

— Mai degrabă mă duc la dracu', a comentat Ace, iar Nakita s-a mirat.

— Hei! a țipat Ace când Nakita s-a răsucit deodată pe banchetă și l-a apucat de bluză.

— Nu te duci la dracu'. Ne duci pe noi acasă la Shoe, i-a poruncit ea, iar camioneta a virat.

— Nakita! Da-i drumul! am țipat când am trecut peste linia care delimita șoseaua, apoi camioneta a virat înapoi, iar cauciucurile au părăsit asfaltul.

— Dă-mi drumul, nebuna naibii! a strigat Ace, în vreme ce înaintam cu aproape o sută de kilometri pe oră, iar o roată era încă în afara șoselei.

Am revenit încet pe asfalt și, abia după ce toate cele patru roți s-au aflat pe carosabil, a apăsat frâna și ne-am oprit brusc.

— Afară! strigă Ace. Coborâți din camioneta mea, ciudatelor!

Eram mai mult decât dispusa s-o fac, așa că am deschis portiera și am pus piciorul pe asfaltul încins. Tremuram, aproape că mi se făcuse rău, căci îmi amintisem de accidentul de mașină în care murisem.

— Ți-am zis să ne duci la Shoe, a zis Nakita, aflată încă în camionetă.

— Iar eu ți-am zis să cobori!

Poșeta Nakitei a zburat prin aer și a aterizat la picioarele mele.

— N-am mai dat niciodată într-o fată, dar cam

întinzi coarda, păpușă. De ce toate tipele sexy sunt nebune de legat?

„Păpușă? Chiar o numise *păpușă*?”

Nakita era cât pe ce să-și piardă controlul și m-am întins s-o apuc de braț.

— Haide, să mergem!

Am smucit-o afară chiar când Ace a călcat pe pedala de accelerație, punându-se în mișcare, iar cauciucurile au scârțâit pe asfalt. Nici măcar nu închisese portiera.

— Țicnitelor! a mai strigat, lăsând în urmă un nor de fum uleios și uruitul din ce în ce mai slab al motorului.

Nakita stătea lângă mine, tremurând de furie.

— Nu sunt țicnită, a zis și și-a ridicat poșetuța roșie și goală, iar eu am dat aprobator din cap.

Zgomotul camionetei lui Ace s-a diminuat rapid și am privit într-o parte și într-alta a drumului pustiu, întrebându-mă unde era Barnabas.

— N-a ieșit cum mi-aș fi dorit, am spus, apucând-o în direcția în care o luase Ace.

Orașul n-avea cum să fie prea departe.

Nakita și-a aranjat sandaua, apoi a pornit pe urmele mele, *poc, poc, poc* pe asfaltul încins.

— I-ai dezvăluit prea multe. Cei însemnați nu cred niciodată. De-aia îi secerăm.

În tonul ei distingeam o acuzație mută, cum că eram fraieră dacă încercam să schimb mii de ani de tradiție. Căzând pe gânduri, am privit rândurile aliniate de porumb care unduia ușor în vânt în vreme ce mergeam. Măcar Barnabas era cu ochii pe persoana potrivită.

— N-ar trebui să-l găsim pe Barnabas? a întrebat Nakita, tăcerea mea părând s-o neliniștească. Am încercat să-l chem când eram în camioneta lui Ace

și n-am reușit să dau de el. Încă nu e suficient de întunecat. Dar poate că tu o să reușești să dai de el.

— Eu? am protestat, cuprinsă de jena chiar dacă ea știa deja de săptămânile întregi de eșec, când eu și Barnabas stătuserăm pe acoperișul casei mele și tot încercaserăm. Și amuleta mea e prea departe de a lui. Spintecător al luminii, cronometrul al întunericului... știi tu, am zis, bucuroasă că aveam telefonul la mine.

În cel mai rău caz, aveam să-l sun pe tata și să-i spun că făceam ceva cu Josh. El sigur m-ar acoperi. „N-ar fi trebuit să-i spun lui Ace toate alea. Nu-i de mirare că ne consideră țicnite. Și eu aș crede la fel.”

Pașii Nakitei deveniră tăcuți când călca chiar pe linia întreruptă de pe mijlocul drumului.

— Ultima dată când ai încercat, rezonanța amuletei lui Barnabas era roșie, precum cea a unui spintecător al luminii, a continuat ea, iar eu i-am aruncat o privire, gândindu-mă că eram amândouă o adevărată priveliște. De atunci, a căpătat nuanța neutră de verde a unui spintecător al morții. Eu nu pot să-l contactez, dar amuleta ta de cronometrul e mai fluidă decât a mea și doar cu el ai exersat. Îi aud amuleta rezonând în eter, așa că încă nu s-a protejat. Pot să te duc, dar ar fi mai ușor să-l găsim pe Barnabas dac-am ști exact unde se află.

Am oftat și mi-am dus mâna la amuletă. De fiecare dată când încercam s-o folosesc, fie nu se întâmpla nimic, fie făceam o greșală.

— Ce-ai de pierdut dacă încerci? m-a lingușit Nakita. Barnabas trebuie să afle ce s-a întâmplat. Cu toată atitudinea lui insuportabilă de „știe-tot”, face parte din... echipa noastră.

Rostise ultimele cuvinte de parcă ar fi fost otrăvite și un zâmbet slab mi-a mai înseninat

dispoziția. Măcar se străduia.

— OK, am căzut eu de acord. Dar dacă nu dau de el, o să-l găsim pe calea aerului.

Nakita a încuviințat și m-am înfiorat de nerăbdare. Dacă mi-ar fi reușit, ar fi fost grozav. Amuleta avea aceeași nuanță profundă și strălucitoare de negru de când o revendicasem, dar cea a lui Barnabas *chiar* își schimbase culoarea spre celălalt capăt al spectrului. Nakita avea dreptate: era posibil.

Entuziasmată, m-am întors spre lanul înalt de porumb, apoi spre drumul pustiu, ascultând vântul. Fie n-avea să se întâmple nimic, fie va funcționa. Doar știam teoria pe dinafară, după nenumăratele nopți petrecute pe acoperiș, încercând.

M-am oprit și m-am așezat pe marginea drumului, foindu-mă până ce pietricelele nu mi-au mai înțepat gleznele.

Nakita m-a privit înțelegătoare.

— Nu mă prea pricep, i-am explicat rușinată. Trebuie să stau jos.

Am închis ochii și am inspirat încet de trei ori – așa încercam eu să mă calmez. Umerii mi s-au relaxat și am expirat.

Am încercat să-mi imaginez propria aură cu ochii minții. Practic, nu era aura mea, pentru că eram moartă, dar rezonanța amuletei funcționa identic. Fiindcă aveam amuleta cronometrului întunericului, aura sau rezonanța mea era de un violet atât de intens, încât nu făcea parte din spectrul vizibil și era, în fapt, aproape neagră. Cu ochii închiși, mi-am dus mâna la piatra neagră și strălucitoare, prinsă în argint și atârând la gâtul meu de un simplu șnur. Cât timp era la maxim șase metri de mine, dispuneam de iluzia unui trup. Dacă mă îndepărtam mai mult de ea, aripile negre aveau să mă simtă și s-ar fi năpustit să-mi

mănânce sufletul - șase nenorociți de metri stăteau între mine și moarte. Piatra semăna mult cu amuleta unui spintecător, dar era mai puternică și, cu toate astea - după cum zisese și Nakita - mai flexibilă. Faptul că o revendicasem de la predecesorul meu nu-mi pulverizase sufletul, cum s-ar fi întâmplat dacă aș fi încercat să revendic amuleta unui spintecător. Cei mai mulți oameni nici nu o vedeau dacă eu nu le-o arătam clar. Aș fi putut să mi-o scot de la gât, dar nu mă atrăgea gândul.

Sărmulițele de argint care adăposteau piatra erau calde, dar amuleta era și mai caldă, de parcă ar fi înmagazinat fierbințeala soarelui. Teoretic, nu trebuia decât să-mi imaginez că gândurile mele capătă aceeași culoare sau lungime de undă ca aura mea, ca să se poată desprinde de mine. Apoi le țineam bine până ce le schimbam culoarea că să se potrivească întocmai cu aura lui Barnabas, astfel încât gândurile mele să-i pătrundă prin aură, și el să le poată auzi. Acum, rezonanța lui era verde. Trebuia să fie mai ușor decât să schimb totul spre celălalt capăt al spectrului. Poate că reușeam s-o fac. Poate.

Mi l-am imaginat pe Barnabas, zâmbetul lui, umorul lui negru, felul lui ciudat de a privi lumea, vârsta ochilor lui căprui și felul în care luceau argintii când intra în contact cu divinitatea. „Barnabas, am cugetat, făcându-mi gândurile cât puteam de *violet* că să-mi treacă prin aură. Nakita și cu mine suntem cam blocate aici, pe drum.”

M-am înfiorat de bucurie când mi-am simțit gândurile părăsindu-mă și reverberând în interiorul sferei de aer care înconjura Pământul. Dar apoi întregul meu gând a părut să explodeze într-o lumină strălucitoare. Șocată, am deschis ochii și am clipit.

— Am simțit cum te părăsesc, a zis zâmbind

Nakita. Dar s-au împrăștiat când s-au difractat de suprafața soarelui. Trebuie să-ți modifice gândurile că să se potrivească aurei lui înainte să reverbereze în atmosferă, nu după.

„Le-a simțit”, mi-am spus, înăbușindu-mi un fior de nerăbdare. Barnabas nu zisese niciodată asta când exersasem. M-am foit neliniștită pe asfalt, că să-mi ascund fiorul, imaginându-mi cât de aiurea arăta totul pentru cineva care-ar fi trecut pe-acolo. Nu că am fi văzut pe cineva pe drum. Niciodată până atunci nu mai fusese cât pe ce să reușesc. Nakita mă învățase și cum să curbez lumina în jurul amuletei mele, că s-o ascund. Poate că Nakita, în ciuda lipsei ei de cunoștințe în a se purta cu oamenii, era un profesor mai bun. Nu l-ar fi bucurat oare asta pe Barnabas?

— Lasă-mă să-ncerc din nou, am șoptit, apoi am închis ochii și mi-am calmat gândurile, că să le fac să treacă de rezonanța aurei mele, apoi concentrându-le cu exactitate.

„Barnabas, suntem blocate pe drum. Poți să ne găsești?”

— Acum! a exclamat Nakita și mi-am răsucit gândul, făcând unda mai lată și poate mai verde.

A lovit curbura atmosferei și a reverberat, fiind atras de ceva de parcă acolo i-ar fi fost locul. Poate de Barnabas?

M-am încordat și am icnit când am simțit o emoție de scurtă durată, precum amintirea altcuiva. Parca aș fi privit prin ochii lui Barnabas, care era ascuns în niște tufișuri, vizavi de o casă drăguță, și a tresărit când gândul meu i-a apărut în minte. Apoi a dispărut, iar eu m-am trezit înconjurată de nisip și mijindu-mi ochii din pricina soarelui. Purtam o cămașă albă, care se umfla în vântul insuportabil de uscat. Un tânăr cu ochi negri stătea în fața mea, făcându-și de

lucru cu un laptop și îmbrăcat în haine la fel de albe și de umflate de vânt că ale mele. Cineva a înjurat când gândul meu a avut ecou într-al lui și am deschis ochii – eram iar pe drum, în mijlocul lanurilor de porumb.

„Oooof, asta sigur nu-i de bine.”

Nakita stătea pe vine în fața mea, cu o mână pe umărul meu, cu părul negru căzându-i pe lângă obraji, iar în ochi i citea îngrijorarea.

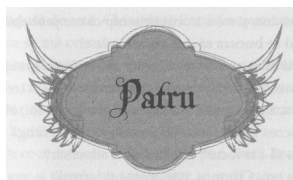
— Madison? Ești în regulă?

Mi-am mijit ochii, am întins mâna și ea mi-a prins-o, trăgându-se înapoi că să mă ajute să mă ridic în picioare. M-am uitat în jos, la adidașii mei, și m-am scuturat de praf pe coapse. Senzația neplăcută se tot intensifica și, când mi-a văzut expresia de pe chip, am simțit cum grija Nakitei se transforma în panică.

— Cât de repede poți să zbori? am întrebat-o, iar ea s-a uitat la mine de parcă eram nebună.

— De ce? a zis, iar eu am privit cerul și m-am strâmbat.

— Pentru că am impresia că tocmai ce i-am spus lui Ron că punem ceva la cale.

Nakita stătea lângă mine, îmbrăcată cu blugii ei de firmă și purtând sandalele la modă, unghiile negre de la picioare reflectând o rază de soare. Și-a mutat privirea de la cer către lanurile foșnitoare care ne înconjurau. Amuleta strălucea violet, trimițând străfulgerări movulii spre umbrele mai întunecate din

porumb. Cu părul fluturându-i, se învârti în cerc, cercetând cerul.

— Barnabas, unde ești? a rostit, iar eu m-am înfiorat.

Ezitatea și senzația de neliniște dispăruseră. Era un înger răzbunător și nimic nu putea să treacă de ea.

— Poate-ar fi bine să plecăm fără el. Ascund amprenta amuletei tale, dar dacă Barnabas poate să urmeze ecoul gândului tău până aici, atunci și Chronos poate s-o facă.

Nu m-am mișcat, ascultând cum vântul făcea să foșnească frunzele ca de hârtie, privind cu atenție cerul și aura mea, în căutarea oricărei manifestări de energie. La naiba, dacă Ron știa că ne aflăm aici, totul avea să devină mult mai dificil.

— Barnabas, a șoptit Nakita, uitându-se la ceva ce eu nu puteam vedea, și mi-a trecut prin cap că era probabil prima oară când se bucura să dea cu ochii de el.

Umerii mi s-au relaxat, dar tot mi se făcea greață când îmi aminteam cum fusesem în mintea lui Ron. El trebuia să fi fost. Dacă puteam să am acces la gândurile lui, atunci și el avea acces la ale mele. Și cine era tipul de lângă el? Cel care avea să-i ia locul? Viitorul meu adversar?

Ron – sau Chronos, titulatura lui formală – era un gunoi. Da, credea în liber-arbitru, că și mine, nu în soartă. Da, trimitea spintecători ai luminii să-i oprească pe cei ai întinericului din a colecta prea curând sufletele din trupuri, cum mi-ar fi plăcut și mie să fac. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, am fi lucrat împreună pentru atingerea aceluiasi țel. Dar mă mințise când fusesem omorâtă, nespunându-mi cine eram. Mi-a ascuns că eram cronometrul până ce a fost prea târziu, iar trupul mi-a fost ascuns de Kairos, forțându-

mă astfel să accept poziția de cronometror al întunericului ca să rămân în viață. Ne trădase pe mine și pe Barnabas și minșise Cerurile în încercarea de a înclina balanța puterilor divine manifestate pe Pământ în favoarea lui. Iar el ar fi trebuit să fie personajul pozitiv.

Sandalele Nakitei se târșâiau pe asfalt, iar ea era încruntată, îngrijorată.

— Imediat ce apare Barnabas, plecăm. Niciunul dintre noi nu-i poate tine piept lui Chronos, a spus, vizibil supărată. El știe cum să oprească timpul.

M-am apropiat de ea, dorindu-mi că Barnabas să fi aterizat deja. Se vedea doar ca o pată alba pe cerul senin.

— E-n regula, i-am zis, de parca aș fi încercat să mă conving singură de asta. Chiar dacă Ron încremenește timpul, nu poate să mă omoare.

Nakita s-a întors spre mine, iar ochii i-au devenit argintii pentru o clipă, atunci când a intrat în legătură cu divinul.

— Dar dacă te duce într-un loc unde eu nu te pot urma?

Am înghițit în sec și am ridicat din umeri.

— De ce-ar face asta? Suntem aici, pe o șosea. Poate că o să trimită pur și simplu un spintecător, să vadă care-i situația.

Dar era mai mult decât atât și o știam amândouă prea bine. Odată ce Ron afla ce puseseăm la cale, nu trebuia decât să-i aloce un înger păzitor lui Shoe și aș fi pierdut.

Mi-am ridicat privirea când lumina a fost astupată pentru o clipă, dar o pereche de aripi albe a fâlfâit în soare și m-a orbit. Stârnind o pală de vânt, Barnabas a aterizat înaintea noastră, iar ochii căprui îi străluceau de încântare.

— Madison, ai reușit! a spus el, în vreme ce aripile i s-au arcuit, iar vârfurile li s-au încrucișat pentru o clipa înainte să dispară. A venit înspre noi și a exclamat: știam eu c-o poți face! Când gândurile tale au pătruns într-ale mele... sunt atât de mândru de tine! Însa când a observat cât de îngrijorate eram eu și Nakita, s-a oprit locului. Ce s-a întâmplat?

Nakita a adoptat o postură hotărâtă, cu ochii ațintiți din nou spre cer.

— Mesajul ei a răsunat nu doar în mintea ta, ci și într-a lui Chronos.

— Cred că-i pe drum înapoi, am spus, nefericită.

— Cum așa? s-a mirat Barnabas. Rezonanța lui nu-i apropiată de a mea.

Nakita privea neliniștită în toate părțile.

— Sunt amândoi cronometrori, a zis ea. Nu crezi că serafimii i-au făcut de așa natura încât să poată vorbi dacă au chef?

— Am privit prin ochii lui, am adăugat eu.

— Fir-ar să fie de vânticele! a blestemat Barnabas. O ecranezi?

— Sigur că da, băi pene rupte! a izbucnit Nakita. Dar sunt convinsă că a întrezărit unde ne aflăm înainte să-mi activez scutul. Că doar tu așa ai făcut, nu?

Barnabas s-a strâmbat. M-a înșfăcat de cot și m-a tras pe marginea drumului, aproape de tulpinile fâșâitoare de porumb.

— Bine. Plecăm, i-a zis el Nakitei. S-o ștergem de-aici înainte ca el *chiar* să apară.

Nakita a dat aprobator din cap, iar amuleta i-a lucit când a ridicat din umeri și aripile i-au apărut. Într-o clipă, mă aflu între doi îngeri, unul cu aripi luminoase, celălalt cu aripi întunecate, dar amândoi

îngrijorați.

— De ce nu pot să fac nimic cum trebuie? am întrebat, fără să mă aștept la un răspuns; așa făceam când mă speriam - turuiam.

Barnabas și-a întins iar aripile, care ajungeau de la o margine a șoselei la cealaltă.

— Nu există „cum trebuie” și „cum nu trebuie”, a comentat el, trăgându-mă aproape ca să mă poată ridica în aer. Ai făcut-o, iar acum e nevoie să înveți cum să te concentrezi. De ce crezi că trebuie să-ți iasă perfect din prima? Te-aș pune chiar acum să mai încerci, dar trebuie să rămânem protejați de-acum încolo, iar o minte ecranata este una închisă.

M-am sprijinit tăcută de el, inspirând mirosul soarelui și-al penelor. Deși zisese că era în regulă, tot eu aș fi fost de vină dacă Ron își dădea seama că puneam ceva la cale.

— Te-ai descurcat, a continuat el, cuprinzându-mă cu brațul. Ai muncit din greu ca să faci asta și-ar trebui să te bucuri.

— Mersi, am rostit, simțindu-mă ceva mai bine când m-am urcat pe picioarele lui.

Dar nu s-a clintit. De fapt, nimic nu se clintea - nici Barnabas, nici vântul, nici lanul de porumb - și am tresărit când am simțit cum ceva nebulos mi-a atins amuleta și a revendicat o parte din ea.

Instinctul mi s-a activat și, bazându-mă pe orele întregi de exercițiu, mi-am invocat imaginea interioara a amuletei, plasând-o în țesătura timpului.

Clipa prezentă era un fir strălucitor ce se întindea la infinit. Pe el, sufletul meu trimitea gânduri în viitor, trăgându-mă în urma sa și fixându-mă de viitor cu o clipă înainte să devină prezent. În urmă îmi puteam vedea trecutul, întrețesându-se strâns cu Barnabas, Nakita și chiar și gândurile argintii,

strălucitoare, ale lui Ace. Dar nu numai gândurile mele îmi legau amuleta de prezent, ceea ce era și normal. Mai erau și cele ale altcuiva.

„Ron”, m-am gândit, cuprinsă de panică, trecându-mi o mână imaginară peste țesătura timpului pentru a distruge legăturile amuletei sale, și doar pe acelea, cu mine.

Am deschis ochii... întregul proces durase mai puțin decât să spargi un balon de săpun.

— Barnabas? am rostit cu glas tremurat, văzând că încă mă cuprindea cu brațul.

M-am strecurat din strânsoarea lui, în care mă ținea nemișcată. Între gândul meu și acțiune s-a infiltrat panica. Ron oprișe timpul. „Pui de cățeluși!”

Cu inima bubuindu-mi, m-am răsucit în încremenirea completă a timpului oprit în loc. Acolo, chiar în mijlocul drumului, se afla Ron.

Ron nu era înalt, era cam cât mine, ceea ce nu era de mirare, având în vedere că se născuse cu o mie de ani în urmă. Dar cred că-l deranja că era scund. Parul lui creț și grizonat fusese cândva negru, iar tenul îi era închis la culoare. Ochii lui aveau nuanțe diferite, în funcție de dispoziția în care se afla, și mă întrebam dacă și ai mei făceau acum la fel. Purta aceleași haine deschise la culoare cu care-l văzusem îmbrăcat în minte și avea un aspect de grec. M-a străbătut un fior de satisfacție când l-am zărit stând la trei metri depărtare, cu o expresie șocată pe chip. Poate că nu se așteptase să-i înfrâng atât de ușor influența.

— Încetează, i-am zis și mi-am cuprins amuleta în mână.

Nu credeam că ar fi încercat să-mi ia amuleta, pentru că n-o putea folosi, dar tot mi-era greu să dau drumul pietrei calde.

Ron și-a mijit ochii, privind în lungul drumului

din spatele meu.

— Felicitări, a spus, atât pentru că mi-ai înfrânt influența asupra amuletei tale, cât și pentru că ai învățat cum să conversezi în tăcere cu ajutorul ei. Știu că Barnabas nu te-a învățat asta. Are tot atâta imaginație cât o rămă. Serafimii au fost? Poate că data viitoare o să-ți folosești totuși vocea interioară? Țipai.

Era sarcastic și, când a făcut un pas în față, am întins brațul în semn de avertisment. S-a oprit, și-a pus o mână în șold și s-a uitat la mine că și cum aș fi fost un câine care lătra după un gard.

— Ce cauți aici? N-aveai școală?

— Nu-i cazul să-ți bați capul cu asta, am comentat, dându-mă înapoi ca să ajung în dreptul Nakitei și al lui Barnabas. Dă-le drumul!

A zâmbit. Mi-am amintit când crezusem în asta.

— N-ai de ce să te temi de mine, Madison. N-o să-ți fac niciun rău. Serafimii m-ar omorî. Tu ești marea lor speranță.

A clătinat din cap, aproape râzând de mine.

— Exista și lucruri mai rele decât să fii rănit.

„Și pun pariu că tu le știi pe toate”, m-am gândit, dorindu-mi că Barnabas și Nakita să mă poată apăra. Doamne, ce ciudat era să stea tăcuți și nemișcați în spatele meu! Cu un gând subit, mi-am activat vederea inferioară a minții și am cercetat țesătura timpului în căutarea strălucirii violete a Nakitei și a celei verzi a lui Barnabas. Când le-am găsit, am rupt toate firele care le legau de amuleta lui Ron.

Ron a simțit asta și a înjurat, retrăgându-se când Barnabas și Nakita au revenit la viață.

M-a străbătut un val de entuziasm și m-am împleticit din pricina efortului de a-mi împărți atenția între clipa prezentă și cea următoare. În momentul în care nu aș mai fi rupt firele amuletei lui Ron, Nakita și

Barnabas ar fi încremenit la loc.

— Las-o în pace, Ron! a strigat Barnabas când m-a prins și o senzație ciudată mi-a străbătut aura.

Nakita stătea între noi și mi-a venit să plâng. Îi eliberasem! Nu eram chiar atât de neajutorată, chiar dacă Barnabas mă ținea să nu cad.

— Nu-s eu de vina, a zis sumbru Ron. Atâta că nu se pricepe deloc la ceea ce are de făcut.

Barnabas m-a strâns și mai tare și mi-am recăpătat treptat echilibrul.

— E-n regulă, am zis încet, căci mi-era mai ușor să-mi împart gândurile.

Exersasem ruperea firelor, dar n-o mai făcusem de ceva vreme. Chiar și așa, atunci distrusesem firele pe care le crea amuleta mea, nu pe cele făcute de alta. Asta era... greu și nu mă puteam concentra pretutindeni.

Nakita s-a relaxat ușor din poziția ei ghemuită, pe care o luase instinctiv, dându-și seama că Ron nu era chitit să ne rănească. Voia doar să știe ce făceam. Eu n-aveam de gând să-i spun, iar Ron a părut nemulțumit când eu m-am ținut singură pe picioare. N-aveam decât să plecăm, iar el nu se alegea cu nimic.

— Ce vrei? l-am întrebat, deși era evident.

„Și cine era cu tine în deșert? Ai suficient timp la dispoziție să-l înveți *pe el*, nu-i așa?”

Ron și-a depărtat brațele și a încercat să pară rezonabil.

— Să aflu ce faceți, a răspuns. Nu e o secerare, altfel m-aș teleportat în viitor.

Nakita s-a interpus între mine și Ron.

— Poți să pleci atunci, nu? a propus ea, dar el a ignorat-o, uitându-se în schimb la Barnabas.

— Să-i omor pe cei pe care m-ai implorat la un moment dat să-i salvez, a completat sarcastic Ron și

mi-am dat seama că cei doi nu mai vorbiseră de când eu devenisem cronometrul întunericului, iar Barnabas îl părăsise. Ți-am dat amuleta. Ai fost cel mai bun spintecător al meu, Barnabas, dar nu te-aș mai primi înapoi nici dacă te-ai lega de o stâncă preț de o mie de ani. Să te înhăitezi chiar cu acel spintecător al întunericului împotriva căruia ai luptat? Uită-te la ea, cu unghiile alea negre și poșeta lucioasă. Nu e o luptătoare. Te-ai însoțit cu cei absurzi și necugetați. Chiar ai decăzut, îngere!

— Nu mi-ai dat amuleta, a rostit încordat Barnabas. Predecesorul predecesorului tău a făcut-o, a continuat el, dând drumul amuletei, astfel încât verdele său neutru și pur să strălucească. Nakita și cu mine am schimbat priviri îngrijorate. De cât timp era Barnabas așa? Eu cred în continuare în liber-arbitru, a adăugat el cu stoicism. Vremurile s-au schimbat. Tu, nu. Nu-ți datorez nimic. M-ai mințit, a încheiat cu amărăciune Barnabas.

— M-ai dezamăgit, a spus Ron, de parcă n-ar fi contat. Ți-am zis să-ți ții gura. Dacă ai fi făcut-o, totul ar fi mers perfect, iar spintecătorii luminii ar fi acum la conducere.

— Am avut încredere că vei face ceea ce trebuie, a șoptit Barnabas. Acum am încredere în Madison.

Ron a pufnit.

— Atât de ușor de influențat să-i omori pe cei nevinovați! I-a luat în râs cronometrul luminii, încercând să nu pară că dădea înapoi.

— Ba nu sunt, I-a contrat Barnabas, iar Nakita și-a croit drum pe lângă el.

— Iar cel însemnat nu e nevinovat, a spus ea înfierbântată și îmbujorată. Intenționează să lase oamenii să moară din pricina faptelor lui, apoi va tot

continua așa!

I-am aruncat alarmată o privire.

— Tai! i-am cerut.

Dădea totul de gol!

Dar răul fusese deja făcut, iar ochii lui Ron s-au luminat.

— Deci chiar *este* o secerare, a zis el. Însă eu nu m-am proiectat în viitor.

Nakita a luat o poziție teatrală.

— Serafimii văd mai departe decât tine.

— Taci odată din gură! a țipat și Barnabas.

— Nu-ți face griji, Chronos, s-a lăudat neabătută Nakita. O să-l omor înainte să-i aloci un înger păzitor care să-l apere până la sfârșitul zilelor lui. De data asta, n-o să întuneci vederea perfectă a serafimilor!

Grozav! Absolut grozav! Nu mergea bine deloc și m-am uitat la lanurile încremenite de porumb, stând în mijlocul unei șosele pustii, sub un cer pe care soarele era nemișcat.

— Ron, n-ai de gând să te dai la o parte? I-am întrebat, știind că n-o va face. Crezi sau nu, încerc să salvez pe cineva.

Barnabas a scos un sunet sugrumat și m-am întors spre el.

— De parcă nu și-ar fi dat deja seama că e o secerare, am continuat cu amărăciune. Nakita a făcut deja boroboața.

Nakita s-a strâmbat, amărâtă, abia acum dându-și seama ce făcuse.

— Tu, a rostit Ron, arătându-mă cu degetul, ești o ucigașă pentru că-i permiți unui înger răzbunător, însetat de sânge, să-i spintece pe cei nevinovați. Am încercat să te salvez de asta, dar ai ratat șansa ca să schimbi ceva pentru cei lipsiți de orice valoare!

Mi-am mijit ochii și am pășit înainte până ce

atingerea lui Barnabas m-a oprit.

— Ei bine, poate dacă nu m-ai fi mințit, aş vedea altfel lucrurile! am exclamat, dându-l la o parte pe Barnabas.

Da, lucram pentru spintecătorii întunericului, dar încercam să schimb ceva, să potrivesc ceea ce-şi doreau serafimii cu propriile convingeri. Însă Ron n-avea să înţeleagă niciodată asta.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu, am adăugat. Încerc să salvez viaţa cuiva. Pleacă, pur şi simplu.

Zâmbind, a privit-o pe Nakita. Ea se afla acolo să-l omoare pe Shoe dacă eu eşuam, iar în ochi i-a apărut o lucire calculată. Orice s-ar fi întâmplat, avea să mă vadă mereu într-o lumină proastă, închistat de ceea ce credea, pentru că doar asta ştiuse vreodată.

— Încerci să salvezi pe cineva, a repetat el, luându-mă în râs. Cu un spintecător al luminii trădător, care a devenit unul al morţii, şi un spintecător al întunericului, în caz că dai greş.

— Eu nu trădez nimic din ceea ce cred! a zis Barnabas, iar eu mi-am ridicat bărbia.

— O să-l găsim primii, am spus, sigură pe mine.

Ron a chicotit, dându-se înapoi cu o mişcare fluidă.

— Mai vedem noi, a zis el cu subînţeles. Nu ştii pe cine cauţi. Nici tu nu te-ai proiectat în viitor. Îmi dau seama. Eşti prea încrezătoare. Serafimi care să-ţi ofere informaţii? Mult succes! Privesc în viitor şi nu vad ce se afla chiar sub nasul lor îngâmfat. Habar n-ai ce faci.

— Da? am zis, scoasă din ţâţâni. Şi cine-i de vină?

A zâmbit larg.

— Eu, a răspuns el şi, încă uitându-se la mine, a dispărut.

Lumea s-a pus în mișcare cu un fâșâit și eu am tresărit, surprinsă de explozia bruscă de lumină și de zgomote. Vederea mi s-a încetșat când m-am trezit încercând să rup firele unei amulete care nu se mai afla acolo. De data asta, îl văzusem plecând, pliindu-se în sine și dispărând cu o mișcare luminoasă și mută. Până atunci, nu mai reușisem s-o fac.

— Dumnezeu să te ajute, Nakita, a zis Barnabas, îndreptându-se spre mijlocul șoselei. Mai că i-ai desenat o schiță cu cel pe care avem de gând să-l salvăm.

Nakita s-a răsucit pe călcâie.

— Încă trăiești cu impresia că încerc să-l salvez pe Shoe, a spus ea, îndreptând poșeta spre el de parcă ar fi fost o arma. Dacă zăresc măcar o aripă neagră, un spintecător al luminii sau un alt înger păzitor în afara de Grace, o să-l omor. N-o să-l las pe tâmpitul ala de cronometrul să-i aloce un înger păzitor lui Shoe!

— Ron nu e tâmpit! a strigat Barnabas, părând să mai aibă în el o urmă de loialitate.

Am oftat și m-am așezat pe asfaltul cald, cu spatele la ei, așteptând să termine de țipat unul la celălalt. Măcar Ron plecase având impresia că nu știam cine este cel însemnat.

— N-o să-l omori pe Shoe! a zis Barnabas. N-o să te las!

— Ai grija, Barnabas, l-a luat ea în răs. Ți se vede latura macabră.

Fusese o lovitură sub centură și m-am întors. Stătea la câțiva centimetri de el, cu o mână în șold. El se încrunta, simțind rușinea cuvintelor peiorative. Barnabas nu era sinistru.

Da, îl părăsise pe Ron, dar nu era un răzbunător al cărui unic scop era plăcerea de a omorî pe cineva.

— N-o să permit că un înger păzitor să-i fie

alocat lui Shoe, a spus ea, arătând vag în direcția orașului nevăzut. Din momentul în care alege să omoare, va provoca numai durere. Nu există nicio grație într-o viață trăită astfel!

— Ce amuzant – nu asta faci tu? Omori oameni? i-a strigat el, iar ea a scos un țipăt înăbușit de frustrare.

— Mai tacă-ți fleanca, i-a șuierat lui Barnabas. Toată ciorovăiala asta o s-o bage pe Madison în bucluc.

— Atunci tacă-ți ție fleanca, a pufnit el, dar am simțit că o nouă grijă se adaugă celor vechi.

Uitasem de asta. Serafimii ne priveau și, dacă nu reușeam să fac un spintecător al luminii să colaboreze cu unul al întunericului, atunci n-avea să funcționeze niciodată.

— Barnabas, i-am întrerupt, fără să-mi ridic privirea de la lanurile de porumb. Faptul că Ron știe ce avem de gând strică totul sau doar îngreunează situația?

În cele din urma, au terminat cu cearta. Pașii lui Barnabas erau tăcuți, încălțat fiind cu adidașii lui tociți, iar el părea preocupat. Evident, discuția cu Ron îl zdruncinase.

— Până ce Ron o să descopere cine este cel însemnat, cred că nu se va schimba nimic, a răspuns Barnabas, iar Nakita a pufnit. Va trebui să fim mai precauți, ca să nu ne urmărească. Unul dintre noi va rămâne cu tine și-ți va ascunde rezonanța amuletei. S-a uitat în spatele meu, la Nakita. Ar fi mai simplu dacă ai fi pur și simplu de acord să nu-l omori pe Shoe.

— Nu l-am omorât! a protestat ea, avântându-se în față. Dar o s-o fac înainte de a-i permite lui Chronos sau vreunuia dintre spintecătorii lui să-i alocă un înger că să-l apere de soarta lui. Un înger e pentru totdeauna și, beneficiind de protecția nesăbuită a

Cerurilor, cine știe ce dezastre ar putea provoca.

M-am întrebat câți dintre dictatorii de dată recentă ai lumii fuseseră rezultatul faptului că Ron trimisese un spintecător al luminii ca să sprijine liberul arbitru al unui suflet.

M-am ridicat în picioare și am oftat.

— E tare ciudat, am spus și mi-am scuturat ciorapii negri de praf. Îmi place de voi amândoi și nu știu de ce.

Nakita a clipit și nu și-a mai concentrat atenția asupra lui Barnabas.

— Pentru că ești cronometrul întunericului, a zis ea, de parcă ar fi fost evident.

Am oftat și-am privit într-o parte și într-alta a drumului, dorindu-mi să mă aflu altundeva. Oriunde altundeva.

— Ce crezi că va face? l-am întrebat pe Barnabas. La Ron mă refer. Tu-l cunoști cel mai bine.

Barnabas s-a uitat la locul de pe asfalt unde stătuse Ron.

— Va cerceta probabil axele locale ale timpului până va afla unde-am fost, apoi va încerca să identifice oamenii cu care am intrat în contact. Dar nu va putea să acționeze propriu-zis până ce nu se va proiecta și va vedea viitorul. Atunci va putea să trimită un spintecător. Uneori, cronometrul întunericului se proiectează primul, alteori cel al luminii. Cel care o face ultimul vede imaginea clara a celui însemnat, așa că presupun că asta echilibrează cumva lucrurile.

Am dat aprobator din cap, zicându-mi că părea destul de logic. Cu cât proiecția era mai apropiată în timp de punctul de cotitura, cu atât percepțiile cronometrului erau mai limpezi. M-am strâmbat și m-am uitat la ceas. Se făcea târziu și va dura ceva să mă întorc acasă, fie și în zbor.

— Trebuie să merg la școală, am zis, cuprinsă de îngrijorare. Să mă vad cu tata. Să-mi iau temele de la Josh.

— Eu rămân aici, a rostit pe dată Barnabas, iar Nakita, evident, s-a zbârlit.

— De ce tu? a întrebat ea, pusă pe harță, cu picioarele larg desfăcute și înfipite în asfalt.

I-am întâlnit privirea lui Barnabas și i-am transmis pe tăcute că mă descurcam cu asta. Era deja destul de furioasă pe el.

— Fiindcă Barnabas nu-l va ucide pe Shoe dacă Ron trimite pe cineva să ne urmărească.

Nakita a dat să protesteze, iar eu m-am enervat.

— Uite ce e, am zis, lăsând să se vadă o parte din frustrarea mea. Nu se zărește nicio aripa neagră. Încă nu m-am proiectat în viitor, și nici Ron. Barnabas, poți să-mi atingi gândurile chiar și la o asemenea distanță?

— Nu și când ești ecranată, a răspuns el ursuz.

— Nicio problemă, am spus, trecându-mi o mână peste ceafă, ca să-mi netezesc părul. Nu-i cazul să fiu ecranată când sunt acasă. Ron știe unde stau și, dacă mă vede acolo, s-ar putea să renunțe cu totul să mă urmărească. Nakita poate să mă ducă în zbor acasă și înapoi, după ce se culcă tata. Între timp, ne dai tu de știre dacă se schimbă ceva.

Din câte-mi puteam da eu seama, era un plan bun, dar Barnabas părea la fel de entuziasmat că și Nakita.

— O să te anunț dacă se schimbă ceva, a căzut el de acord, cu privirea ațintită în jos, și mi-am dat seama că-l deranja că rezonanța lui se schimbase oficial spre celălalt capăt al spectrului.

Nu mai putea fi considerat un spintecător al

luminii, indiferent ce-ar fi crezut el. Legătura cu mine îl mânjise la fel de mult pe cât o afectase pe Nakita.

— OK, am rostit pe un ton împăciuitoare, căci nu-mi plăcea să-l văd deprimat.

Fusese multă vreme un spintecător al luminii. N-avea să-și găsească niciodată locul printre spintecătorii întunericului, chiar dacă amuleta lui devenea la fel de neagră ca a mea. Va fi singur și diferit pentru tot restul vieții.

M-am îndreptat spre Nakita. Nu mai zburasem niciodată cu ea, dar m-am gândit că, dacă Barnabas putea s-o facă, atunci va reuși și ea. Preț de o clipă, a părut că are de gând să protesteze, dar, când a observat cât de nefericit era Barnabas, și-a arcuit pur și simplu aripile și le-a atins vârfurile mult deasupra capului. M-am holbat la ele, gândindu-mă cât erau de frumoase, chiar dacă nu se potriveau cu hainele ei viu colorate și cu sandalele. I-am aruncat o privire lui Barnabas, simțindu-mă ciudat pentru că-l lăsam în urmă când el era într-o asemenea stare.

— Poți să zbori cu încă cineva? am întrebat-o, iar Nakita s-a uitat mai întâi la Barnabas, apoi la mine.

— O să-ți zic imediat, a răspuns, iar eu m-am bucurat că eram deja moartă.

Când a văzut că ne pregăteam de plecare, Barnabas a schițat un zâmbet.

— Ștergeți-o, ne-a îndemnat. O să mă duc într-un loc îndepărtat, de unde-l pot urmări pe Shoe fără să dau de gol pe cine supraveghez. Aș zice că avem timp măcar până la miezul nopții înainte ca Ron să identifice rezonanța lui Shoe în țesătura timpului.

Judecând după atitudinea lui neliniștită, nu știam dacă ar trebui sau nu să-l cred. Am oftat și m-am dat înapoi, ca să fiu lângă Nakita. Șovăind, m-a cuprins cu brațele de mijloc și m-am poticnit când și-a întins

aripile, făcându-ne să ne desprindem câțiva centimetri de sol, apoi să aterizam înapoi. Inima mi-a bătut mai tare, iar ea și-a mutat centrul de greutate.

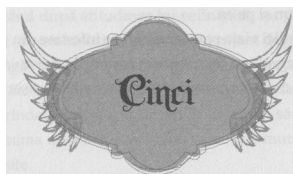
— Îmi pare rău că acum ești diferit, i-a zis ea lui Barnabas. Rostise cuvintele încet, dar am știut că o auzise când smocul ciufulit de păr i s-a mișcat. Ea îi schimbă pe oameni, a continuat, de parcă n-aș fi fost chiar acolo, lângă ei. Poate că asta este menirea mea.

— Poate, a spus Barnabas, apoi s-a aplecat când Nakita a fâlfăit din aripi.

Am icnit când porumbul din jurul nostru s-a lăsat la pământ și, dintr-odată, ne aflam în aer. Schimbarea subita de presiune m-a făcut să mă înfior – asta ca să nu mai pomenesc de ascensiunea sovăielnică a Nakitei – și m-am uitat în jos în același moment în care Barnabas și-a ridicat privirea. Stătea în mijlocul șoselei pustii, iar bătaia de aripi a Nakitei aproape că dădea naștere unui cerc în lanul din jurul lui. Stomacul mi s-a dat peste cap și am strâns-o pe Nakita de brațul cu care mă ținea. Nu se pricepea la fel de bine ca Barnabas să-mi ducă greutatea, dar putea s-o facă, așa că m-am relaxat și am auzit-o oftând de ușurare.

În timp ce ne îndreptam spre Three Rivers, gândurile îmi zburau la faptul că pe Nakita o întristase situația lui Barnabas, deși nu demult nutrise doar dispreț față de el. O schimbasem și pe ea.

Să-ți dedici viața persoanei care te infestase din greșeală cu aripi negre care ți-au mâncat amintirile și ți-au arătat ce înseamnă moartea n-avea cum să fie un lucru ușor.

Sosul de spaghetti mirosea picant, exact cum îmi plăcea mie. Sau, mai bine zis, cum îmi plăcuse. Am răsucit furculița, adunând un cocoloș de macaroane pe care aveam de gând să i-l pasez lui Josh imediat ce tata s-ar fi uitat în altă parte. Era nasol rău să fii mort. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi plăcea mâncarea până ce nu mai putusem s-o gust. Nakita se juca și ea cu mâncarea din farfurie, stând pe un scaun vizavi de mine, în bucătăria tatei. Josh n-o ajuta să-și mănânce spaghetti, iar tata începuse să se uite îngrijorat la farfuria ei plină.

— Are prea mult oregano? a întrebat el, împingându-și ochelarii pe nas.

— Sunt foarte bune, domnule A., a zis Josh vesel, cu gura plină.

Tata mă privea, iar eu am zâmbit, forțându-mă să bag în gură o furculiță plină și să mestec. Pur și simplu, nu era la fel, iluzia solidă a corpului meu prelua din amuletă tot ce-i era necesar. N-avea nevoie de energie exterioară că să ființeze, iar dorința de a mânca pur și simplu nu exista. Puteam s-o fac, dar parc-aș fi mestecat pesmeți de orez.

— Un deliciu, tati, am spus, dar, judecând după „hmmm” -ul suspicios pe care l-a scos, era evident că nu mă credea. Am luat o gustare când am ajuns acasă după ore, am continuat, adăugând în minte: „Anul trecut, când eram în clasa a noua”, ca să nu fie chiar o minciună.

Tata s-a ridicat și s-a dus să deschidă fereastra de deasupra chiuvetei. Dimpreună cu strălucirea aurie a soarelui gata să apună au pătruns țârâitul greierilor și zgomotul unei mașini trecând pe strada noastră

rezidențiala tăcută. Am făcut repede schimb de furculițe cu Josh, iar Nakita s-a încruntat. Trebuia să găsească altă metodă să scape de mâncarea ei. Josh era dispus s-o facă, dar nu era chiar atât de gras.

Nakita și cu mine ne întorseserăm pe la trei și jumătate și dăduserăm peste Josh pe treptele din fața casei, stând acolo cu un teanc de manuale noi și arătând tare bine. Îi rămăsesem datoare într-un mare fel. Mai mare decât cina acasă la mine. Îl sunasem pe tata de pe telefonul fix și apoi stătusem în curtea din spate, urmărindu-l pe Josh cum ronțăia chipsuri în vreme ce-i povesteam toată trășenia. Josh ascultase cu atenție, evident dezamăgit că nu fusese și el de față.

Era în jur de șapte seara și deveneam din ce în ce mai neliniștită din pricina lui Shoe. Până acum, Ron trebuie să fi aflat ceva, dar Barnabas nu spusese nimic, însemnând că situația nu se schimbase. Am oftat, am răsucit niște spaghetti pe furculița și i-am dat-o lui Josh, care a luat-o vesel, dând din cap și mestecând încă ultima îmbucătură. Pantofii tatei au scârțâit pe linoleumul tocit când s-a întors, și, când a revenit la masă, am inspirat mirosul de ulei și de cerneală în care se îmbibase la serviciu. Evident, nu era cu gândul la cină. Ci, probabil, la mine.

Tata era tipul clasic de savant obsedat de munca în laborator, destul de înalt, slab, poate chiar tocilar când fusese mai tânăr, simțindu-se mai în largul lui într-un halat de laborator decât cu o cravată la gât sau o cămașă la modă. În afara de cele câteva fire de păr alb care începuseră să-i apară și ridurile fine din jurul ochilor, arăta la fel ca acum zece ani, când el și mama se despărțiseră.

Mama se mutase în Florida și mă luase cu ea. Era expert în plasarea de capital, ceea ce însemna că

organizațiile caritabile de prestigiu o angajau ca specialist. Era experta în a stoarce bani de la bătrâni - se pricepea foarte bine la asta, dar era mereu un motiv de ceartă când nu mai suportam să-mi pun mânușile albe și să fac figurație în piesa ei de teatru. Tata rămăsese aici.

Bubuitul tunetului era slab, dar devenea din ce în ce în puternic, iar razele de soare care pătrundeau pe fereastră slăbeau pe măsură ce se adunau norii. Apusul își făcea simțită prezența mai devreme. Am plimbat un alt cocoloș de spaghete prin farfurie, făcându-mă mică atunci când am întâlnit privirea Nakitei. Farfuria ei era plină. Am dat din cap spre Josh, făcându-i semn să-i dea măcar o furculiță de spaghete, iar Nakita a strâns din buze, luând în considerare propunerea.

Tata s-a așezat și s-a lăsat pe spate, cercetându-mă în timp ce mesteca.

— Voi, fetelor, nu păreți prea slabe, a zis el, iar în ochii căprui i se citea durerea.

— Poftim? m-am bâlbâit eu și m-am uitat în jos, la corpul meu.

— Cred că așa-s toate liceenele, a adăugat el și i-a zâmbit Nakitei. Îți propun ceva. Ce-ar fi să mă ajuți să pregătesc cina mâine-seară, Madison? Orice ai tu chef.

Josh a pufnit, s-a cocoșat deasupra farfuriei, iar eu am tresărit, amintindu-mi cum găteam împreună cu tata când aveam cinci ani. Faptul că puneai un copil de grădiniță să pregătească mazărea nu-l făcea mai nerăbdător s-o mănânce, dar imaginea părinților mei înfulecând legumele scăldate în sos de grătar mi se păruse tare amuzantă la vârsta aia. Seara sfârșise cu râsete și chicoteli. Poate c-ar fi trebuit să gătim mai des mazăre cu sos.

— OK, am rostit, uitându-mă în jos în vreme ce-mi aminteam.

Tata a mormăit iar „hmmm”, de parcă ar fi privit în viitor. Sau poate în trecut. Mă cuprinsese o tristețe melancolică, și m-am chinuit să mai înghit câteva spaghete și să savurez aroma roșiilor și dulceața moscata a plantei de oregano.

Fusesem trimisă aici cu aproape șase luni în urmă, chiar la sfârșitul clasei a noua. Ratasem balul bobocilor și tot restul. Încă nu-mi era clar care fusese picătura ce umpluse paharul mamei. Poate că polițiștii care mă aduseseră acasă pentru că eram afară după ora stingerii, în vreme ce ea credea că mă aflu la etaj, în camera mea, navigând pe internet. Sau faptul că mă dusesem la petrecerea de pe plajă, deși spusese că n-o s-o fac, sau în croaziera de la apus, cu tipii ăia și faptul că înotasem pe lângă geamandură – deși asta nu fusese în totalitate vina mea. Sunasem s-o anunț unde eram. Mama aproape că-și ieșise atunci din minți.

Dar, indiferent din ce motiv hotărâse mama să mă trimită înapoi în nord, mă bucuram și am zâmbit privind tapetul urât cu trandafiri galbeni pe care mi-l aminteam vag din copilărie. Crezusem că voi avea parte de un transfer de la un gardian lipsit de înțelegere la un altul, dar să-l cunosc din nou pe tata fusese o surpriză plăcută, mai ales că el chiar mă asculta când îi spuneam de ce aveam nevoie de o anumită pereche de sandale, și nu de alta. Mama nu-mi înțelegea deloc gustul în materie de modă. Nici tata n-o făcea, dar el măcar se străduia.

Încercam cât se poate de serios să fiu bună. Nu mă strecurasem afară din casă de aproape o săptămână, cu excepția dății când trebuise să-l apăr pe Josh de aripile negre. Sunam când aveam să întârzii și eram mereu prezentă la cină, asta dacă nu

pretindeam că mănânc acasă la Josh. Dar avea să devină mai greu dacă mă luptam cu cronometrării întinericului și încercam să salvez suflete.

— Sunteți cu toții foarte tăcuți, a zis el din senin, iar eu am ridicat privirea. A fost în regulă la școală?

„La naiba, vrea să vorbim despre școală?”

— Eu am ore de economie casnică, a rostit șovăitor Nakita, văzând că aproape intrasem în panică.

Tata s-a strâmbat ușor, dar apoi s-a relaxat și și-a sprijinit un cot pe masă.

— Am urât materia asta. Vă pun și anul ăsta să confecționați plase pentru cărți?

Nakita a împins cocoloșul de spaghetti de pe furculiță și a început să învârtă altele.

— De ce-ar avea nevoie o carte de o plasă?

— Ăăă, Nakita și cu mine avem împreună un curs de fotografie, am intervenit eu, încercând să-i distrag atenția de la expresia ei nedumerită.

Din cate știa tata, Nakita se trăgea din Noua Scoție și franceza era limba ei maternă. Faptul că cei de la școala credeau că locuiește cu mine era o intervenție cerească. Nimeni nu se obosise să verifice unde stătea. De fapt, nici eu nu știam unde mergea când pleca.

Josh a mâncat puțină pâine.

— Noi suntem în aceeași clasă la fizică, a zis el cu gura plină. Ura!

Exclamația lui lipsită de entuziasm m-a făcut să zâmbesc.

— A fost grozav să mă-ntorc și să-i vad pe toți, am spus, răsucind alte spaghetti pe furculiță.

Tata a zâmbit atotștiutor.

— Anul ăsta va fi mai bun. Așteaptă și-o să vezi, a prezis el, rupând o bucată de pâine și înmuind-o în

ulei de măsline și oțet. Și apoi, facultatea.

— Stai să termin întâi cu fizica, am rostit cu un geamăt. Măcar anul asta am ore de fotografie. O să fie distractiv.

Tata a dat din cap.

— Bine că mi-am amintit, a zis el, aruncând o privire peste umărul meu spre tăblița de plută de lângă telefonul prins în perete. M-a sunat profesoara ta de fotografie și mi-a dat o listă de rechizite. De ce Dumnezeu nu ți-a dat-o ție când ai fost la școală?

— Doamna Cartwright? am întrebat, simțind că mă năpădește îngrijorarea, iar el a încuviințat. Ăăă, poate că atunci n-a știut, am dat cu presupusul, încercând să nu mint.

„Minunat”, mi-am zis și m-am uitat la Josh, care a ridicat din umeri.

— Ai nevoie să treci pe la mall în seara asta? m-a întrebat tata, privind scurt unghiile negre ale Nakitei.

— Pot să te duc eu, s-a oferit Josh, văzând ocazia de a reveni la prevenirea spintecării, dar impulsul meu inițial de a spune „da” s-a stins.

Ar fi fost un mod grozav de a scăpa de radarul tatei pentru vreo două ceasuri, dar nu puteam să plec până nu credea că mă dusesem la culcare.

— Ăăă, nu, m-am bâlbâit, iar Josh și-a înăbușit dezamăgirea.

Cred că mare parte dintre materiale le am sus.

Nu văzusem lista, dar aveam toate lucrurile de anul trecut.

— Am nevoie de un aparat foto, a zis dintr-odată Nakita, pe un ton îngrijorat.

— Am eu unul pe care pot să ți-l împrumut, am răspuns repede. Nu-ți face probleme, Nakita.

Și-a tamponat buzele cu un șervețel.

— N-am mai folosit niciodată unul. Nu vreau să-l

stric.

Nakita chiar părea îngrijorată, iar tata a izbucnit în râs.

— Dacă e cel la care mă gândesc eu, nici n-ai avea cum. Și-a proptit un cot pe masă și s-a sprijinit pe el. Madison nu avea prea multă grijă cu aparatele ei foto, dar nu poți s-o învinovățești. Face poze de când avea patru ani. Tu de când ai pasiunea asta?

Nakita a clipit, surprinsă că întotdeauna când tata încerca s-o includă în conversație. Tata o plăcea, considera că tăcerea studiată pe care o afișa de față cu el avea să mă facă mai liniștită. Dar aș fi putut la fel de bine să aduc acasă o motociclistă și ar fi rugat-o să rămână la cină, considerând-o o dovadă că nu-mi pierdeam vremea de una singură în camera mea sau evitam oamenii, ca atunci când mă mutasem aici. Faptul că invitasem *doi* prieteni la cină îi înseninase probabil întreaga săptămână.

— Nu de prea mult timp, a răspuns ea, asta însemnând de fapt „niciodată”, apoi a adăugat: nu sunt creativă. Urmez cursul pentru că Madison crede că mă va ajuta să mă integrez.

— La o școală nouă, am trântit eu.

— N-o să pot niciodată să fac fotografii precum cele ale lui Madison, a zis Nakita.

— Mda, a exclamat Josh, ștergând ultimele urme de sos din farfurie cu o bucată de pâine. Madison face fotografii grozave.

— Ah! a rostit tata, făcându-mă să tresar. Toți oamenii sunt creativi. Trebuie doar să exersezi. Madison face asta de multă vreme, a continuat el, scotocind în propria-i memorie. Probabil că nu-și mai aduce aminte, dar o luam cu mine când mergeam în locuri îndepărtate, să adun mostre. Mama ei i-a dăruit un aparat de fotografiat ca să-i dea de lucru.

— Îmi aduc aminte, am spus, întrebându-mă dacă tata ar fi observat în caz că schimbam farfuria cu cea a lui Josh.

Încercasem să arunc alburile foto care înfățișau nori și locuri îndepărtate, cu aproape trei ani în urmă, dar mama le scosese din gunoi și le ascunsese undeva.

— Vechea mea cameră foto e sus.

Și, depistând o ocazie de a-mi lua tălpășița, m-am ridicat, luând cu mine și farfuria aproape plină.

— Ai terminat? s-a mirat tata, uitându-se la mine cu o expresie pierdută când Nakita mi-a urmat exemplul.

Josh a clipit, apoi a înșfăcat ultima bucată de pâine și s-a ridicat și el.

M-a copleșit iar vinovăția când am aruncat mâncarea și am deschis robinetul ca să clătesc farfuria. Tata se purtase grozav de când mă mutasem cu el, făcându-mă să mă simt dorită și oferindu-mi și libertatea de care aveam nevoie. Faptul că murisem și nu puteam să spun asta nimănui păruse să ridice între noi un zid mai înalt decât distanța de mii de kilometri care ne despărțise la un moment dat.

Dar nu puteam alunga senzația pe care și-o amintea din noaptea în care murisem. Nu zisese niciodată nimic, însă acum șovăia, deși înainte nu o făcuse. Barnabas se asigurase că tata nu-și amintea, însă eu cred că știa – într-un anume fel. Și nu voiam să fiu singură cu el, pentru că mi-era teamă că va aduce vorba despre asta.

Nakita își aruncă tăcută resturile de mâncare. Lângă ea, Josh își clătea farfuria.

— Ar fi cazul să merg acasă, a spus Josh, părând dezamăgit.

Mi-ar fi plăcut la nebunie să poată veni cu mine

la Fort Banks, dar Nakita nu putea duce decât pe unul dintre noi.

— Am însă timp să va ajut cu spălatul vaselor a adăugat el.

— Mă descurc împreună cu Nakita, m-am oferit repede.

„Îți cam rămân datorii”, mi-am zis, dar n-am rostit-o cu voce tare. Probabil că vrei să te întorci înainte să înceapă ploaia.

— Pot să conduc pe ploaie, m-a contrat rânjind Josh.

Tata și-a împins scaunul și ni s-a alăturat la chiuvetă.

— Mersi c-ai venit, Josh, a zis el cu veselie. Îmi place să am casa plină și să gătesc pentru mai mulți.

— Tată... m-am plâns eu. Pur și simplu nu mi-e foame.

N-a mai spus nimic și a ridicat din sprâncene. Josh și-a șters mâinile pe blugi și s-a legănat, îndepărtându-se de chiuvetă și privindu-mă. Era evident că voia să spună ceva.

— Trebuie să-mi iau lucrurile, a rostit în cele din urmă, apoi s-a strecurat afară din bucătărie, lăsând în urmă o tăcere stânjenitoare.

Nakita a adus la chiuvetă farfuria cu pâine, șovăind doar o clipă înainte să se întindă după punga în care s-o pună.

— Putem să spălăm vasele mai târziu? l-am întrebat pe tata. Vreau să...

„Vreau să ce?”, m-am gândit, cuprinsă de panică. Nu puteam să recunosc că voiam să stau de vorbă cu Josh! Tata fi putut crede că era iubitul meu sau ceva de genul ăsta. Într-un fel, chiar era, dar nici măcar nu ne sărutaserăm sau ceva. Deocamdată.

Nakita s-a încruntat. Nu-i prea plăcea de Josh.

Eu eram însă încântată și m-am răsucit pe călcâie, ștergându-mi mâinile cu șervetul de vase.

— Mersi, tati!

— Oricum trebuie s-o sun înapoi pe Levy, a spus el, uitându-se la ceasul de pe cuptor.

„Ofițerul Levy? Oh, la naiba!”

M-am oprit locului. Am schimbat o privire cu Nakita, eu îngrijorată, ea iritată, probabil din pricina lui Barnabas, că o împiedicase să o secere pe femeie. Tata însă nu părea îngrijorat când s-a ridicat în picioare.

— Tată, pot să-ți explic, am zis.

„Cum să-i explic?”, m-am întrebat, înjurându-l în gând pe Barnabas. Era a doua oară când modifica amintirile oamenilor, doar că acestea să le revină și să-mi complice mie viața. Probabil că asta se trăgea de la vechiul lui obicei „salvează-omul-și-apoi-tai-o”. El nu trebuia să aibă de-a face cu oameni care-și aminteau de minciunile pe care-i instruia să le creadă.

Dar, în vreme ce-și clătea paharul, tata nu părea supărat.

— M-a sunat la serviciu. Era ceva în legătură cu faptul că trebuie să se asigure că ai permis să-ți lași mașina în parcare școlii, a spus el, părând amuzat în vreme ce potrivea robinetul. I-am zis că n-ai mașină și a părut nedumerită. Dar, în orice caz, voia să stea de vorbă cu mine despre o strângere de fonduri.

— Oh, am rostit eu și m-am relaxat. În spatele lui, ochii Nakitei erau de un albastru clar. Dacă ar fi devenit argintii, ar fi trebuit să minimizeze daunele. Orice-ar fi făcut Barnabas, se părea că funcționa. Ei bine, nu cred că-i cazul să ne facem griji pentru o mașină, nu? am zis cu amărăciune, iar el a oftat.

De când ajunsesem aici, mă tot plânsesem că mașina mea rămăsese în Florida, iar răspunsul lui

fusese mereu același: „Nu încă.”

Însă de data asta, în loc să răspundă ca de obicei, s-a întors spre mine cu o privire îngrijorată și m-a întrebat:

— Madison, e totul în regulă?

Îl auzeam pe Josh coborând scările și am dat aprobator din cap, îndesând șervetul de vase pe rastel, când mi-am seama că-l răsuceam pe degete.

— Crede-mă, tată, am spus, încercând să combin perfect enervarea și sinceritatea, în vreme ce mergeam cu spatele spre hol, înșfăcând-o și pe Nakita în drumul meu. Îmi place aici. N-o să stric totul. Acum am prieteni și așa mai departe. Chiar dacă n-am mașină.

Și-a îndreptat atenția spre Nakita și m-a rugat zâmbind.

— Promite-mi că-mi dai de știre dacă vrei să stăm de vorbă. Dacă nu știu care-i problema, nu am cum să te ajut.

Era atât de aproape de ceea ce-mi doream cu adevărat – să mărturisesc totul și să-i cer sfatul. Dar, în schimb, am înșfăcat lista de rechizite prinsă pe frigider și am mormăit:

— Sunt doar chestii normale, de adolescent.

— „Normal” și „adolescent” nu prea au ce căuta împreună, a comentat el, iar eu m-am îndreptat spre hol. Sun-o pe mama în seara asta, bine? a adăugat el când Nakita a ieșit înaintea mea din bucătărie. Te-a sunat după-amiază; voia să stea de vorbă cu tine. Chiar după ore. I-am zis că nu ai voie să-ți deschizi mobilul la școală și să se calmeze, dar știi cum e mama.

În voce i se distingeau vechi frustrări și m-am oprit în ușă, urmărind cum retrăia trecutul. Însă eu eram ceva mai preocupată de prezent. Mama era la

mii de kilometri depărtare, iar detectorul ei de necazuri încă funcționa.

— O s-o sun. Mersi că îi dai voie Nakitei să doarmă aici în noaptea asta.

— Nu știu cum de te las să mă convingi să fac din astea, a bombănit el, s-a întors cu fața spre chiuvetă și și-a suflecat mânecile. Eu n-am avut niciodată voie să-mi chem un prieten să doarmă la mine, cu atât mai puțin într-o zi de școală.

Am zâmbit și-am intrat iar în bucătărie, îndreptându-mă pe vârfuri spre el, ca să-l sărut pe obraz. Barba lui m-a înțepat; mirosea a... tata.

— Pentru că sunt preferata ta, am spus, reproducând o glumă de familie pe care n-o mai rostisem de zece ani.

Tata a zâmbit, alungându-mi toate sentimentele de neliniște.

— Și singura, a răspuns el, îmbrățișându-mă stângaci, pentru că încerca să nu mă umple de spumă. Stingeți lumina la zece. Vorbesc serios!

Eram în regulă cu asta și, ieșind ceva mai veselă din bucătărie, am pătruns în hol, unde am dat peste Josh, cu geanta pe umăr, și peste Nakita. Când m-a văzut, a lăsat geanta jos. Din bucătărie se auzea sunetul apei umplând chiuveta.

Josh a aruncat o privire spre bucătărie în vreme ce eu mă îndreptam spre el.

— Ne vedem mâine? a întrebat, iar eu am dat aprobator din cap.

Cel mai probabil, avea oricum să se termine, într-un fel sau altul, până la răsăritul soarelui.

— Mersi pentru tot, i-am zis, apoi m-am uitat la geanta lui, m-am strâmbat. Josh, îmi pare rău. Știu că voiai să vii cu noi.

El se uita în tavan.

— Poate data viitoare, a rostit, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai prost.

Nakita și-a încrucișat brațele la piept și și-a lăsat toată greutatea pe un picior. Josh s-a uitat din nou la ea și s-a încruntat.

— Te superi dacă stau de vorba cu Madison între patru ochi? a întrebat-o.

Ea a expirat și și-a dat ochii peste cap. S-a răsucit țâfnosă pe călcâie și a urcat apăsând scările. Jur ea unele aspecte ale integrării le prinsese aproape din zbor.

Încă mai zâmbeam când mi-am îndreptat atenția asupra lui Josh. Dar, observând cum i se luminase privirea când m-am uitat la el, am simțit cum m-a străbătut un fior de neliniște. „Vrea să fie singur cu mine?”

— Ai toate temele? m-a întrebat, uitându-se la hârtia pe care o țineam în mână.

— Da, mulțumita ție, am răspuns, îndesând foaia în buzunar. Chiar voiam să vii. Dar Nakita nu poate ridica decât o singură persoană.

A aruncat o privire spre ușa cu arcada care dădea în bucătărie.

— E-n regulă, a spus el, retrăgându-se un pas spre ușă. Doar nu mă transforma în tipul ala care merge la bibliotecă și caută tot felul de lucruri pentru tine și ratează mereu distracția.

Mi-a zâmbit. Cina a fost bună.

— Te cred pe cuvânt.

Josh a scos din buzunar cheile camionetei și a întins mâna spre clanța ușii din spatele lui.

— Ei bine, ne vedem mâine, a mai zis, punându-și iar geanta pe umăr.

M-am simțit dezamăgita, dar la ce mă așteptasem oare?

Doar nu fuseserăm la o întâlnire – în afară de balul de anul trecut, iar acela se dovedise a fi un dezastru. L-am atins pe braț. Josh s-a oprit; ușa era întredeschisă.

— Mersi, i-am șoptit. Josh, vorbesc serios.

S-a uitat la mâinile noastre, care se atingeau, apoi spre bucătărie, unde tata puneă cu zgomot farfuriile în mașina de spălat vase.

— Oare tatăl tău o să se crizeze dacă te sărut de la revedere? a întrebat.

Am clipit, iar inima mi-a bătut mai tare înainte s-o opresc.

— Probabil, am răspuns și mi s-a tăiat răsuflarea.

Mai sărutasem și alți băieți – că doar mama nu mă pedepsise de neprihănită ce eram –, dar mă cam stresasem în ultima vreme pentru că eram moartă și mă cam ținusem deoparte. Faptul că-și dorea să mă sărute mă încânta peste măsură.

Josh m-a strâns mai tare de mână. Din bucătărie s-a auzit troncănitul oalelor în chiuvetă. Mi-am ținut respirația, simțind cum amintirea inimii mele bătea și mai tare.

— Nu mă uita, mi-a șoptit, cu obrazul lângă al meu, fără să mă sărute, dar stând foarte aproape.

Aroma de spaghete, pâine și șampon m-a făcut să mă simt în siguranță.

— Niciodată, am zis și vorbeam serios.

Mi-am înclinat capul și am închis ochii. Buzele ni s-au atins, așa cum sperasem să se întâmple. Abia i-am simțit gura caldă înainte să se retragă. M-a străbătut un fior și am deschis ochii, uitându-mă într-ai lui. Schița un zâmbet. Se întâmplase prea repede și și-a ferit capul când a auzit tacâmurile clincănind. Simțeam că mă îmbujorasem și mă încălzisem. Eram

entuziasmata și calmă în același timp.

— Ar fi bine să plec, a zis, punându-și iar geanta pe umăr.

— Da, am spus, întrebându-mă cum de ceva atât de simplu putea să facă lumea să pară complet schimbată.

— Ne vedem mâine, Madison, a adăugat, aruncând o privire spre bucătărie.

— Pa.

Chiar nu voiam să plece.

Josh s-a întins, m-a prins de mână, apoi mi-a dat drumul, a ieșit pe ușă și a închis-o în urma lui.

Am expirat aerul pe care cine știe de când îl trăsesem în piept și, când tata a strigat prin geamul deschis, mi-am îndreptat atenția spre bucătărie.

— Pa, Josh. Ai grijă cum ajungi acasă, l-a sfătuit el.

— Sigur, domnule A., s-a auzit slab răspunsul, iar eu m-am răsucit spre scări, tresărind când am zărit-o pe Nakita așteptându-mă în capul lor.

Josh nu dăduse vreun semn că ea se afla acolo, dar mi-am dat seama, judecând după expresia deranjată de pe chipul ei, că fusese martora la întreaga scenă.

— Te-a sărutat, a spus ea când eu abia ajunsesem la jumătatea scărilor.

— N-ai vrea să zici asta ceva mai tare? am rostit pe un ton acru. S-ar putea ca tata să nu te fi auzit din prima.

S-a dat la o parte când am ajuns în dreptul ei, părând neliniștită.

— Ți-a pornit pulsul, a adăugat și m-a urmat.

— Mda, am confirmat zâmbind.

Am auzit zgomotul camionetei lui Josh, care accelera, răsunând în întreaga casă. Încă îmi era

gândul la el când m-am trântit pe pat. Chiar era un băiat de treabă.

Nakita a închis ușa în urma ei.

— Crezi c-ar fi cazul să-mi dau cu oja pe unghii?

Schimbarea subiectului mi-a distras atenția de la tavan și m-am proptit într-un cot.

— L-ai observat pe tata cum se uita la ele? am întrebat-o, iar ea a dat aprobator din cap, în vreme ce pe chipul ei frumos se citea o îngrijorare de-a dreptul comică. Dacă ai chef.

— Da, am, a întărit ea, părând mai ușurată. Și pe cele de la picioare.

— Mie-mi plac așa cum sunt, am zis, răsucindu-mă pe burtă ca să ajung la noptieră.

Am deschis sertarul, am scotocit până ce am găsit o sticlută de oja roșu aprins, care se asorta cu poșeta ei, așezată acum pe măsuța de toaletă, lângă manuale. Tot Josh mi le adusese și pe astea. Frate, îi rămăsesem foarte îndatorată.

— E bună? am întrebat-o, arătându-i-o.

Nakita a luat-o, fără nicio expresie pe chip.

— N-ai o culoare mai ștearsă?

Mi-am dat dintr-odată seama că încerca să arate normal – să se integreze – și m-am răsucit iar pe burtă, să mai caut.

— Am una roz, am anunțat-o, iar Nakita s-a liniștit vizibil.

— Mulțumesc.

Zâmbea din nou. Gândindu-mă că oricine altcineva în locul ei ar fi fost diagnosticat cu tulburare bipolară, am închis sertarul și am scos din buzunar lista cu materiale necesare pentru cursul de fotografie, am parcurs însemnările de pe foaia mototolită și mi-am notat în minte ce aveam deja în dulap.

— Am mare parte dintre astea, am spus,

rostogolindu-mă și ridicându-mă în picioare. Vrei aparatul foto roșu sau pe cel negru?

— Negru. Ba nu, roșu, s-a corectat ea imediat, apoi a continuat: Tu pe care l-ai alege?

Am deschis dulapul. Cu mâinile în șolduri, m-am uitat după cutia în care le depozitasem. Josh susținea că fac niște fotografii grozave. Și tata spunea la fel, dar să-l aud pe Josh complimentându-mă într-o doară mă făcea să mă încălzesc – asta în contextul în care nu mai simțisem căldură de luni de zile.

— Uite-o, am zis încet, aplecându-mă în spatele fustelor, bluzelor și blugilor ca să ajung la cutie. O luasem din magazinul mamei și mi s-a făcut puțin dor de casă când am așezat-o pe birou. „Sun-o pe mama! Nu uita!”

Mirosul de neconfundat al aparatelor electronice s-a răspândit în aer când am deschis-o, provocându-mi aduceri aminte.

— Cel roșu e mai nou, dar cel negru e mai versatil, am răspuns, și, când a clipit fără să înțeleagă nimic, i l-am dat pe cel negru. Țsta face fotografii mai bune. Nu are focalizare automată și poți să alegi tu unde anume să focalizezi. Uneori, când înfățișezi ceva în ceață e mai ușor să distingi ce anume încerci să arăți.

OK, nu prea avea logică, dar a luat aparatul foto vechi, a desfăcut cu grijă fermoarul poșetei și l-a băgat înăuntru. Puteam să jur că am văzut-o zâmbind, căci poșeta care până atunci fusese complet nefolositoare căpătase brusc un sens. Altceva nici nu avea înăuntru.

— Poți să păstrezi și oja, am spus, gândindu-mă că o poșetă ar trebui să nu conțină doar un singur lucru.

— Mulțumesc, a rostit pe un ton serios, apoi a pus geanta lângă manuale și și-a aruncat sandalele din

picioare, că un om normal.

Normal, însă încălțărilor cu talpă de tip platformă au aterizat ordonat sub fereastra lată, de parcă ar fi fost așezate frumos acolo.

— N-o să fiu niciodată atât de bună că tine, a comentat gânditoare.

Am aruncat o privire spre picioarele ei perfecte, apoi m-am uitat în altă parte. Doamne, nu era de mirare că băieții se dădeau peste cap să stea de vorbă cu ea.

Până și picioarele ei erau frumoase.

— Scopul tău nu e să fii la fel de „bună” ca altcineva, am spus, trântindu-mă iar pe pat, cu ochii în tavan.

Aveam s-o sun mai târziu pe mama.

— Ci să găsești un mod de a arăta cum te face să te simți ceva anume. Nu există un fel greșit de a fotografia. Dacă îți stârnește un sentiment anume, atunci ai făcut totul bine.

Patul s-a mișcat când s-a așezat într-un capăt, iar eu m-am foit.

— Crezi că-i vor plăcea tatălui tău? a întrebat. Mă refer la fotografiile mele.

Nakita era atât de încrezătoare în sine când avea de făcut o secerare, încât mi se părea ciudat să o vad așa de nesigură.

— Sunt convinsă că da.

Am schițat un zâmbet când mi-am imaginat-o arătându-i-le tatei. Tatei îi plăceau fotografiile mele. Decorase cu ele un perete întreg din sufragerie, cu spoturi care să le lumineze pe cele care-i plăceau cel mai mult și tot tacâmul. El îmi spusese teoria despre imortalizarea felului în care te face să te simți ceva și cred că încerca să înțeleagă ce se petrecea în mintea mea judecând ceea ce ieșea din imprimantă.

Mirosul înțepător de oă era puternic. Toată chestia asta cu așteptatul era enervantă, dar nu puteam să plecăm înainte să se culce tata. Privirea mi-a alunecat prin cameră, și am zărit poza lui Wendy și a fostului meu prieten, Ted, prinsă la oglindă. Păreau fericiți împreună, stând pe plajă, la apusul soarelui. M-am rostogolit ca să-mi pot vedea cum trebuie vechii prieteni. Renunțasem aproape imediat ce mă mutasem aici la ideea de a-l avea pe Ted în viața mea.

Uneori, băieții erau asemenea cățelușilor – loiali, dar atenția le era distrasă ușor – și știuseseam că, imediat ce aveam să dispar, va găsi pe altcineva după care să se țină. Nu mă surprinsese că persoana respectiva fusese cea mai bună prietena a mea, Wendy. Mi-am mijit ochii și m-am întrebat dacă puteam să întrezăresc o strălucire albastră în jurul lui Wendy, amestecându-se cu una galbenă din jurul lui Ted. Aurele lor? Gândul mi-a zburat iar la Josh și la acel prim sărut. Am zâmbit.

— Crezi că Barnabas e-n regulă? am întrebat-o pe Nakita.

— Nu știu. Nu reușesc să-l contactez, a răspuns ea, părând aproape disprețuitoare.

„Pfui, ce-o fi cu ea în seara asta?” M-am întors și-am văzut-o aplecată mult de spate, cu fața aproape de degetele de la picioare. Părul îi cădea într-o parte, încadrându-i pomeții bine conturați și punându-i în valoare tenul perfect. Amuleta i se legăna ușor în vreme ce ea își dădea unghiile negre cu oă roz, ascunzând ce era de fapt. Sincer, arăta că un fotomodel. Pieptul meu era prea plat și, având în vedere că acum eram moartă, n-aveam decât să o aștept pe zâna zânelor până la sfârșitul zilelor. „Așa-i că-i drăguț...?”

Nakita știa că nu puteam să iau legătura cu

Barnabas, dar asta nu însemna că trebuia să irosc următoarele două ore. Conform serafimului care fusese de față când preluasem rolul de cronometror al întinericului, corpul meu se afla undeva între clipa prezentă și cea următoare. Dacă-l puteam găsi, atunci aș fi trăit din nou cu adevărat și n-aș mai fi fost șefa unui sistem cu care nu eram de acord. Puteam să dau uitării cronometrorii, amuletele, spintecătorii și aripile negre. Puteam să fiu din nou eu însămi. Chiar dacă asta presupunea să uit totul.

I-am aruncat o privire Nakitei și m-am întrebat dacă îmi doream în continuare așa ceva.

„Sigur că da”, mi-am zis, apoi m-am holbat în tavan, întrebându-mă cum putea fi găsit spațiul dintre clipa prezentă și cea următoare.

Sufletul mi s-a umplut de liniște și am închis ochii. Nu știam nici măcar unde anume să caut. Dar, oriunde s-ar fi aflat, probabil că trebuia să-l găsesc cu ajutorul minții, nu al ochilor. Am inspirat încet de trei ori și mi-am ținut apoi răsuflarea, expirând încet, până ce plămânii mi s-au golit. Era primul pas din exercițiul lui Barnabas de „centrare pe sine”.

— Ce faci? m-a întrebat Nakita, sperându-mă chiar dacă vorbise încet.

Am tras aer în piept.

— În afară de faptul că aștept să se culce tata? Vreau să văd dacă pot găsi clipa prezentă și pe cea următoare.

Aveam de ales: fie făceam asta, fie o sunam pe mama.

Am auzit-o schimbându-și poziția ca să-și dea cu oja pe unghiile de la celălalt picior.

— Multă baftă!

Am ridicat din sprâncene. Cuvintele moderne sunaseră ciudat rostite de ea. Era furioasă.

— Te integrezi de minune, Nakita, am zis, am deschis ochii și m-am așezat turcește pe pat. Ai vorbit aproape ca o adolescentă adevărată.

— Nu vrei să fii cronometrul, m-a acuzat, cu ochii albaștri scânteindu-i, apoi s-a corectat, adăugând ursuza: Nu vrei să fii cronometrul *întunericului*. Dacă ai fi avut ocazia, i-ai fi alocat chiar tu un înger păzitor lui Shoe.

„Asta o deranja oare?”

— N-o să-i aloc un înger păzitor lui Shoe, am răspuns. Îngerul n-ar ajuta la nimic.

Am înșfăcat sticluța cu oă roșie și am frecat-o între palme, ca s-o amestec fără să între aer înăuntru.

Nakita m-a urmărit și aproape că am văzut cum stoca această informație. Și-a ridicat privirea, a strâns din buze și s-a uitat urât la mine.

— Nu crezi în soartă. De îndată ce nu vei mai avea nevoie de amuletă ca să rămâi în viață, o s-o dai înapoi. Și apoi vei uita totul. Am fost acolo. Am auzit ce i-ai zis serafimului.

— Nakita..., am încercat eu s-o îmbunuez.

— E-n regulă, a spus încordată și a băgat pensula înapoi în sticluța sprijinită într-un echilibru precar pe genunchiul îndoit. Sunt o spintecătoare a întunericului. Treaba mea e să ucid oameni. Nu am pretenția să mă plac.

Situația se înrăutățea întruna. Am oftat, am pus sticluța pe masa de toaletă și am deschis-o cu grijă.

— Ba îmi place de tine, am contrazis-o, fără să mă pot uita la ea în vreme ce îmi dădeam cu oă roșie pe unghiile negre. Cred că ești grozavă. Doamne, Nakita, poți să zbori! Mi-am ridicat privirea. Dar mi-e dor să dorm. Îmi place să-mi fie foame și să mă simt bine după ce mănânc. Detest să-l mint pe tata și să-i modific amintirile. Și nu pot fi șefa unui sistem în care

nu credo. Dacă nu pot schimba lucrurile, atunci o să renunț la el imediat ce-mi voi recupera corpul.

A tras aer în piept, gata să vorbească. Mă ținutua cu privirea, iar eu nu puteam să-mi desprind ochii de la ea.

— Dar te pricepi la asta, a rostit încet.

„Ma pricep la asta?” M-am holbat șocată la ea și o picătură de oă a căzut pe cuvertură.

— Cum așa? m-am mirat, băgând pensula în sticlută și căutând febril un șervețel. Mi-ai zis cât se poate de clar că tu crezi că greșesc. Cum să-i conving pe serafimi, dacă nici măcar pe tine nu te pot lămuri?

„Minunat! Tata o să se enerveze c-am pătat cuvertura”, m-am gândit, îmbujorându-mă și tamponând grosul, dar în ochii Nakitei se citea confuzia când mi-am ridicat privirea.

— Nu știu, a zis, dar crezi în ceea ce faci. Cronometrorii se schimbă cu un anumit motiv. Pe tine... te înflăcărează ideea de a ajuta oamenii, chiar dacă eu nu prea înțeleg ce vrei de fapt să faci. Greșelile nu contează. Contează însă ce faci când o dai în bară.

Acum era rândul meu să fiu nedumerită. Pricepeam, în mare, ce spunea, dar nu se putea și așa, și așa.

— În plus, a continuat șoptit Nakita, îndreptându-și iar atenția spre unghiile ei, dacă ai pleca, mi-ar fi dor de tine.

Stăteam pe pat, cu doua unghii date cu oă, restul fiind în continuare complet negre. Nu știam ce să răspund. O pală de vânt a mișcat perdelele și un tunet a acordat mai multă greutate ultimelor ei cuvinte. Probabil că soarele încă nu apusese, dar nu-l puteam zări dincolo de pătura de nori negri.

Nakita a oftat și sunetul s-a amestecat cu

primele picături de ploaie care au căzut pe acoperiș. Trebuia să spun ceva, dar nu mi-a venit nimic în mintea mea minunat de goală. Picături mari de ploaie cădeau din loc în loc și mirosul țiglei ude a intrat pe fereastră, purtat de briză. Încă încercam să-mi dau seama ce să zic că s-o liniștesc, dar și să dau clar de înțeles care-mi erau intențiile, și m-am apropiat de geam.

— Nakita... am rostit, uitându-mă afară, la întunericul care se lăsase brusc și la norii cenușii.

Însă un sunet slab și foarte cunoscut mi-a pătruns în conștiință asemenea unui cuțit. Era sunetul adidașilor scrâșnind pe acoperiș. Și apoi s-a auzit cântecul subțirel al lui Grace.

— Fost-a odată un băiat pe-acoperiș, care a stat prea mult în ascunziș. Ca un melc s-a târât până ce-n cap a căzut. Pen' că era mare tolomac.

„S-a întors Barnabas?”

— Barnabas? am strigat, aplecându-mă afară pe fereastră.

Nakita și-a ridicat privirea de la unghii. Deodată, o râcâitură care s-a auzit și mai de sus, de pe acoperiș, m-a înfiorat. Am scos rama cu plasă de țânțari de la geam și am pus-o deoparte. Un strigăt alarmat venind dinspre acoperiș a făcut-o pe Nakita să se ridice în picioare și, odată cu sunetul înspăimântător al pietrișului care se rostogolește, o umbră albă a căzut prin dreptul ferestrei. Dând din mâini și din picioare, cineva s-a prăbușit de pe acoperiș. Un bufnet puternic, urmat de un geamăt au răsunat deodată cu hruitul tunetului.

M-am întors spre Nakita.

— Nu cred c-a fost Barnabas, am spus.

Chipul îi era calm, dar ochii îi luceau argintii

— Nu-mi dau seama. Oricine-ar fi fost, își

ecranează aura. Nerăbdătoare să afle, mi-a dat sticluța cu oă. Vin imediat.

Am făcut ochii mari.

— Nakita! am șuiert, dar apucase deja amuleta în mână. A cuprins-o o lumina violet, iar în mâna liberă i-a apărut apoi sabia. Nakita, stai! i-am poruncit, punând sticluța de oă jos, dar ea deja ieșise pe fereastră și se afla pe acoperiș.

— Căcăței de căței pe preș, am șoptit, în vreme ce Nakita stătea pe marginea acoperișului și se uita în jos, cu o mână proptită în șold.

Vântul sufla, iar ploaia se întetise, deși ramurile din dreptul camerei mele opreau majoritatea picăturilor.

— Cine ești? a zis tare, privind în jos; apoi a dispărut din vedere.

— Grace! am țipat.

OK, nu Barnabas trăsese cu urechea, dar cineva o făcuse, iar Grace îi provocase căzătura.

Îngerul a zburat înăuntru, aducând cu el mireasma de ozon și de ploaie, țâșnind amărât înapoi și-ncolo, asta dacă o minge de lumină putea să pară amărâtă.

— La naiba, Madison! Nu voiam să aflu că sunt aici, a spus ea pe un ton dezamăgit. Nu te spionam. Jur! Era băiatul ăla al unui cronometror în ascensiune. Paul nu se purta frumos, așa că l-am făcut să cadă. N-ar fi trebuit să aflu că sunt aici!

— Du-te și adu-l pe Barnabas, i-am cerut, sprijinindu-mă de pervaz.

— Nu ești supărată?

Strălucirea pe care o puteam vedea a dispărut când n-a mai dat din aripi.

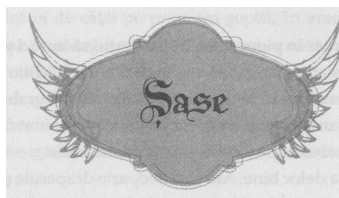
— Nu, dar o să fiu dacă nu-l aduci pe Barnabas. E ecranat, iar eu nu pot să dau de el.

De fapt, eram furioasă, dar eram încă și mai îngrijorată în privința Nakitei și a celui care căzuse de pe acoperiș.

— Vin imediat, a clopoțit ea ușurată și a țâșnit afară pe fereastră.

Am tras aer în piept și am întins brațul să închid geamul. Un pufăit slab de surpriză s-a auzit din curte, chiar de sub geamul meu, urmat de un șuierat. A fost mai degrabă o senzație decât un sunet, și o strălucire violet a luminat frunzele stejarului care creștea în dreptul camerei mele.

Nu arăta deloc bine. Am tras deoparte draperiile și m-am urcat pe acoperișul cald și umed, în întunericul dens.

Adidaşii mi-au alunecat pe acoperişul umed şi m-am aşezat repede, ca să nu cad. Crengile care atârnau peste casă păreau să facă noaptea şi mai întunecată. Şi m-am grăbit, cu grijă, spre margine, m-am uitat în jos şi am zărit-o pe Nakita stând în picioare, deasupra cuiva. Avea două săbii, câte una în fiecare mână. Când l-am recunoscut pe tipul care zăcea pe spate în curtea mea, am rămas cu gura căscată. Îl mai văzusem în deşert, prin ochii lui Ron. Purta o amuletă care răspândea o lumină de un verde profund, pământesc. Una dintre săbiile pe care le ţinea Nakita avea aceeaşi culoare.

Era a lui, evident. Grace îi zisese Paul.

— Spune-mi cine eşti! i-a poruncit Nakita.

Am oftat, mi-am lăsat picioarele să atârne şi am

dat drumul jgheabului, împingându-mă ca să nu-mi agăț ciorapii în burlan. Am lovit tare pământul și mi-am tras repede fusta în jos.

— Nakita! Mai ușor! i-am șoptit eu, cutremurată de impact.

S-a întors spre mine, iar eu am adăugat:

— Cred că e cel care-l va înlocui pe Ron, Paul.

— Chronos... a rostit ea, apoi a strigat și a sărit înapoi când tipul a lovit-o.

Sandy, labradorul auriu al vecinului, a început să latre și să sară pe gardul de plasă.

Tipul s-a ridicat în picioare împleticindu-se și și-a netezit hainele, rămânând însă în raza de acțiune a sabiei Nakitei. „Ce muritor prostuț!”

— Dă-mi sabia, i-a cerut, dar Nakita nu era atentă la el.

Și nici Sandy, căreia i-am strigat să tacă. Ploua mai tare și tot ce nu se afla la adăpostul copacului se uda.

— Tu ești cel ce va deveni cronometrul luminii? s-a interesat ea, cu fața adumbrită, dar cu voce limpede. Ești cam tânăr.

Am tresărit de compasiune, în vreme ce el a strâns din dinți și a întins mâna.

— Dă-mi sabia, OK?

Accentul lui era tipic pentru cei din centrul Statelor Unite, în ciuda hainelor ciudate – aceeași cămașă și aceiași pantaloni umflați de vânt în care-l văzusem îmbrăcat mai devreme, prin ochii lui Ron – care semănau cu un echipament de arte marțiale. Sigur Ron îl pusese să poarte hainele alea caraghioase.

Nakita și-a ridicat bărbia și a adoptat o atitudine mai fermă.

— De ce? Ne spionai!

— Pentru că așa-i frumos, am intervenit,

întrebându-mă cât auzise el din conversația mea cu Nakita.

Minunat! Fix de asta aveam nevoie – ca Ron să afle că Nakita își făcea griji că aş putea s-o trădez.

Sandy a tăcut în sfârșit și m-am apropiat de Nakita. Era plăcut să simt – măcar o dată – că am controlul asupra situației, și m-am uitat fix la el, în vreme ce el m-a cercetat din priviri.

— Du-te naibii! a rostit el sec.

„Ooo, ce drăguț!”

— Planul s-a schimbat. Nu-i înapoia sabia, am zis, iar el s-a retras în umbra garajului, mai aproape de Sandy.

Cățeaua prietenoasă a început să râcăie gardul.

— Vezi? E nepolíticos, a constatat Nakita, mi-a dat sabia lui, iar Paul a înlemnit.

Sabia lui Paul era grea și mă gâdila puțin, dar mă ducea mintea mai mult decât s-o flutur și să-i dezvălui că nu știam s-o folosesc. Însă niciodată nu mai văzusem o piatră atât de frumoasă, iar strălucirea verzuie a mânerului se potrivea perfect cu cea a amuletei, împestrită cu auriu precum ochiul unei pisici.

Tipul s-a adunat; era evident că nu-i plăcea deloc că-i țin sabia.

— Nu eu sunt ăla care omoară oameni pentru că iau anumite decizii și pentru niște fapte pe care nici nu le-au comis.

— La cine te referi, la mine sau la ea? a întrebat Nakita.

Am aruncat o privire către fereastra deschisă a camerei mele.

— Vorbește mai încet! Tata e înăuntru, am spus, dar niciunul dintre ei nu mă asculta.

Paul își privea în continuare fix sabia. A, da. Și-o

dorea înapoi cu ardoare.

— Unde-i Ron? l-am întrebat, căci îmi venise o idee, iar chipul i-a devenit impenetrabil.

Era întuneric, dar încă îi puteam zări fața în lumina slabă de pe verandă. Răpăitul ploii s-a întetit și o ceață ușoară a început să șuiere printre frunze, înconjurându-ne.

Lângă mine, Nakita a scos un mic sunet de plăcere.

— Se teme, a constatat ea, ridicând vârful sabiei, iar el a mai făcut un pas în spate, spre gard. Știu prea bine ce-i teama. O știu mai bine decât orice alt spintecător. Chronos habar nu are că te afli aici și ți-e frică. Nakita s-a uitat la mine și a strâmbat din buze.

— Îmi aduce aminte de tine. E impulsiv.

„Mda, mersi”, mi-am zis, iar ucenicul lui Ron a devenit mai țeapăn.

— Nu semăn deloc cu tine! a susținut el, apoi a privit în sus, auzind fâlfâitul unor aripi.

Era Barnabas - cu Grace - și umerii mi s-au relaxat. Mirosul de floarea-soarelui a umplut deodată aerul. O străfulgerare a luminat scurt noaptea și bubuitul tunetului s-a rostogolit deasupra noastră. Fulgere. Mda, ar încheia frumos toată povestea.

— Suntem bine! E-n regulă! am zis pe cât de tare am îndrăznit, aruncând o privire spre dreptunghiul puternic luminat al ferestrei mele de la etaj. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să mai scoată cineva sabia.

Grace ne-a înconjurat de trei ori pe Nakita și pe mine înainte să țâșnească în sus, printre ramurile copacului. Paul nici măcar nu s-a uitat la ea. „Ciudat...”

Nakita a strâns mai tare mânerul sabiei când Barnabas a aterizat pe stradă. Aripile i-au dispărut și,

arătând ca de obicei, îmbrăcat cu un tricou spălăcit, blugi și pelerina cenușie pe care o purta uneori, înainta agale pe gazon. Sandy chelălăia tot mai tare, dând nebunește din coadă și făcându-l pe Paul să se foiască neliniștit.

— Știu cine ești, i-a spus Paul lui Barnabas, trăgându-se înapoi, mai aproape de gard, până ce câinele a sărit spre el, făcând plasa să zdrăngăne. Ai devenit macabru. Ai schimbat tabăra cu cea împuțită. Ești chiar mai rău decât ei.

— E obraznic! a rostit Grace. De-asta l-am făcut să cadă de pe acoperiș, să facă „aah!”.

Știam că acuzația lui Paul îl deranja pe Barnabas, dar nu părea afectat și a înaintat neabătut până ce a ajuns în dreptul nostru... apoi și-a continuat drumul. Paul a pălit. Părea speriat și s-a retras pe lângă gard, dar Barnabas se îndrepta spre câine, care l-a lins vesel când el i-a murmurat câteva cuvinte de întâmpinare și și-a băgat degetele prin plasă.

— Ei, ei, ei, a zis el, ștergându-și degetele de tricou și întinzând mâna după sabia necunoscută pe care-o țineam. Când a luat-o, m-a străbătut un fior și m-am cutremurat. Ia uite cine-a scăpat din lesă, a adăugat, cercetând piatra verde. Ești cel care-l va înlocui pe Ron, nu? Cronometrul în devenire?

Paul s-a încăpățânat să nu zică nimic, dar era evident că așa stătea situația.

— Ți-am zis eu! a izbucnit plină de veselie Grace. Serafimii l-au văzut plecând și m-au trimis să-l urmăresc. *Nu* o spionam pe Madison. Știam că *Madison* avea să se înțeleagă cu Nakita. Îngerul a zburat în jurul meu. Serios, Madison. Nu asta făceam.

— Te cred, i-am spus și am putut să jur că aripile i-au devenit atât de strălucitoare, încât Paul n-ar fi avut cum să n-o observe.

Dar nu a făcut-o, iar privirea lui mi-a dat de înțeles că a crezut că vorbeam cu Barnabas.

— A căzut de pe acoperiș, a explicat Nakita. E la fel de căscat că Madison. Următoarea sută de ani o să fie foarte grea, până o să se prindă ce anume fac.

Paul s-a încruntat. Nici pe mine nu mă încântaseră prea tare spusele ei.

Grace s-a luminat.

— Oh! a făcut ea, dându-și în sfârșit seama că Paul habar n-avea că se afla și ea de față. Nu mă poate vedea? De ce nu? A țâșnit în jos și a plutit în dreptul amuletei lui. Fost-a odată un cronometror pe nume Ron, nu era deștept, ci mai mult fanfaron. O amuletă-a făurit, elevului său de dăruit, dar puterile-i erau bune de-aruncat la tomberon.

„Ron i-a dat lui Paul o amuletă inferioară? De ce nu mă surprinde deloc?” Nakita râdea și până și Barnabas a chicotit.

— Ce căutai pe acoperișul meu? I-am întrebat, privind fix piatra strălucitoare, în vreme ce Barnabas a răsucit lama astfel încât să reflecte lumina slabă care venea dinspre veranda din față.

— Asta aș vrea și eu să știu, mi-a ținut isonul Barnabas, fluturând sabia și punându-i la încercare echilibrul cu o serie de lovituri rapide și complicate, aproape prea iuți ca să le poți vedea, iar mișcările îi făceau pelerina să i se înfășoare în jurul corpului.

Eram obișnuită cu îndemânarea îngerului, dar Paul îl urmărea cu gura căscată de uimire. Sabia fusese creată de amuleta lui Paul și, până ce energia nu avea să-i fie absorbită înapoi în piatră, puterea amuletei era diminuată. Odată, preluasem controlul asupra amuletei Nakitei doar luându-i sabia. Paul avea tot dreptul să fie îngrijorat.

— Dă-mi sabia înapoi! a cerut Paul, iar Barnabas

I-a cântărit din priviri, încetând să fluture sabia.

Era ceva nou să văd furia din ochii lui Barnabas și nu mi-a plăcut deloc.

— Ce căutai pe acoperișul cronometrului întunericului? s-a interesat Barnabas și mi-am dat seama cât de mult îl deranjase asta.

Mă deranja și pe mine și, stând lângă Nakita, l-am lipit pe Paul de gard. În spatele lui, Sandy a scâncit. Începuse să toarne de-a dreptul și puteam să jur că simțeam miros de pene ude.

Paul nu zicea nimic, ci doar și-a ridicat bărbia, iar ochii îi luceau în lumina felinarului. Mi-am pus o mână în șold, gata s-o las pe Nakita să facă ce avea de gând, când o voce slabă a strigat din casă:

— Madison?

La naiba, era tata. M-am înfiorat și am ridicat privirea spre fereastra luminată. Părase că se afla la parter, dar asta se putea schimba foarte repede.

— Mă ocup eu, a zis Barnabas, dându-mi sabia lui Paul.

Era caldă și alunecoasă din pricina ploii și m-a mirat iar cât de ciudată o simțeam în mână. Barnabas i-a aruncat o privire Nakitei, avertizând-o să se poarte cum trebuie, apoi a alergat spre ușa de la intrare și a sunat la sonerie.

— Adăpostește-te în umbre, a șuierat Nakita, iar eu m-am postat sub streșina îngustă a garajului.

Pe aici urcam de obicei înapoi pe acoperiș, când mă strecuram în casă, și am pipăit după cei doi biscuiți de câini pe care-i puneam pe pervazul geamului de la garaj, aruncându-i unul lui Sandy, peste gard, că s-o țin ocupată cât răspundea tata la ușă. Paul s-a ferit când biscuitul i-a zburat pe deasupra capului, iar parul îi șiroia de apă.

— Nu poți să m-atingi, i-a spus el Nakitei, deși și

el părea încordat, de teamă să nu fie prins.

— Poate să te omoare de-a dreptul, i-o trântesc eu, iar Grace oftează. Eu am murit de sabia unui spintecător.

Paul a făcut ochii mari, iar Nakita a zâmbit cu superioritate.

— Nu știai asta, nu-i așa? a șoptit ea când tata a deschis ușa de la intrare, iar Barnabas l-a salutat.

— Fost-a odată un om orgolios - a cântat încetișor Grace, coborând treptat până ce a aterizat pe pervazul murdar - care s-a crezut un erou glorios. Ca al întunericului spintecător, a secerat un cronometror. Dar asta l-a transformat într-un nimic grandios.

Vorbea despre Kairos, cronometrorul a cărui amuletă era acum în posesia mea. Nu doar că încercase să mă omoare că să-și păstreze funcția, dar își ucisese predecesorul ca să obțină titlul mai devreme.

Paul era destul de intimidat, așa că am înaintat spre partea din față a garajului, ca să arunc o privire după colț. O rază de lumină se revărsa în noaptea mohorâtă, dându-l la iveală pe Barnabas și părând să-l facă să strălucească. Știam că totul era doar în imaginația mea, dar, în comparație cu el, tata părea palid.

— Buna seara, domnule A., a zis Barnabas, pe un ton cât se poate de normal. Știu că e târziu, dar trebuie s-o duc pe Nakita acasă.

M-am simțit brusc vinovată și m-am tras în spate când silueta tatei a obturat lumina, iar vocea lui tunătoare a rostit:

— Credeam că-și petrece noaptea aici. Intră.

— Așa trebuia, a răspuns Barnabas în vreme ce se ștergea pe picioare și pătrundea înăuntru. Dar n-a...

Ușa s-a închis și n-am mai auzit și restul

minciunii.

— Pe penele rupte ale lui Gabriel! a înjurat Nakita, aruncând o privire spre fereastră. Acum trebuie să-mi fac apariția. Madison, o să fii în regula?

— Sigur, am zis, ridicând sabia lui Paul. Dar să nu stai mult.

Voiam să-i înapoiez sabia lui Paul imediat ce ea își lua tălpășița. Dacă încerca vreo manevra, Grace avea să-l facă să se împiedice.

Neavând habar de planurile mele, Nakita i-a aruncat o privire severă, avertizându-l să se poarte cum trebuie. A mers pe tăcute până dincolo de acoperișul garajului și a sărit aproape drept în sus, apucându-se de streășina garajului și ridicându-se dintr-un balans, că un atlet de top. Și eu făceam la fel, doar că aveam nevoie să mă urc pe tomberon ca să reușesc. Și nu eram nici pe departe la fel de grațioasă. Nakita s-a ridicat în picioare, și-a scuturat pietrișul de pe blugi și a aterizat dintr-o săritură pe marginea ferestrei. Mai degrabă am auzit-o, decât s-o vad strecurându-se înăuntru. „În sfârșit, singură...”

— Dacă încearcă ceva, o s-o asmut pe Sandy pe el, a zis Grace, stând lângă mine.

Nu voiam să știu cum avea de gând s-o treacă pe Sandy dincoace de gard. Poate că fulgerele ar fi avut ceva de-a face cu asta. Am dat afară aerul pe care-l inspirasem probabil cu vreo două minute în urmă și l-am cercetat din priviri pe Paul.

— Poftim, i-am zis și i-am dat sabia, cu vârful în jos. Îmi pare rău. Nakita ia lucrurile cam în serios.

— Madison! a exclamat Grace, devenind de trei ori mai luminoasă, dar eu n-am luat-o în seamă.

Evident, Paul n-a luat hotărârea cea mai înțeleaptă.

— N-o să te las să ucizi din nou! a strigat el, iar

eu am sărit într-o parte când el a țâșnit în față, și m-am lovit cu spatele de peretele lateral al garajului. Am simțit cum mă străbate ceva - parcă niște pene negre și reci - și am icnit.

— Hei! am țipat când mi-am dat seama că mă lovise cu sabia. Care-i problema ta, frate? am continuat enervată, în vreme ce Sandy lătra cu furie.

Grace râdea, iar vocea i-a devenit atât de subțire, încât n-o mai puteam auzi, în vreme ce strălucea în toate culorile spectrului. Însă eu nu vedeam ce era atât de amuzant.

Paul se holba la mine, ținând strâns sabia, iar ploaia îi curgea șiroaie pe față.

— Te-am lovit! Știu că te-am lovit! a spus, părând că se simțea trădat. Te-am străpuns, dar ești în regulă! Chiar ești moartă!

— Nu zău? am rostit cu asprime, trăgându-mă de bluză ca să vad dacă n-o spintecase. Grace se rostogolea pe iarbă, râzând și răspândind o lumină de un roșu intens. Vrei și tu să fii mort? Atunci continuă așa, țicnitule. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

Paul se holba în continuare, trăgându-se înapoi până ce s-a lipit de gard. Sandy a sărit spre el, iar el a făcut distras un pas înainte, având probabil urme ude de labe de câine pe spate.

— Ron a zis că ești moartă, s-a bâlbâit el.

— Din când în când, mai spune și adevărul.

Din fericire, sabia lui Paul era făcută să spintece suflete, nu haine. Bluza mea era în regulă.

— Ai idee cât m-a costat asta? I-am întrebat, ușurată că nu trebuia să-i explic tatei o ruptură de treizeci de centimetri. Doar pentru că tu te-mbraci ca Luke Skywalker nu înseamnă că noi, restul, am vrea să purtăm doar cârpe!

— Paul era pe cale să devină cronometrul, dar

Își dorea să fie asemenea unui spintecător. Cu sabia mare-a lovit, ca un nobil vestit, dar că un fraier a fost privit.

— Aproape că are logică, Grace, am comentat eu, iar ea s-a ridicat iar în aer. A lucit ușor și, când și-a scuturat aripile de apă, a răspândit și-un norișor de praf.

Când și-a dat seama că nu sunt doar eu, precum crezuse, Paul s-a uitat neliniștit în jur. Nesigur pe el, a tăcut până ce mi-a întâlnit privirea.

— Nu ești așa cum mi te-am închipuit.

Am ridicat din umeri și m-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de peretele garajului ca să mă adăpostesc de ploaie și încrucișându-mi brațele la piept, până ce mi-am dat seama că asta mă făcea să par vulnerabilă, așa că mi-am înfipt degetele mari în buzunarele de la pantaloni.

— Ron ți-a zis că sunt moartea-n vacanță? I-am întrebat, încă țâfnoasă din cauză că mă lovise cu sabia. Ți-a zis și că m-a mințit în privința a ceea ce sunt? După ce murisem și așa mai departe? Ți-a zis cum le-a ascuns serafimilor faptul că existam, ca să nu-mi poată înapoia corpul și să nu pot reveni la viață? Sunt moartă, Paul, iar asta e tare nasol.

Paul și-a coborât privirea. Și Grace tăcuse, amintindu-și probabil ce rol jucase ea în toată povestea. Ron se folosea și de ea. În depărtare s-a auzit un bubuit de tunet, iar lumina felinarului stradal a lucit în părul ud al lui Paul. Acum părea negru, dar, când îl văzusem în deșert, fusese șaten.

— N-am vrut să fiu cronometrul întunericului, am continuat, iar el avea buzele crispate de parcă nu m-ar fi crezut. Și nici acum nu-mi doresc asta. Mi-aș fi putut recăpăta atunci corpul și aș fi renunțat la toate astea. I-am arătat amuleta, ca să observe cât de veche

arăta în comparație cu a lui. Poate că nu știam eu cum s-o folosesc, dar era mult mai puternică decât cea pe care i-o făurise Ron. Însă Ron n-a spus nimănui și, când adevărul a ieșit în sfârșit la iveală, Kairos murise, așa că era prea târziu. Ți-a povestit Ron despre el, nu?

— Vechiul cronometrul, a zis Paul. Tu l-ai omorât?

— Ce anume din faptul că nu ești o ucigașă n-a priceput? a bombănit Grace și am simțit cum mă străbate un val de căldură când mi s-a așezat pe umăr.

— Nu, am răspuns. Nakita l-a secerat când a aflat că o mințise și că eu eram înlocuitoarea lui. Nu-i plăcuse faptul că încercase să acționeze contrar voinței serafimilor atunci când mă omorâse. Știi cum e să încerce cineva să te omoare?

M-am desprins de peretele garajului, iar el a făcut un mic pas în spate.

— Nu.

— Mie mi se întâmplă mereu asta.

Paul s-a uitat la sabia lui, iar Grace și-a luat zborul de pe umărul meu. Preț de o clipă, sabia a strălucit pe toată lungimea ei. Apoi, a dispărut, iar el a rămas cu mâna goală. În adâncurile amuletei lui s-a învârtit o scânteiere aurie, apoi și aceasta s-a întunecat și a intrat în repaus. Acum nu era decât o piatră neagră, mată.

— De ce-ai venit aici? l-am întrebat, simțindu-mă aproape deprimată.

Tipul ăsta mă ura, dar nici măcar nu mă cunoștea.

Paul s-a uitat pe stradă, apoi la mine.

— Ron a zis că ai pretins că încerci să salvezi pe cineva. Însă treaba ta e să trimiți spintecători care să pună prematur capăt unor vieți. Voiam să văd cu ochii mei.

Nu-l crezuse pe Ron. Și mai ciudat.

Aripile lui Grace și-au făcut apariția, iar ea a șoptit:

— Am spus eu că te spiona! Serafimii i-au sortit să te întâlnească în seara asta, iar eu am fost trimisă că să mă asigur că supraviețuiți amândoi.

„A, da?” Asta era... tulburător. Îndepărtând gândul, m-am îndreptat de spate.

— Și? am insistat eu.

În spatele lui, Sandy stătea liniștită în ploaie, dând din coadă, care i se murdărea tot mai tare de noroi.

— Ei bine, tu ești cronometrul întunericului, a zis el posac.

— A fi de partea întunericului nu înseamnă a fi rău, am ripostat eu, înfierbântată. Lumina-i pentru cei ce pot alege, asta-i clar. Întunericul e-al sorții-ascunse de serafi, alegerea-i în zadar.

Am tras încet aer în piept. Dacă voia, n-avea decât să plece – faptul că n-o făcuse dădea multe de înțeles. Sau poate însemna doar că dorea ceva.

— Mă cheamă Madison, am adăugat, în caz că Ron nu-i spusese asta.

A șovăit, apoi a rostit precaut:

— Eu sunt Paul.

— Grace e al meu nume. Mai fă și tu niște glume. Să se bucure-ntreaga lume. Las-o pe Madison și-al ei renume. Trebuie să iasă o poezie de-aici, de undeva, a murmurat Grace, luându-și zborul.

Mă simțeam singură. Paul arăta caraghios, stând în ploaie, cu părul lipit de frunte și picurându-i apa din poalele hainei.

— Fă-mi o favoare, Paul, l-am rugat. Spune-i lui Ron că vreau să se dea la o parte. Încerc să-l salvez pe tipul ăsta. Dar faptul că Ron își bagă nasul o va face pe

Nakita să... ei bine, să-și termine treaba, am încheiat eu, căci nu voiam să zic „să-l omoare”. Chiar dacă mă crezi, chiar dacă nu, eu cred în liber-arbitru la fel de mult ca tine.

Paul a râs eu amărăciune.

— Liber-arbitru? Cronometrorii întunericului nu cred în așa ceva.

— Da, știu, am gemut eu. Dar asta-i situația, OK? Încerc să găsesc o cale să-mi fac treaba într-un fel care să nu contravină tuturor credințelor mele. Mai scutește-mă!

Deveneam din ce în ce mai frustrată și, eu cât mă agitam mai tare, cu atât mai încrezător era el – chiar și-așa, ud fleasca, stând în ploaie.

Cu apa scurgându-i-se pe gât, a zis:

— De ce nu-mi dezvălui pur și simplu cine e cel însemnat, ca să-i putem alocă un înger păzitor?

M-am gândit la ce-mi spusese Nakita cu nici o oră în urmă și mi s-a făcut rău. Dacă i-aș fi promis că nu fac asta, aș fi căzut de acord acum?

— Asta-i soluția ta? I-am întrebat. Să-i alocăm un înger păzitor? Pe termen mai scurt poți să *gândești*? În plus, tipul e un gunoi, Paul. O să provoace multă durere doar ca să se distreze, dacă nu se-ntâmplă ceva să-i schimbe parcursul.

— Înseamnă că te-ai proiectat în viitor, a rostit încet.

— Nu, I-am contrazis eu, nevrând să recunosc că încă nu eram în stare să fac toate chestiile specifice unui cronometror adevărat. Mi-au spus serafimii.

— Și îi crezi.

Expresia de pe chipul lui era neplăcută, de parcă serafimii ar fi fost personajele negative.

— N-au de ce să mintă.

Însă Paul nu mă mai asculta. Scârțâitul ușii din

față, care se deschisese, mi-a atras atenția și i-am aruncat lui Sandy ultimul biscuit.

— Încerc să stau de vorbă cu el, i-am anunțat pe Barnabas și pe Nakita, care ieșiseră și se certau. Dacă-l pot ajuta pe tipul ăsta să-și schimbe viața, atunci poate că soarta nu va dicta că trebuie să-i fie curmată. Atâta tot. Doar asta fac. Vrei, te rog, să-l faci pe Ron să se dea la o parte și să-mi permită să încerc cu adevărat? Imediat ce va apărea un spintecător al luminii sau aripile negre, o să-mi fie greu s-o împiedic pe Nakita să...

— ... îl omoare, a încheiat Paul fraza în locul meu, cu o privire dură. Toți au dreptul să aleagă, chiar dacă alegerea se dovedește a fi greșită.

— Nu te contrazic, am spus, în vreme ce Barnabas și Nakita se apropiau. Dar de ce să permiți cuiva să ia o hotărâre greșită când câteva informații ar putea da naștere uneia mai bună? E greu să te trezești și să vezi soarele dacă draperiile sunt trase. Eu sunt cea care trage draperiile, Paul. Nu mai încerca să mă smulgi de lângă fereastră.

S-a gândit la asta, uitându-se la spintecătorii care se apropiau.

— Dezvăluie-mi pe cine vei spinteca, mi-a cerut el înainte ca ei să îl poată auzi. Poate-atunci te voi crede.

— N-o s-o trădez pe Nakita, am zis în șoaptă, prin răpăielile ploii. E prietena mea.

— Ar fi mai ușor dacă ai face-o.

Pașii lui Barnabas răsunau tot mai aproape și m-am tras deoparte ca să-i fac loc. Nakita își tot balansa poșeta, de parc-ar fi vrut s-o folosească pe post de ciocan. Știam că sunt îmbujorată și, când Barnabas mi-a văzut mâinile goale – și și-a dat seama că Paul își recăpătase sabia –, a oftat.

— Madison, s-a plâns el.

Evident, n-aveam s-ajungem nicăieri și, dorindu-mi doar ca Paul să dispară, am rostit:

— Paul era pe picior de plecare. Apoi m-am întors spre el. Nu-i așa?

— Atunci mai bine l-ai chema pe Ron. Eu n-am de gând să-l duc în zbor acasă, a mormăit Barnabas.

— N-am nevoie să mă ducă nimeni în zbor acasă, a zis Paul și, ridicând ușor din sprâncene, a alunecat cumva într-o parte și a dispărut într-o linie neagră, strălucitoare.

— La naiba! am exclamat eu, trăgându-mă înapoi, șocată. Eu nu pot să fac asta! M-am răsucit spre Barnabas și Nakita. Eu de ce nu pot să fac asta?

Fir-ar, ar fi putut să plece în orice clipă după ce și-a recăpătat sabia. De ce n-o făcuse?

— Ba poți, mi-a zis Nakita, venindu-și repede în fire.

— Doar că nu știi cum, a adăugat Barnabas.

Grace a scos un sunet ascuțit de surpriză.

— Știu eu, știu eu! a strigat ea. Eu Grace mă numesc, vin din spațiul ceresc. Pe Paul îl urmăresc și-acum tre' să-l dibuiesc, a încheiat ea și a dispărut cu aceeași mișcare laterală, luminoasă.

Enervată, mi-am băgat dezgustată amuleta în bluza umedă.

— Chestiile astea n-au și manual de utilizare? am bombănit eu.

Toată treaba avea însă și o parte bună: dacă Grace era pe urmele lui Paul, atunci nu mai stătea pe capul meu.

Barnabas s-a înfiorat, iar aripile au părut să-i lucească în lumina felinarului.

— Plecăm? mi-am dat eu cu părerea, iar Barnabas a încuviințat, arcuindu-și aripile astfel încât

să mă adăpostească. Și cum rămâne cu tata?

N-a zis nimeni nimic. M-am întors spre Nakita, care strângea din buze. Mi-am amintit cum se certau când ieșiseră din casă.

— Cum rămâne cu tata? am repetat mai tare.

Barnabas m-a apucat de braț și m-a tras mai aproape.

— Stă pe canapea și se uită la televizor.

Mirosea a pene ude și i-am îndepărtat mâna.

— Ce i-ai făcut tatei? I-am acuzat, iar el s-a înroșit.

— Nimic! s-a apărat el. Haide! Pot să te usuc pe drum.

Nu m-am mișcat, iar Barnabas i-a aruncat Nakitei o privire care s-o reducă la tăcere atunci când ea a tras aer în piept.

— OK, OK, a continuat el. Pur și simplu i-am implantat o amintire cum că te-ai dus deja la culcare. Nu vă las pe tine și pe Nakita aici și nici pe Shoe nu-l pot lăsa singur prea multă vreme. Tatăl tau o să fie în regulă. Acum hai să urcăm mai sus de nori, deasupra ploii, vă rog.

Din umbre, Nakita cea cu aripile întunecate a bodogănit că ea s-ar fi descurcat mai bine cu tata.

Stând acolo, cu ploaia stropindu-mă pe față, m-am întrebat dacă nu cumva Paul avea dreptate. I-aș fi putut dezvălui numele lui Shoe și-atunci totul ar fi luat sfârșit. Doar că Shoe și-ar fi petrecut restul vieții lui fermecate provocând dezastre. Și, mai important decât asta, aș fi trădat încrederea Nakitei.

M-am uitat șovăind la Barnabas. Ploaia îi picura din păr, iar el aștepta în tăcere, încruntându-se întrebător. Într-un moment de limpezime, mi-am dat seama că o ademenise intenționat pe Nakita în casă, astfel încât eu să pot face taman asta. Îmi oferise

ocazia de a-i spune lui Paul pe urmele cui ne aflam.

Și, când i-am zâmbit și am clătinat din cap, a părut să se relaxeze. Nu-și dorise s-o fac, dar îmi dăduse prilejul.

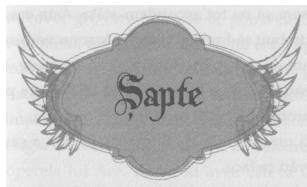
Cumva, asta m-a făcut să mă simt bine. De parcă, în sfârșit, procedasem cum trebuie.

Nakita s-a uitat ba la mine, ba la el, știind că ne comunicaserăm ceva pe tăcute, dar nu și ce anume.

— Mergem? a întrebat ea încet.

— Sigur, am răspuns, iar Nakita a zâmbit.

Credeam în liber-arbitru, dar a-i aloca lui Shoe un înger păzitor nu avea nimic de-a face cu asta. Ar fi fost doar o fugă de responsabilitate.

În vreme ce stăteam ghemuită lângă fereastra lui Shoe, m-am bucurat că trupul meu nu era adevărat, pentru că, în mod normal, atunci ar fi început să mă doară genunchii. M-am ridicat, m-am postat lângă geam și am aruncat o privire spre patul lui ordonat. Stând lângă mine, Barnabas îl urmărea și el pe Shoe, iar ochii lui căprui nici nu clipeau. Nakita se vântura prin curtea din față, făcând poze frunzelor, copacilor și unei crăpături din trotuar, fapt care mă neliniștea, chiar dacă nu activase blițul. Măcar aici nu ploua. Mici

avantaje.

Pe când eram în aer, mă uscasem într-o oarecare măsură, iar acum eram umedă și lipicioasă; invidiam capacitatea lui Barnabas de a se usca în totalitate. Și Nakita era uscată în blugii și sandalele ei, iar degetele de la mâini aveau acum aceeași nuanță de roz perlat precum cele de la picioare. Și își dăduse cu oja cu doar câteva clipe în urmă, plictisită de toată situația.

— Nu putem să mergem și să stăm pur și simplu de vorba cu el? am șoptit când Nakita s-a apropiat iar, făcând o poză la ceea ce mie-mi părea a fi absolut nimic.

Obosisem să ne tot ascundem atâta. Țsta era tipul pe care-ar fi trebuit să-l salvez și nici măcar nu vorbisem cu el. Dispuneam de doi spintecători care să mă ajute, dar unul era concentrat la noua lui jucărie, iar celălalt era prea înțepenit în protocolul vechi ca să încerce ceva nou.

— Încă un minut, a zis Barnabas pentru a șasea oară. Vreau să văd ce face.

Cufundată în umbre, Nakita s-a uitat la partea din spate a aparatului foto, iar strălucirea ecranului i-a luminat fața când a murmurat:

— E un om, e vremea să ucid. Vremea să ucid omul.

Barnabas s-a încruntat printre pletele-i ondulate, iar eu am oftat.

Nu-mi plăcea să spionez și am stat între tufișuri și perete, gândindu-mă la insecte în vreme ce-mi dădeam părul umed după ureche și mă uitam la curtea întunecată. Cartierul era unul plăcut – mai plăcut decât al meu – și m-am întrebat de ce un tip care avea totul simțea nevoia să ia totul altcuiva.

Stelele și-au făcut apariția deasupra

acoperişurilor şi mi-am făcut griji că Ron ar putea să apară. Barnabas sau Nakita îmi ecranau rezonanţa amuletei de când plecasem din curtea mea din spate. Probabil c-ar fi trebuit să-mi dedic ceva timp, că să-nvăţ s-o fac şi singură. Nu-mi plăcea să mă bazez pe Barnabas sau pe Nakita.

Țăcănitul tastelor mi-a atras atenția și am aruncat o privire pe fereastră, zăbindu-l pe Shoe stând în continuare cocoșat la calculator. Camera tipului era plictisitoare, cu pereți albi și un covor gri, care părea să se potrivească mai degrabă în cabinetul unui doctor. Biroul lui era înspăimântător de ordonat. Toate lucrurile erau fie așezate pe rafturi, fie îndesate într-un sertar. Nu se vedeau haine sau alte obiecte împrăștiate. Până și patul era făcut. În afara de bannerul cu sigla Harvard, singurele pete de culoare erau oferite de operele lui Ace. Pe birou avea câteva CD-uri cu muzică, iar pe ușa dulapului era lipită o imagine care înfățișa niște vulturi cu gheare înfricoșătoare. Poate că mamei lui nu-i plăcea să prindă ceva cu piuneze în perete. Muzica era plictisitoare și mi-am răsucit pe degete vârfurile părului meu mov, pentru că melodiile New Age mă făceau să-mi fie somn. Mie, să-mi fie somn... nu mai dormisem ca lumea de când murisem.

— Asta faci într-o misiune de secerare? am întrebat, aruncându-i o privire lui Barnabas. Îi spionezi pe oameni?

— Eu îi găsesc și-i împung, a spus Nakita, făcând tufişurile să foşnească atunci când s-a apropiat.

Uitându-se în continuare la Shoe, Barnabas s-a dat la o parte, că să-i facă loc.

— E o preîntâmpinare a secerării, nu o spintecare, a rostit încet. Nu ştiu ce să fac şi nu-i nimic în neregulă dacă doar îl urmăresc până ne vine o idee.

Când s-a lipit cu spatele de perete, Nakita a scos un sunet asemănător cu un geamăt.

— În camera aia se pot întâmpla o sumă de accidente, a comentat ea. Pot să fac să pară că s-a ros un cablu și el s-a electrocutat.

— Nu! am exclamat încet atât eu, cât și Barnabas.

Shoe și-a ridicat privirea de la tastatură; poate că ne auzise.

M-am lăsat iar pe vine, iar Barnabas a tras-o pe Nakita în cealaltă parte. Muzica adormitoare a fost dată mai tare, dar abia când țăcănitul tastelor s-a auzit din nou am putut să ne relaxăm și să tragem iar cu ochiul pe fereastră.

— N-o să-l omori! a zis Barnabas, iar ea și-a băgat aparatul foto în poșetă, încruntându-se în vreme ce trăgea fermoarul.

— N-ai habar cât de frumos mă port, a șoptit Nakita, urmărindu-l pe Shoe, care a apăsat butonul imprimantei, apoi s-a aplecat ca să prindă foaia de hârtie aruncată afară. Chronos ar fi putut să ne urmeze aici. Dacă-l adulmec, jur c-o să-l omor.

„Pe cine, pe Ron sau pe Shoe?”, m-am gândit, aruncându-i o privire lui Shoe. Tipul era un mare tocilar, dar asta nu însemna că merita să fie secerat. Ceea ce susținuseră serafimii pur și simplu nu se potrivea cu ceea ce văzusem astă-seară. Privisem mai devreme cum îl ajutase pe fratele lui mai mic la un joc pe consolă portabilă, fără să i-o ia ca să-i arate cum se face – în schimb, îi arătase puștiului de zece ani cum să depășească obstacolul.

— Să te vad făcând-o și pe-asta, a comentat Barnabas, fără să-și desprindă privirea de camera lui Shoe.

Nakita a pufnit, iar eu mi-am dat ochii peste

cap.

„Nu iar...”

— N-ai cum să mă oprești, a zis ea cu aroganță, puțin cam tare pentru gustul meu. Asta facem noi. Fie te obișnuiești cu ideea, fie îți iei tălpășița. Tu ești îngerul cel nou aici. Nu eu.

Barnabas s-a răsucit, iar pe chipul lui se citea enervarea.

— E o idee foarte bună, a zis el acru. Omoară-l pe Shoe și dă naibii șansa lui Madison de a face lucrurile în felul ei.

Ea și-a mijit ochii.

— Poate că Ron ne urmărește chiar în acest moment. N-o să-l las să-i aloce un înger păzitor lui Shoe!

„Doamneeeee!”

O să facă suficientă gălăgie cât să-l aducă pe Shoe la fereastră. Nu așa speram să facem cunoștință.

— De fapt, am spus eu înainte ca Barnabas să mai poată argumenta ceva, Nakita are dreptate să fie îngrijorată.

Frunzele au foșnit, iar Barnabas s-a întors spre mine.

— Poftim?

I-am evitat privirea și m-am uitat la Nakita.

— De ce nu dați voi o tură, că să vă asigurați că nici Ron, nici Paul nu sunt cu ochii pe noi?

Barnabas și-a ascuns zâmbetul o secundă prea târziu.

Nakita l-a observat și s-a încordat.

— Vrei să scapi de mine, m-a acuzat ea.

— Ei bine, da, am confirmat, căci nu voiam s-o mint. I se îndrugaseră destule minciuni. Dar ai dreptate. Cineva trebuie să stea de șase. Te aleg pe tine.

Nakita s-a încruntat, iar ochii i-au devenit argintii pentru o clipă.

— În regulă, a căzut ea de acord și s-a îndepărtat.

Am expirat și mi-am masat ceafa, un gest de ușurare a nervilor încordați, în vreme ce ea și-a materializat aripile și, fâlfâind o dată și făcând fire de iarbă să zboare în lături, s-a ridicat în aer.

Barnabas s-a ridicat și s-a întins.

— „În regulă” rostit de Nakita înseamnă același lucru precum cel spus de tine?

— Mda. I-am aruncat o privire lui Shoe și m-am simțit inutilă. Doar completează cereri de admitere la facultate. Barnabas, Shoe e la fel de interesant ca o mămăligă. Ești sigur că urmărim pe cine trebuie? O fi el un geniu în materie de computere, dar nu pare genul de tip care să caute faima anonimă omorând oameni.

Barnabas s-a tras mai aproape și mirosul părții din spate a norilor m-a învăluit.

— Chiar crezi? mi-a șoptit. Scoate la iveala un fișier ascuns.

Devenind deodată mult mai interesată, m-am uitat la Shoe, care încă stătea la calculator. Mi-am mijit ochii și am descifrat „operațiunea vacanța” în partea de sus a noii ferestre.

— Pare destul de inofensiv, rostesc încet.

Barnabas a scos un mormăit din adâncul pieptului și și-a mutat greutatea pe celălalt picior.

— Mai ții minte ce-a zis Grace? Computerul școlii va fi primul infectat. Vacanță? Adică să închizi școala și să câștigi o zi sau două libere?

„Oooooof, nu-i bine deloc.” Dar tot nu eram convinsă, chiar și atunci când Shoe a băgat în laptop unul dintre CD-urile decorate de Ace.

— Trebuie să vorbesc cu el. Chiar acum.

Barnabas s-a întors spre mine și a făcut ochii mari.

— Ai văzut asta? a întrebat el. Pe CD era desenată o aripă neagră!

Părea șocat, dar eu am dat din mână, alungând ideea.

— Îmi pare rău. Avusesem de gând să-ți zic. E-al lui Ace, am spus, privind iar dormitorul decorat în alb și cenușiu. E artist. Așa-i că-ți cam dă fiori pe șira spinării? De la Shoe i-a venit ideea ciorii care se topește.

— N-aș folosi tocmai cuvântul „fiori”, a bodogănit Barnabas, lăsându-se iar pe vine.

M-am uitat la Shoe, care s-a lăsat pe spate, în vreme ce CD-ul era inscripționat. Nu știam de ce nu-l pusese pe un stick USB. Poate că avea de gând să-l strecoare în școală pretinzând că era un CD cu muzică?

„De ce mai stau aici?”, m-am întrebat dintr-odată. Încărca virusul. Ce mai așteptam să fac? Să-l și introducă?

— O să stau de vorba cu el, am spus, adunându-mă și croindu-mi drum prin tufișuri ca să ajung în curtea din față.

Crengile mi-au zgâriat brațele și m-am oprit când niște faruri au luminat strada liniștită. Păreau... albastre. Nu farurile în sine, ci lumina pe care o răspândeau.

— la stai, mi-a șoptit Barnabas, venind lângă mine, dar eu am simțit că amețisem și mă oprisem deja, mijind ochii când farurile s-au dovedit a fi ale camionetei lui Ace parcate pe stradă. Muzica dată tare a amuțit la trei secunde după ce motorul a fost oprit și portiera a fost trântită zgomotos.

În sunet de pași, silueta lui adumbrită și-a făcut apariția în fața camionetei și a pornit-o spre alee.

— Ace, am rostit, ținându-mă de burtă.

Îmi era greată. Din locul unde ne aflam, nu puteam vedea ușa din față, dar îi puteam urmări înaintarea rapidă pe alee și apoi am auzit sunetul vesel al soneriei.

Dinspre camera lui Shoe a răsunat o înjurătură înăbușită. Barnabas m-a tras în spatele unui copac și l-am urmărit împreună pe Shoe, care s-a foit, s-a ridicat din fața calculatorului și aproape că a căzut când a încercat să se încalțe.

— Hai odată! a bombănit el, în vreme ce calculatorul încă zbârnâia.

Ochii mei nu funcționau cum trebuie și am clipit, încercând să alung pâcla albastră. Am aruncat o privire spre amuletă și m-am întrebat dacă și sârmuțele argintii în care era prinsă păreau albastre sau totul era în imaginația mea.

Barnabas m-a strâns mai tare de braț.

— Trebuie să mergem, a zis el, cu ochii ațintiți la fereastră.

— De ce? am întrebat, încercând să scap de puitul din urechi.

S-a întors spre mine, iar în ochii căprui i se citea nerăbdarea.

— Fiindcă am impresia că Shoe o să iasă pe fereastră imediat ce termină treaba la computer.

Shoe își pusese pe el un hanorac negru și stătea în picioare în fața monitorului, făcându-și de lucru cu micile clipsuri care îl susțineau. De afară, puteam s-o aud pe mama lui, în dreptul ușii, invitându-l pe Ace înăuntru. M-am strâmbat și m-am ghemuit în spatele copacului, ca să nu pot fi văzută.

Șuierul vântului printre pene mi-a atras atenția

și n-am fost deloc surprinsă s-o vad pe Nakita aterizând ușor pe acoperiș.

— Rămâi acolo! i-a șuiert Barnabas, iar spintecătoarea întunericului i-a rânjit, expresia feroce de pe chipul ei făcându-mă să mă înfior. M-am holbat când i-a arătat degetul din mijloc, apoi s-a ridicat iar în aer, ca să-l poată urmări pe Shoe, care avea de gând să o șteargă pe furiș.

Din casă, am auzit-o pe mama lui Shoe strigându-l. Situația avea să se înrăutățească rapid.

— Oare Nakita știe de fapt ce înseamnă asta? am întrebat, ducându-mi o mână la piept.

„De ce nu-mi bătea inima? Întotdeauna îmi bătea când eram agitată.”

Barnabas m-a tras înapoi în spatele copacului.

— Nu cred, a răspuns el, iar eu am clipit spre el. Ochii îi erau argintii. Trebuie să mergem.

„Totul devine albastru”, mi-am zis. mă simțeam amorțită și confuză.

Shoe a desprins în sfârșit ecranul și l-a împins afară, zgâriind geamul. Draperiile au fluturat când le-a tras, că să ascundă fereastra deschisă.

— Trebuie să plecăm de-aici, a spus Barnabas și a țâșnit pe peluză.

Am tras aer în piept și m-am pus în mișcare. Dacă n-aș fi simțit vântul pe față, nici nu mi-aș fi dat seama că nu stăteam locului. Parca eram într-un vis în care alergi întruna, fără să ajungi de fapt nicăieri.

— Madison! m-a strigat Barnabas de pe trotuar și m-am oprit.

Am clipit și m-am uitat în jos. Eram tot lângă copac. „la stai puțin.” Știam că alergasem... Undeva.

— Madison, să mergem! a repetat Barnabas, iar eu m-am clătinat pe picioare. O să iasă!

— Nu mă simt prea bine, am zis, mijindu-mi

ochii spre el.

Apoi lumina de pe stradă a devenit dintr-odată complet albastră. Precum cerneala picurând într-un pahar plin cu apă, curgea prin mijloc, lovind asfaltul și reflectându-se în marginile razei de lumină - alb și albastru, învârtindu-se până ce culoarea s-a uniformizat.

„Ah, asta sigur e de rău.”

— Ăăă, am rostit când Barnabas a alergat înapoi și m-a apucat de braț. Cred că am dat de bucluc, am spus.

Apoi genunchii mi-au cedat și m-am prăbușit.

— Madison!

Cu capul legănându-mi-se, am simțit cum Barnabas m-a prins.

— Pe degetele sidefii ale lui Gabriel! a murmurat el, iar eu am deschis ochii.

Chipul îi lucea cum se întâmplă în filme, într-o ceață alburie. Și-i puteam vedea aripile. M-am întins și am încercat să le ating, dar am descoperit că nu erau reale, ci doar le percepeam. Arăta asemenea îngerului care fusese odinioară, decăzut din grații. Era singurul lucru adevărat rămas. Tot restul era albastru și se contopea într-o culoare monotonă a existenței.

— Barnabas, am șoptit, având nevoie de o răsuflare uriașă ca să pot vorbi. E ceva în neregulă.

— Crezi? a zis el, părând a fi intrat în panică, și m-a ridicat în brațe. Ce s-a întâmplat? Ești rănită?

Privirea mi-a căzut pe amuletă și m-am holbat la ea nedumerită. Era complet neagră. Ba nu, era de un violet atât de profund, încât doar părea neagră. Dintr-odată, am înțeles că devenise ultravioletă, culoarea ei nefăcând parte din spectrul vizibil.

Am ridicat capul și, când am zărit stelele, am icnit. Erau curcubeie de non-culori. Puteam să văd

toate lungimile de undă emanând dinspre ele și am început să plâng. Era prea mult. Eu eram un simplu om. N-ar fi trebuit să văd toate astea, nici măcar să știu că existau asemenea culori.

— Madison!

Barnabas mi-a întors fața de la Ceruri și, hohotind, l-am apucat strâns, de parcă ar fi fost singurul cu adevărat real.

— E ceva... în neregula, m-am bâlbâit.

Voiam să mă mai uit, dar nu mai puteam îndura.

— O să dau de Ron, a spus Barnabas.

Glasul îi era aspru și m-am concentrat asupra lui, chiar dacă m-a străbătut un val de amețeală.

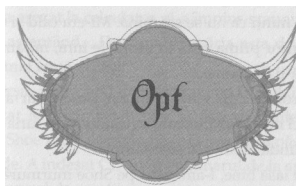
— Nu, am șoptit, apoi am repetat mai tare: nu! Dar pur și simplu nu mă mai lăsa să mă uit la stele.

Plângeam și vedeam cum din mine se răspândește unde albastre, ricoșând în el ca valurile pe o plajă.

— Nu mă lăsa să mă uit la stele... am șoptit.

Când Barnabas a intrat în panică, am simțit cum mintea mea ia dimensiuni.

Ca o flacără care se stinge, el s-a dizolvat într-un norișor albastru de fum și a dispărut. Dintr-odată, eram singuri și unicul lucru care mă împiedica să înnebunesc era strălucirea aurei lui lângă mine. Eram scufundată complet în țesătura timpului.

„Unde naiba sunt?”, m-am întrebat, uitându-mă la degetele mele, care se mișcau printr-o ceață albastră când am apucat spătarul unui scaun cu roțile și l-am învârtit cu fața spre computerul dinaintea mea. "Sfinte Sisoe, sunt în camera lui Shoe! Iar astea nu arata ca degetele mele..."

— la vezi cum îți place, mi-am simțit buzele rostind; apoi am și auzit cuvintele, o secundă mai târziu, spuse de un glas masculin și enervat.

„La naiba! Sunt în Shoe?”, mi-am zis, dar mă așezasem sau, mai degrabă, Shoe o făcuse, și am întors fără să vreau capul ca să mă asigur că ușa era închisă. M-am lăsat pe spate în scaun și m-am uitat la draperiile trase. În gânduri mi-a pătruns vaga idee cum că văzusem pe cineva afară, fumând.

„Barnabas și cu mine”, mi-am spus, privind mâinile care nu erau ale mele, dar, evident, Shoe nu mă putea simți așa cum îl percepeam eu pe el. Era foarte ciudat și nu-mi plăcea nuanța albastră pe care o căpătaseră toate lucrurile. Îi auzeam bătăile inimii și-i simțeam respirația alterându-i-se cu o clipă înainte să expire. Îl mânca un picior în pantof și mă scotea din minți că nu se scărpină. Mi-era cald și eram iritată și, pentru prima oară în ultimele luni, mi-am amintit cum era să-ți fie foame.

„Mă proiectez în viitor”, m-am gândit, iar amintirea adrenalinei m-a străbătut, amestecându-se cu furia lui Shoe. *„Cu o secundă înainte să se întâmple.”*

— O să iasă bine, l-am auzit pe Shoe murmurând când s-a aplecat înainte și a bătut darabana pe birou, într-un ritm rapid. N-o să poată dovedi nimeni că eu am fost. Sunt mai deștept decât

credeți voi, capete seci ce sunteți.

Degetele mi-au amorțit când a început să dea cu pumnul în birou.

— Doamne, că încet mai merge computerul asta, m-am auzit bombănind, simțind o iritare care nu-mi aparținea.

„Shoe, nu! O să omori oameni!”, mi-a trecut prin minte, încercând să-l fac să mă audă, dar, fără să dea niciun semn că m-ar fi simțit, s-a ridicat și și-a lipit urechea de ușă ca să-l audă pe Ace.

La naiba, știam că n-avea cum să fie ușor, dar simțeam cum ne cuprinde disperarea pe amândoi în vreme ce urmăream cum se petrece totul, fără să-l pot împiedica, fără să mă pot face auzită în mintea lui.

Agitat, Shoe și-a ros o unghie în timp ce calculatorul bâzâia. „Curat, curat, totul trebuie să fie al dracu' de curat”, l-am auzit gândind, în timp ce-și râcăia cerneala de sub unghie, apoi a aruncat mizeria spre mijlocul camerei. „Trebuie s-o șterg”, a răsunat în mintea noastră comună.

„Shoe, oprește-te!”, m-am gândit, țipând în creierul lui, iar el s-a așezat la calculator, și-a împins scaunul înapoi și s-a foit, așteptând. „Doamne! Porcăria asta de calculator poate fi mai lentă de-atât?”

În sfârșit, a terminat de inscripționat CD-ul, iar acesta a fost ejectat. M-am întins după el și, deși nu-l puteam vedea, știam că Shoe zâmbea, uitându-se la imaginea păsării negre, picurânde. A îndesat CD-ul în buzunarul de la spate și m-a cuprins un val de emoții.

Avea să-și ia tălpășița. Îl cunoștea de-o viață și așa se purta cu el? O să vadă ei cu toții mâine, la școală. O să se asigure că va afla toată lumea cine era responsabil pentru întreaga situație. Și, din partea lui, așa-zisul lui prieten n-avea decât să crape.

„Shoe!”, am exclamat, dar un val mai puternic

de albastru mi-a obturat privirea.

Lumea a părut să se întoarcă pe dos și m-am zbătut. Eram iar pierdută în țesătura neagră a timpului, luminată de firele strălucitoare ale unui milion de gânduri conștiente. A intervenit o străfulgerare albastră și, cu o explozie precisă, m-am întors. Întrucâtva.

„Nu mă simt prea bine”, m-am gândit, iar apoi un val de satisfacție de origine necunoscută a înghițit totul. Nu puteam să vad nimic. Un albastru atât de profund, încât era aproape negru, mi-a încețoșat privirea până ce nu am mai văzut nimic altceva, dar știam că mă aflu în mintea altei persoane. Era confortabil și percepeam bățile unei inimi... adulmecam miros de mâncare. Degetele îmi erau unsuroase și am simțit un junghi de foame când mi-am dat seama că mâncam ceva sărat.

Auzeam un serial de comedie la televizor ca înăbușit de o pătură, singurul sunet clar fiind râsetele din fundal. Distingeam și o voce de femeie, pauzele și ezităările ei făcându-mă să cred că vorbea la telefon.

— Nu, a spus ea. Nu lasă pe nimeni înăuntru, mai ales voluntari. Sunt suspiecții principale, dar întregul personal al spitalului e cercetat.

Mi-am simțit pieptul mișcându-se când am chicotit, un val de satisfacție care mă făcea să fiu și bucuroasă, și furioasă. Shoe era mulțumit, dar eu eram mânioasă. Nu că și-ar fi dat el seama de asta.

„Însă asta nu s-a întâmplat încă”, mi-am zis, gândindu-mă că trebuie că mă aflu și mai departe în viitor, fiindcă singurul lucru clar erau vocile. Și foamea mea. Doamne ce dor îmi fusese de asta, așa că mi-a lăsat gura apă când am simțit cum ronțai un cartof.

— Nu! a spus femeia, părând îngrozită. Au murit trei oameni. Le-au trebuit patru ore, dacă-ți vine să

crezi, că să-și dea seama că au o problemă. Am fi putut pierde de două ori mai mulți. Presupun că e un angajat nemulțumit. *Firewall-ul* nu l-a detectat, pentru că cineva l-a *introdus* acolo. Nu a fost luat de pe internet.

„Shoe, ce gunoi ești!”, m-am gândit când el a chicotit, îndesându-și cartofi în gură și dând televizorul mai încet, ca să audă mai bine. Nu puteam să vad telecomanda, dar o simțeam. Și de ce oare sunetul călătorea mai bine prin timp decât imaginea?

— Da, a fost o treabă făcută din interior, spunea femeia. Și o să puna mâna pe criminalul ăla.

În loc de frică, am simțit plăcere. Era Shoe, desigur, și am încercat să-i provoc o durere de cap. Și eu, care crezusem că era un tip în regulă; însă faptul că mă aflam în mintea lui îmi scosese ideea asta din cap.

— Au CD-ul, a continuat femeia. Au identificat terminalul de unde provine. Mai trebuie doar să găsească și calculatorul pe care a fost inscripționat. Ce părere ai? a zis ea tare. Da, pot să facă asta. E ca la testele balistice pentru un glonte. Acum doar interoghează oameni, dar vor fi emise și mandate de percheziție. Știi că așa o să se-ntâmple. Idiotul i-a pus și-o etichetă. Poate că-i vreun puști, pentru că aceeași chestie s-a întâmplat și ieri la școală.

Buzele mi s-au mișcat și am auzit o șoaptă:

— Oooo, pun eu mâna pe tine.

„Shoe!”, am exclamat în minte, dar era doar un vis, o posibilitate – încă nici nu se întâmplase – și m-am simțit frustrată când fiecare sunet s-a învârtit spre un punct de un negru-albăstrui până ce n-a mai fost nimic, nicio voce, nicio atingere... nimic.

Preț de o clipă, am fost suspendată acolo, neștiind ce va urma.

Apoi am icnit, iar întreaga lume a lucit în roșu.

Am tresărit. Brațul mi s-a izbit de ceva și l-am auzit pe Barnabas icnind. Am deschis înspăimântată ochii. Aveam ochi și se deschideau când îmi doream eu. "Slava Domnului!" Se terminase.

Barnabas se uita în jos, la mine. Era aproape, foarte aproape. Deasupra lui era plafonul neted, ușor de recunoscut, al unei mașini. Nemișcarea înăbușită a închistării îmi apăsa urechile.

— Ăăă, m-am bâlbâit, zicându-mi că arăta îngrozit. De ce mă ții în brațe?

A rămas cu gura căscată și, pentru o clipa, ochii i-au devenit argintii.

— Stele prefăcute-n praf, ce s-a întâmplat? a zis el, slăbind strânsoarea. Ești bine?

M-a lăsat pe scaunul de lângă el și m-am ridicat în fund, tremurând când mi-am dat la o parte din ochi părul cu vârfuri mov. Eram pe bancheta din spate a unei dubițe și părea că ne aflam în continuare în cartierul lui Shoe. Ținându-mi o mână pe burtă, i-am aruncat o privire lui Barnabas, și mi-am amintit de aripile lui. Acum nu erau aici, dar poate că fuseseră cu o clipă înainte sau înapoi în timp. Între clipa prezentă și cea următoare? Mi se părea că le pot întrezări dacă-mi mijeam ochii.

— Totul a devenit albastru, am spus. Unde suntem?

Barnabas a expirat încet și și-a trecut o mână peste frunte.

— În duba cuiva, a răspuns el, mișcându-și umerii de parcă ar fi încercat să se relaxeze. Era descuiată. Strigai ceva despre stele. Când nu le-ai mai putut vedea, te-ai calmat...întru câtva. Madison, ce s-a întâmplat? Ai înțepenit pur și simplu.

Mi-am atins fața și mi-am dat seama că era udă.

Mi-am șters-o fără să mă pot uita la el.

— Nu ai mai văzut niciodată pe cineva făcând asta? I-am întrebat și am remarcat că-mi tremura mâna. Cele două dungi roșii de pe unghii arătau ciudat. Poate pe Ron?

Am observat cu coada ochiului cum a clătinat din cap.

— M-ai speriat până-n străfundul penelor mele prăfuite. Eu n-am mai... nici n-am mai auzit de... Ce s-a întâmplat?

Nu-mi dădeam seama dacă îmi era foame sau avea să mi se facă rău. Mă simțeam de parcă n-aș mai fi mâncat de săptămâni întregi. Și nici n-o făcusem.

— Cred că m-am proiectat în viitor am zis, gândindu-mă:

„Asta-i slujba mea? Cât de des voi face asta?” Trebuia să-mi fi găsit deja corpul. Totul a devenit albastru și ți-am putut vedea aripile, am încheiat, simțind că mi-era rău.

Barnabas și-a dres glasul.

— De ce te-ar dura să vezi stelele?

M-am întors spre el și am ridicat din umeri. Chiar nu-mi aminteam. Parcă mintea mea refulase informația. Poate că mintea omenească nu putea suporta atâta frumusețe.

— Nu știu, am răspuns încet. Dar, Barnabas, am văzut cum Shoe a inscripționat virusul pe un CD. El a fost, dar nu mă putea auzi, nici chiar atunci când i-am cerut să înceteze. Apoi totul s-a schimbat și i-am simțit mulțumirea când a auzit de oamenii care au murit la spital. Tipul e dus cu pluta! Nu înțeleg. Arată atât de normal...

— Nu-i de mirare că Ron n-a zis niciodată nimic despre proiectările în viitor, a comentat Barnabas, iar în ochii căprui i se citea o îngrijorare profundă.

Madison, a fost groaznic. Parcă nici nu te-ai fi aflat aici. Credeam că dacă-ți voi da drumul, vei... dispărea. De parcă faptul că ești moartă ți-a răpit ancora care te putea aduce înapoi. Nu amuleta ta te ținea legată de firele timpului. Ci eu.

M-a cuprins frica.

— Au fost și aripi negre?

A clătinat din cap, dar privirea lui m-a speriat.

— Nu. Însă am crezut că dacă-ți dau drumul, vei înceta să exiști, a spus. Eu trebuie să mă asigur că ești în siguranță. N-am mai fost niciodată atât de înspăimântat.

A deschis gura, căutându-și cuvintele, și jur că, dacă aș fi avut o inimă, mi-ar fi stat în loc din pricina îngrijorării care i se citea în ochi.

— Și o s-o mai faci.

Înfrișată, am înghițit în sec și m-am uitat la jucăria de pe podeaua mașinii, una primită de la fast-food odată e un meniu pentru copii, neștiind dacă să-l cred în privința aripilor negre. Dacă toate astea s-ar fi întâmplat în vreme ce mă aflam la școală? M-ar fi obligat să iau medicamente sau cine știe ce.

— O să fiu în regulă, am spus, înfiorându-mă. Acum știu cum e să te proiectezi în viitor. Înainte să se întâmple, toate luminile au devenit albastre. Data viitoare, o să găsesc o încăpere liniștită.

— Albastre. Ca și cum te-ai fi mișcat mai repede în timp a spus Barnabas, părând să-l aline gândul că exista un semnal de avertisment.

Deodată, mi-a venit o idee, iar frica mi-a dispărut. Mi-am dat la o parte părul din ochi.

— Și dacă eu m-am proiectat în viitor, atunci poate c-a făcut-o și Ron.

La naiba, dacă văzuse ce văzusem și eu, știa cine era cel însemnat. M-am ridicat în fund, aproape

dând cu capul de plafon.

— Trebuie să mergem, am zis, simțindu-mă amețită și slăbită.

Nu-mi mai fusese foame sau rău de luni întregi, iar faptul că acum mă simțeam așa mă șoca. Poate că proiectarea în viitor îmi storsese multă energie din amuletă.

— Unde-i Nakita? am întrebat când el nu s-a mișcat.

Stătea în continuare pe bancheta dubitei și se uita la mine de parcă urma să mă sfărâm.

— Dacă am văzut viitorul, atunci Shoe a luat hotărârea și soarta îi este pecetluită – asta dacă nu reușesc să-l fac să se răzgândească. Trebuie să stau de vorba cu el înainte să facă vreo tâmpenie sau să-l identifice Ron.

Barnabas m-a apucat de braț și m-a tras înapoi.

— Madison, mai încet. Nu te simți bine.

— O să fiu în regula, am spus, simțindu-mă slăbită când am tras de mânerul portierei, iar aceasta nu s-a clintit. Dar acum Ron știe cine e cel însemnat. Vede ce vād și eu, nu-i așa? Dacă nu-l găsesc pe Shoe înaintea spintecătorului luminii trimis de Ron, Nakita o să-l omoare. Barnabas, nu mai am timp!

Ironia vorbelor mele nu mi-a scăpat și am tras iar de încuietoare, dar fie n-o făceam cum trebuia, fie avea un sistem de protecție pentru copii. Pufnind de nerăbdare, m-am lăsat iar pe banchetă și am zis:

— Mă ajuți puțin, te rog?

Tăcut și cu chipul întunecat, s-a întins peste mine și a deschis portiera. O făcusem cum trebuie, dar nu avusesem destulă putere.

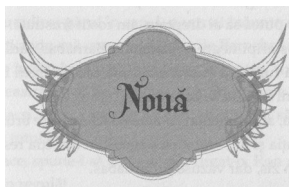
M-am împleticit când am sărit pe bordura și nu m-am putut stăpâni să nu arunc o privire spre felinarele stradale, ca să mă asigur că răspândeau o

lumină veselă și gălbuie, nu una negru-albăstruie, că de cerneală.

— Încotro e școala? am întrebat.

„Dacă-l omoară, o să fiu foarte nervoasă. N-am trecut prin asta degeaba.”

— N-o să ajungi la timp mergând pe jos, a spus Barnabas și am icnit când m-a ridicat, punându-mă cu blândețe în vreme ce a fâlfâit o dată din aripi și ne-am ridicat în aer.

Barnabas mă ținea strâns, în vreme ce zbura pe deasupra clădirii liceului. Cât timp Nakita și cu mine încercaserăm să-i pasăm lui Josh spaghetetele tatei, Barnabas investigase orașelul Fort Banks, dând dovadă de o prevedere ale carei roade le culegeam acum. Acoperișul plat, cu pietriș și cu unitățile mari de aer condiționat, nu ieșea cu nimic din comun pe întuneric. Mirosea a gudron, iar aerul a devenit mai cald când am plutit pe deasupra lui și am găsit parcare mare din spatele liceului.

— O vezi pe Nakita? am întrebat, căutând-o din priviri și uitându-mă și după Shoe sau chiar Grace.

— Nu, a răspuns încet și am sperat că nu ajunseseam prea târziu.

— Crezi c-ar trebui să încerc s-o chem? am spus, iar el și-a înclinat aripile astfel încât să zburăm paralel cu rândurile de ferestre negre ale clădirii.

— Ar trebui să nu-ți mai ascund rezonanța amuletei și să sper că face și ea același lucru. S-ar putea ca Ron să audă, a zis, și a adăugat: mai bine doar ne uităm.

— S-ar putea să ai dreptate, am rostit frustrată.

— Nu-s aripi negre, a comentat Barnabas, făcându-mă să cred că fuseseră atunci când mă proiectasem în viitor, doar că îmi ascunsese acest lucru.

— Mda, am comentat cu acreală. O mișcare bruscă mi-a atras atenția și am arătat cu degetul în direcția respectivă. Acolo! am zis, dar văzuse și Barnabas.

Era Shoe, care aproape că pătrunsese pe o fereastră joasă, fiind acum cu un picior înăuntru și unul pe pervaz. Nakita îi vorbea din afară; probabil că îl surprinsese. Sfera care strălucea slab deasupra ei era, cel mai probabil, Grace. Spintecătorul întunericului nu-și scosese sabia, dar, după lumina pe care o răspândea Grace, îmi dădeam seama că lucrurile nu mergeau tocmai bine.

Barnabas s-a îndepărtat și am strigat speriată:

— Unde mergi?

— Nu vreau să mă vadă înaripat, a răspuns, iar Grace, care evident mă auzise, a țâșnit în sus și spre noi.

— Barnabas, încerc să-l conving că trebuie să-și schimbe viața sau riscă să fie spintecat de un înger. Aterizează într-un loc unde te poate vedea! Poți oricând să-i modifichi amintirile.

Mormăind a înțelegere, și-a schimbat iar traiectoria și a bătut de trei ori din aripi ca să ne amortizeze aterizarea pe asfalt.

— E aici! Trebuie să te grăbești! a adăugat Grace, lucind slab pe fundalul cerului plin de stele, în vreme ce se învârtea în jurul nostru. Rafalele provocate de aripile lui Barnabas mi-au ridicat părul în cap. L-a urmat înăuntru!

Împleticindu-mă, m-am desprins de Barnabas și mi-am tras fusta în jos, la loc. Nakita sărise înăuntru, dar adăsta lângă fereastră, ca să fie cu ochii și pe Shoe, și pe noi. Scosese sabia și nu era nevoie să văd viitorul că să-mi dau seama că totul era pe cale să se ducă de râpă.

— Grace, spune-i să aștepte! am rugat-o. Ron nu-i aici! Suntem în regulă!

— Am înțeles! a cântat ea și s-a îndepărtat cu o strălucire argintie.

„Ron chiar *nu* e aici, așa-i?”, m-am întrebat. Însă Grace era. Îl supraveghease pe Paul. Încă o mai făcea sau mă spiona iar pe mine? Serafimii ne urmărea. „Nimic nu se compară cu puțină presiune ca să dai ce-i mai bun din tine”, m-am gândit și m-am strâmbat.

Barnabas a venit lângă mine și, când am pornit-o din loc, Nakita și Shoe au dispărut în interiorul clădirii.

— La naiba! am strigat, fără să-mi pese dacă mă auzise însuși Dumnezeu.

Eram furioasă. Nu mă simțeam prea bine din pricina proiectării în viitor. Iar acum Nakita avea să-l secere pe Shoe și să transforme toate strădaniile noastre în căcăței de căței pe preș.

Am alergat spre șirurile lungi de ferestre și am icnit când m-am împiedicat. Barnabas m-a prins de cot până ce mi-am recăpătat echilibrul. Fereastra deschisă nu era mult deasupra solului, dar Barnabas m-a ridicat pe neașteptate și am aterizat în școală, cu brațele și picioarele încurcate, în zgomot de scaune căzute la podea.

„Nu-i deloc cool”, m-am gândit, încercând să mă ridic fiind în cele din urmă nevoită să accept ajutorul lui Barnabas. Însă pătrunderea mea deloc grațioasă îi oprise pe toți în loc și atât Nakita, cât și Shoe se holbau la mine, nu unul la celălalt. Grace a chicotit în vreme ce eu mi-am aranjat ținuta și i-am făcut semn din cap lui Barnabas să se posteze la cea de-a doua intrare în sală. Cumva, Nakita ajunsese fața lui Shoe și bloca prima intrare. Grace, nevăzută de

Shoe, plutea deasupra lui.

Era un laborator de chimie cufundat în întuneric, cu excepția luminii răspândite de spoturile de-afară, care intrau pe geam. Erau șase bănci lungi, dotate cu chiuvete și mici robinete pentru arzătoarele Bunsen. Un schelet plasat în colț rânjea la mine, și mi-am înăbușit un fior.

— Nakita, am zis, încă rușinată din pricina modului în care intrasem în liceu. Lasă-mă să vorbesc eu cu el. Pot să-l salvez.

— Și eu pot, a insistat ea, schimbându-și poziția picioarelor ca să-și găsească echilibrul. Și ar fi și mult mai rapid.

— I-am spus eu! a intonat Grace. M-a făcut licurici!

Shoe părea extrem de furios, dar și uluit, și Barnabas a spus tare din pragul celei de-a doua uși:

— Serafimii i-au acordat o șansă., Nakita. Las-o să încerce.

Cu picioarele depărtate, Nakita și-a dat sfidătoare părul pe spate, dar când Grace și-a dres vocea ca să scoată un sunet ca al clopoțelilor de vânt, a adăugat cu ciudă:

— Vorbește cu el, dar dacă apare o aripă neagră, îl secer!

— Să mă secere? Shoe dădea semne de neliniște și se uita la sabia ei. Ce naiba faci? Cine ești?

— Madison a fost botezată, a cântat Grace, plină de veselie. Ochii-i strălucesc când e-nfuriată. Vieți chiar salvează, pentru ea mulțumirile nu contează. Mai ușor ar fi, capete seci, s-o ascultați pe dată.

„Doamne! Oare noaptea, în loc să doarmă, născocoște cheștiile astea?”

— Ăăă, am rostit, dar Shoe se holba la mine și

mă arăta cu degetul.

— Ai fost la mall, m-a acuzat el. Ești fata aia cu care vorbea Ace. Ți place de el? Shoe s-a mai liniștit și a adoptat o atitudine încrezută. N-ai decât. E un dobitoc.

— Nu, cu tine voiam să vorbesc, am spus, dar el se întorsese cu spatele.

— I-auzi, a spus el acru și a pornit-o în direcția Nakitei și a ușii, dar s-a oprit imediat ce ea a început să-și fluture sabia.

— Discută cu Madison sau te spintec chiar acum! I-a amenințat ea.

— Nakita... m-am plâns eu.

Dar Shoe dădea înapoi.

— Ce naiba-i în *neregulă* cu voi?

— Nimic, a răspuns veselă Grace. E aici să te ajute. Pe bune!

— Încă un pas, l-a implorat Nakita, iar chipul frumos i-a devenit sălbatic. Încă unul și toată farsa asta cu încercarea de a-i schimba soarta va lua sfârșit. Discută cu Madison. Încearcă să-ți salveze viața ta de doi bani. Eu vreau doar să-ți salvez sufletul, a încheiat ea cu amărăciune.

Evident speriat, Shoe i-a aruncat întâi o privire lui Barnabas, care stătea lângă ușa din spate, apoi mie, în dreptul ferestrei deschise.

— Shoe, am zis, atrăgându-i atenția. Știu despre virus.

— Mda? a rostit pe un ton acru. Ace vorbește cam mult.

— O să se răspândească și o să scoată din funcțiune spitalul, am continuat, încercând să-l fac să se concentreze. O să moară oameni.

Shoe a clătinat din cap și i-a aruncat o privire Nakitei care exersa loviturile de sabie.

— Asta ți-a spus Ace? Virusul e doar o farsă. Un mod de a deveni cunoscut în ultimul an de liceu, ca tipul care a închis școala pentru o zi. Atâta tot. Nu are cum să infesteze alte calculatoare și nici nu se poate replica. Ești mai varză decât arată pantofii tăi, dacă dai crezare spuselor lui Ace.

— Pantofii mei sunt foarte în regulă! am spus înfierbântata, cu mâna în șold, și Grace a râs. Iar virusul omoară oameni. Am văzut eu!

Shoe și-a încrucișat brațele la piept și și-a lăsat greutatea pe un picior.

— Ai *văzut*? Ce ești? Un fel de supererou adolescent? Sunt filmat cu camera ascunsă? E o farsa sau un *reality show* ciudat?

Mă insultase și am pufnit.

— Nu te ascultă, Madison, a rostit spintecătoarea întinericului, evident nerăbdătoare să-i dea drumul și strângând mânerul sabiei. De-asta nu încearcă nimeni să poarte o discuție cu cel care e însemnat. Nu te ascultă. Nu te crede niciodată.

Frustrată, m-am repezit la ea:

— Nu te crede pentru că nu-i arăți nimic în care să creadă!

Barnabas se apropiase de Nakita și am simțit că lucrurile îmi scapă de sub control când și-a apucat amuleta în mână și sabia i-a apărut.

— Îmi pare rău, Madison, a zis el, cu o expresie feroce pe chip. Am vrut să meargă, dar n-are de gând să asculte, iar eu n-o să-i permit ei să-l omoare pe Shoe.

Shoe a rămas cu gura căscata și a făcut ochii mari, dar Barnabas o amenința pe Nakita cu sabia, nu pe el.

— Nu merită să moară, i-a zis el Nakitei. Te-am mai întrecut o dată, o voi face din nou.

— Ciudaților, o să-ncercați să mă omorâți? a întrebat Shoe cu o voce ascutită. Ce naiba-i în neregulă cu voi?

Aripile lui Grace au părut să se estompeze. Nici eu nu eram prea încântată.

Situația chiar scăpa de sub control. Serafimii n-aveau să creadă niciodată că e posibil dacă nu-mi reușea măcar o dată.

— Barnabas, lasă sabia! am țipat. Nakita, înapoi! Mă scoateți din minți! Niciunul dintre voi nu-i acordă o șansă!

Și-au coborât amândoi săbiile și am tras aer în piept. Shoe a înjurat în barbă, iar eu am înaintat, înfuriată. La naiba, avea să mă asculte! N-aveam timp pentru prostiile astea!

Știind că tot ce se întâmpla avea să ajungă la urechile serafimilor, datorită lui Grace, am încercat să mă calmez, dar n-am reușit.

— la fii atent! i-am trântit lui Shoe în față, iar el s-a tras speriat înapoi. Nu-mi place de Ace. Și nici de tine în mod deosebit. Să zicem că am acces la ziarele de mâine, OK? Mi le-au transmis extratereștrii, în regulă? Dacă o să se-ntâmple cum vrea Barnabas, în ziare o să scrie „Trei morți în spital din cauza unui virus pe calculator”. Dacă o să se-ntâmple cum vrea Nakita, o să-ți apară necrologul, că să-ți salvezi sufletul în detrimentul vieții. Eu încerc să fac imposibilul, și să apară în ziare: „Zi obișnuită în America obișnuită – toată lumea e fericită.” Dar dacă nici măcar nu încerci, nu cred că o pot împiedica pe Nakita să-ți rezeze căpățâna!

Grace a părut să se estompeze și mai mult. Barnabas a scos un geamăt dureros, dar nu i-am aruncat nicio privire. Mi-era rău. Nu asta voisem să fac. Crezusem că va fi foarte ușor. Găsește-l pe cel

însemnat, vorbește cu el, apoi mergem acasă, să mai fim morți și-a doua zi.

Cu chipul palid în lumina slabă, Shoe s-a uitat la spintecători, apoi s-a cutremurat când a aruncat o privire spre săbii.

— Cine ești?

În glasul lui nu se mai simțea batjocura de mai devreme și, încurajată, am continuat:

— Singura persoană în afară de tine care poate rezolva situația. Nu încărca virusul pe calculator. Te rog!

A înghițit în sec și s-a uitat iar la Nakita înainte să mă privească. Evident, observase ceva la ea ce nu-și putea explica, o sclipire în ochi, un gest atât de grațios, încât niciun om nu l-ar fi putut face. Poate un simț al divinului. În sfârșit, asculta.

— Madison. Te-au strigat Madison, a spus, fiind iar atent la mine.

Am oftat și am întins mâna, iar Grace a scos un sunet vesel.

— Eu sunt Madison. mă bucur de cunoștință, Shoe. Mâna lui era rece și mi-a dat drumul aproape imediat. Ascultă-mă, am continuat, observând că Nakita se uita la mine de parcă, atunci când îl convinsesem să ne acorde atenție, făcusem imposibilul. Cumva, virusul pe care l-ai creat va scăpa. Va da peste cap sistemul spitalului. Trei oameni vor muri înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Pur și simplu, nu o face.

Afară, o umbră întunecată a trecut prin dreptul ferestrei. Mi s-a strâns stomacul ghem. Și Nakita o văzuse și chipul i s-a golit de orice expresie în vreme ce s-a strecurat spre fereastră, ca să arunce o privire. *Aripile negre?*

Shoe s-a uitat la ușa deschisă.

— Nu-i genul acela de virus, a repetat el. N-o să scape și nici nu se reproduce. De-asta a trebuit să intru ilegal în școală ca să-l încarc. Nu-s un ciudat. Vreau să fiu cunoscut pentru că le-am oferit tuturor o zi liberă de la școală, nu pentru că omor oameni. Ce fel de monstru îți imaginezi că sunt?

— Genul pe care încearcă să-l ucidă Nakita, a răspuns Barnabas, dar ceva anume din vorbele lui Shoe mă șocase.

— A *trebuit* să intri ilegal ca să-l încarci? am șoptit, sesizând că vorbise la trecut. M-am uitat la el cu ochii mijiți. L-ai încărcat deja, am spus, iar Nakita s-a retras de la fereastră, în vreme ce Grace a oftat suficient de tare încât s-o aud. Ieșeai din școală când te-a găsit Nakita, nu intrai.

— Păi da, a confirmat el și a ridicat din umeri. E deja gata. E instalat. La șase dimineața, sistemul se va închide. Alarmerle de incendiu, cele de securitate, totul. Dar asta-i tot ce se va întâmpla. Nu are cum să se răspândească!

Nakita a pășit înainte, cu o expresie neplăcută pe chip. Am făcut ochii mari. Shoe a țâșnit spre ușă și l-am apucat de braț, trăgându-l în spatele meu. Dacă fugea, totul avea să se termine.

— Ai grijă! a strigat Grace, iar eu m-am aplecat.

Sabia Nakitei a întâlnit-o pe a lui Barnabas la doar câțiva centimetri în fața mea. La naiba, trebuia să mă străduiesc mai mult să-mi dau seama cum să creez o sabie folosindu-mi amuleta. Mă bazam de prea multă vreme pe Barnabas.

— Termină! am strigat când m-am ridicat în picioare, recunoscătoare că Barnabas reacționa atât de repede.

— Ești nebună! urla Shoe în spatele meu. Nebuni! Cu toții!

Grace a clopoțit veselă dinspre tavan:

— Nakita, al luminii spintecător, pe tipul cel rău a vrut să-l secere repezor. Dar Barnabas avea de gând, a sa părere impunând, binele și răul să le despartă-n pas alergător.

Nakita a pălit.

— Terminați! Cu toții! am exclamat. Asta-i secerarea mea, nu a voastră!

Cei doi spintecători s-au holbat unul la celălalt, iar aerul mirosea a ozon. Aproape că le puteam vedea aripile. Și-au coborât săbiile cu încetinitorul și s-au îndepărtat. Tremurând, m-am întors spre Shoe. Proiectarea în viitor mă epuizase.

— Îmi pare rău, am spus, întrebându-mă dacă mai putea încă să mă asculte după tot ce se întâmplase. Nakita e iritabilă!

— E dusă cu pluta! a strigat el, apoi s-a înfiorat când Grace i-a aterizat pe umăr, scăldându-l într-o lumină pe care el n-o putea vedea.

— A spus că-i prea târziu, a intervenit Nakita, încercând să-și justifice faptele.

Hotărâri - nu era niciodată prea târziu și iei una nouă.

— Nu e prea târziu, am spus, aruncându-i o privire de mulțumire lui Barnabas. Putem să îndepărtăm virusul. Shoe, poți să faci asta, nu?

— Da, a recunoscut el, aruncându-i o privire amenințătoare Nakitei. Dar eu zic eu că virusul nu se va răspândi. N-are cum. A băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos CD-ul. Nu va face altceva decât să închidă școala!

Am tras aer în piept și am dat să-l contrazic, dar când am văzut CD-ul împodobit cu desenul lui Ace, am avut o presimțire neplăcută. CD-ul pe care-l ținea Shoe în mână nu era cel pe care-l văzusem atunci când mă

proiectasem în viitor.

„Rahat cu perle, cât de proasta pot și fiu?”

Neștiind motivul pentru care mă holbam la CD, Barnabas s-a apropiat.

— Madison, îmi pare rău, a zis el, dar eu nu-l ascultam. Poate dacă am fi fost mai rapizi...

Cu un bufnet, pulsul mi s-a pus în mișcare. „Cum o să îndrept asta?”

— Nu-i același CD pe care l-am văzut când m-am proiectat în viitor, am rostit, vocea devenindu-mi stridentă din pricina panicii.

Nakita a ridicat capul și a strâns mai tare sabia în mână. Grace a scos un clinchet și strălucirea i s-a stins complet.

— S-a proiectat în viitor? l-a întrebat Nakita pe Barnabas, apoi s-a uitat la mine. Te-ai proiectat în viitor? Atunci el e cel însemnat!

Am clătinat din cap, blestemându-mă pentru că presupusesem că mă aflasem în mintea lui Shoe atunci când mă trezisem în camera lui.

— Nu, am șoptit, ținându-mi o mână pe burtă. Bâjbâind am luat CD-ul de la Shoe și l-am fluturat pe sub nasul lui Barnabas. Țsta nu-i CD-ul pe care l-am văzut când m-am proiectat. E desenat de Ace, dar nu-i același. Shoe nu e cel însemnat.

Nakita era albă că varul.

— A fost cât pe ce să-l spintec. *Aș... fi făcut-o.*

— Eu sunt de vină, am spus.

Când văzusem cum virusul era inscripționat pe CD, totul era albastru. Era Ace. Mă aflasem în interiorul lui Ace în vreme ce el făcea o copie a virusului de pe computerul lui Shoe. Poate că viitorul încă nu sosise. De ce nu încercasem să-l fac să se uite într-o oglindă?

L-am auzit pe Barnabas rostind de parcă ar fi fost la mare depărtare:

— Suntem pe urmele persoanei greșite.

— E Ace, am zis, de parcă n-ar fi fost deja evident, iar Shoe a sărit înapoi când l-am apucat de mână și m-am uitat la vârfurile degetelor lui.

— N-ai cerneală pe mâini.

— Care-i problema ta? a întrebat el, smucindu-se din strânsoarea mea.

— Problema mea e că sunt proastă! am exclamat, făcând un pas înainte și simțind că amețesc. Sunt așa de dobitoacă! Shoe, l-am văzut pe Ace în camera ta, stând la calculatorul tău. Am crezut că erai tu. A descărcat virusul pe un CD. Trebuie să-l găsim pe Ace înaintea lui Ron.

— Mă spionai? a spus înfierbântat Shoe, iar eu m-am strâmbat.

Asta îl îngrijora, că-l spionasem un pic?

— Ace încearcă să se răzbune pe tine. Credeam că te vad pe *tine* fiind furios pe *el*. Nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi el, mânios pe tine.

Trebuia să-l găsesc pe Ace. Era pe undeva cu virusul ăla.

— E furios pe mine de multă vreme, a zis încet Shoe. Știa că o fac astă-seară și-acum pun pariu că o să facă să pară că am infestat și spitalul. Ar trebui să-l omor!

Nakita și-a făcut sabia să dispară etalând spirale orbitoare.

— Nu-i nevoie. O s-o fac eu.

Shoe a pălit.

— Glumeam.

— Eu nu.

— Viață terminată, un suflet de salvat, a spus Grace cu tristețe. Hotărâri străvechi s-au luat. E liberul arbitru? Soarta este oare? Ură sau iertare? Iubirea e singura noastră salvare.

Șocată, m-am holbat la strălucirea ei slabă.
Era... bine.

Barnabas m-a atins pe braț și am tresărit.

— Mama lui Ace lucrează la spital, mi-a reamintit el și m-am întors spre ferestrele întunecate.

Nakita s-a aplecat ca să privească cerul, iar gâtul ei lung se profila în lumină.

— Poate să pătrundă în clădire.

Lângă mine, Shoe scrâșnea din dinți.

— Și știe cum să încarce virusul. I-am arătat eu. Sunt un tâmpit! Toată vina o să pice pe mine, nu pe el.

Cu stomacul ghem, m-am uitat la Barnabas.

— Trebuie să ajungem la spital.

În dreptul ferestrei, Nakita a înjurat în barbă, apoi a strigat:

— La pământ!

M-am holbat la fereastră și am întrezărit forma neagră îndreptându-se spre ea. Barnabas s-a întins și m-a tras în spatele unei mese de laborator. L-am lovit pe Shoe, care a căzut sub mine.

— Hei! am țipat, apoi mi-am astupat urechile cu palmele când ceva s-a năpustit pe fereastră.

Sticla spartă a zburat zăngănind și s-a auzit un sunet slab de clopoțel.

„Minunat! Absolut grozav.”

— E Ron! a clopoțit Grace, umbra ei încețoșată plutind deasupra noastră.

Mi-am cules un ciob din păr și m-am ridicat în fund, fiind în siguranță în spatele mesei înalte de laborator.

— Nu zău?

S-a auzit cum Ron și-a dres glasul și aproape că l-am întrezărit stând cu picioarele depărtate și cu ochii devenindu-i albaștri, așa cum se întâmpla când era furios. Măcar nu încerca să oprească timpul.

— Madison! a zis tare. Eu am întâlnit privirea lui Shoe și am mimat spre el să rămână ascuns. S-a terminat. Îi aloc un înger păzitor, m-a anunțat Ron.

Am tras cu ochiul pe deasupra mesei de laborator și l-am văzut pe Ron în partea din față a sălii, lângă tablă. O strălucire nedeslușită de deasupra lui era probabil îngerul păzitor, încă nealocat. Ron purta hainele obișnuite – tunica și pantalonii de un alb murdar – și părea mulțumit. N-aveam decât să-mi țin gura și să-l las să creadă că Shoe era cel însemnat.

„Poate că, la urma urmei, o să-mi iasă cumva.”

— Hai, a rostit Barnabas, stând pe vine lângă mine. Grace și cu mine o să-l ținem ocupat. Dacă vrea să-i aloc un înger lui Shoe, atunci Ace nu are unul, deocamdată.

— Madison? m-a strigat Ron. Arată-te!

— Dar nu-i poți ține piept lui Ron! am șuierat eu. O să oprească pur și simplu timpul sau cam așa ceva.

Grace a plutit în jos și a aterizat chicotind pe umărul lui Barnabas.

— Eu sunt în primul rând un înger păzitor, scumpo, a râs ea cu veselie. Pot să-l împiedic pe Ron să-și facă de cap cu timpul.

— O să fim în regulă, m-a asigurat Barnabas, făcându-mi semn să plec. Mergi!

— Și cum rămâne cu celălalt înger păzitor? am întrebat eu.

— Ea n-are liber-arbitru, a răspuns Grace. Pentru că nu are nici nume.

Mi-am lins buzele, întrebându-mă dacă aș putea salva ceva. Poate viața lui Shoe.

— Madison! Arată-te și recunoaște că ai pierdut! a strigat Ron. N-ai de ce să te rușinezi. Nu te poți aștepta să câștigi când încerci să înfrângi o mie de ani

de experiență.

„Tipul ăsta are un orgoliu mai mare chiar decât cel al fostei mele profesoare de chimie.”

— Pleacă! m-a îndemnat iar Barnabas, iar Shoe s-a holbat la noi, înspăimântat. Nakita, mergi și tu cu ei. În caz că trebuie să...

Cuvintele i s-au stins și m-am uitat șocată la el. Era oare de acord cu părerea Nakitei, aceea de a-l omorî pe Ace dacă nu vrea să se schimbe?

Și Nakita a fost surprinsă.

— Crezi că am dreptate să-i pun capăt vieții? a întrebat ea, iar Shoe s-a fofit, părând că are mai multă grija să nu fie prins într-un laborator demolat decât să acorde vreo atenție discuției noastre despre omorârea prietenului său.

— Nu. Vreau să zic că nu știu ce să mai cred, a explicat Barnabas, iar ochii lui căprui transmiteau solemnitate. Am ținut-o pe Madison câtă vreme a trăit în umbrele viitorului, am auzit-o țipând de durerea frumuseții stelelor. Poate că ar fi mai bine ca viața să i se sfârșească înainte să-și facă un rău atât de mare, încât sufletul său să nu mai aibă ocazia de a descoperi acea frumusețe. Nu mai... știu. Mă... îndoiesc. S-a uitat în ochii mei. Te rog, fă-l să înțeleagă. Nu mă forța să iau acea hotărâre.

Am înghițit speriată în sec. Oare lucrurile mergeau atât de prost, încât un înger se îndoia de propria gândire?

— Madison! a strigat Ron.

Nakita l-a atins pe Barnabas pe braț.

— Înțeleg, a rostit ea încet.

De deasupra noastră, Grace a spus:

— Ăăă, fraților? Vine încoace.

Barnabas ne-a privit pe rând pe toți.

— Când ajung la trei... a zis, apoi a tras aer în

piept. Unu. Doi...

— Trei! a țipat Nakita, sărind și aterizând pe masa de laborator, urlând pe când își scotea sabia.

Amuleta de la gâtul ei lucea într-un violet intens și îmi provoca dureri de ochi.

— Nakita! a exclamat Ron, iar Grace a luminat mai puternic, scăldând-o pe Nakita într-o frumusețe cristalină.

Amuleta mi s-a încălzit și am știut că fostul înger păzitor bloca încercările lui Ron în vreme ce Nakita țipa la el, fluturând sabia în cercuri mari pe când înainta spre el.

Barnabas a oftat și s-a aplecat mai aproape de mine.

— Trei, a rostit el. Scoate-l pe Shoe de-aici. Vorbește cu Ace. Te rog, fă-l să înțeleagă. O să te ajungem din urmă.

Nu aveam nevoie și de alte încurajări. L-am apucat pe Shoe de mână și am rupt-o la fugă, încercând să nu mă ridic deasupra nivelului meselor. Cioburile de sticlă luceau pe podea, iar aerul nopții pătrundea pe ferestrele sparte. Sosiseră mai multe mașini și pe tavan erau proiectate lumini intermitente.

Mașini de poliție și alarme. Ooo, știam ce însemna asta. Trebuia să plecăm chiar în acel moment. Faptul că Ron spărsese geamul nu trecuse nici pe departe neobservat.

— Cum rămâne cu ea? a zis Shoe când ne-am strecurat afară din încăpere și am ajuns pe holul care era mai răcoros și mai întunecat.

Am aruncat o privire în spate și am oftat.

— Nakita nu vrea să te omoare. Acum e pe urmele lui Ace. O să fii în regulă.

Am străbătut în goană coridorul.

— Asta am înțeles. Nu vine și ea?

Ma uimea în continuare cum oamenii puteau să treacă de la frică la acceptare. Ținând pasul cu el, am răspuns:

— O să ne prindă ea din urmă. Tu cum ai ajuns aici? Bicicleta ta ține două persoane?

Shoe m-a tras într-o încăpere. Era un alt laborator și, mișcându-se rapid, m-a condus spre partea din spate a camerei și în sera alăturată.

— Am o mașină. Dar cu polițiștii ăia...

— O mașină? I-am întrerupt eu. Te streкори afară pe geamul camerei tale, apoi vii cu mașina la școală?

Deși mă tot plânsesem că îmi lăsasem mașina în Florida, descoperisem o nouă libertate cu ajutorul bicicletei mele. Era mai ușor să te streкори atunci când nu făceai zgomot.

— Eu o las în stradă, a zis el și mi-a aruncat un zâmbet larg. Că doar părinții mei nu vor să fie parcată pe alee. Nu și-ar putea scoate mașinile dacă a mea ar fi în drum.

Am încuviințat, iar Shoe a arătat spre o fereastră deschisă în sera școlii.

Un alt bubuit a zguduit școala, urmat de o sporovăială înnebunită prin radio. A început să urle alarma de incendiu. O clipă mai târziu, s-au declanșat aspersoarele.

— La naiba a spus Shoe, urmărind apa care curgea din tavan.

În seră nu era niciun aspersor și, bucuroasă că aveam parte de aceste mici avantaje, m-am aplecat și mă strecor pe fereastra îngustă. Auzeam polițiștii de pe hol plângându-se de vreme. Puteam să pun pariu că, datorită lui Ron și a lui Barnabas, toți cei din școală aveau să-și amintească această seară că fiind doar cea în care s-a declanșat alarma de incendiu.

Picioarele mi-au alunecat pe iarba umedă de

rouă când am ajuns, în sfârșit, afară. Noaptea era răcoroasă și am așteptat, foindu-mă și cercetând din priviri parcare goală, în vreme ce Shoe a ieșit pe geam. La orizont se întrezărea o ușoară strălucire, acolo unde luna era pe cale să răsară. Shoe a aterizat cu un bufnet pe iarbă și, după ce am aruncat o privire spre girofarurile îndepărtate ale mașinilor de poliție, am străbătut în goană parcare.

— Unde ți-e mașina? l-am întrebat, sperând că Barnabas și Nakita erau o sursă suficientă de distragere a atenției, dar nu într-atât încât și ajungă subiect de știri internaționale.

— N-am vrut și fie văzut la școală, așa că am parcat-o mai încolo, pe stradă, a zis, cu răsuflarea tăiată din pricina alergatului.

Dar, când am cotit, am încremenit în loc.

Shoe conducea o decapotabilă cenușie. Care era decapotabilă.

— În niciun caz! am zis, iar amintirea inimii mele a bătut mai tare, cuprinsă de o frică veche.

Semăna cu mașina în care murisem. Chiar și scaunele îmbrăcate în piele și cheia din contact erau asemănătoare.

Shoe a sărit peste portiera închisă și a răsucit cheia.

— Urcă! m-a îndemnat el, surprins să mă vadă la de metri depărtare. În spatele meu începeau să sosească mașinile pompierilor.

„Pot să fac asta”, m-am gândit, deschizând cu grijă portiera și urcându-mă în mașină. "Nu e aceeași mașină. Nu e același șofer." Dar bătăile inimii mele păreau suficient de reale, încât să-mi cutremure până și iluzia de corp.

— Pune-ți centura, am spus când m-am cufundat în scaunul de piele de parcă aș fi fost de

sticlă și mă puteam sparge.

— Nu avem de străbătut decât câțiva kilometri, m-a contrat el, uitându-se peste umăr în vreme ce dădea cu spatele, luminile mașinilor de poliție fiind o amenințare îndepărtată.

— Pune-ți centura! am strigat eu, iar el a făcut ochii mari negri în lumina slabă.

— OK, OK! a căzut el de acord și m-am uitat urât la e până s-a ținut de cuvânt. Ciudato!

— Am murit într-o mașină care semăna mult cu asta, am spus, încercând să-i explic reacția mea, apoi am râs nervos. Eh, glumesc.

Probabil c-ar fi încetat să-mi dea crezare dacă ar fi ajuns la concluzia că mă credeam moartă.

A strâns mai tare volanul, fără să spună nimic, și am pornit, îndepărtându-ne de agitația de la școală. Abia după vreo jumătate de kilometru a aprins farurile, iar eu am respirat ceva mai ușor.

— Trebuie să trecem pe la tine, să luam antivirusul, am spus, dându-mi la o parte părul care-mi căzuse pe față. S-ar putea ca Ace să se afle încă acolo. Nu știu cât de departe în viitor am văzut prima dată.

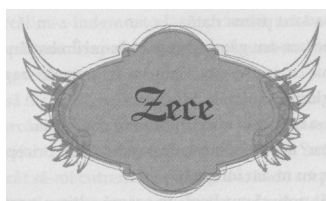
„Ooooo”, m-am gândit, mușcându-mi limba când mi-am dat seama ce spuseseam. Asta va fi greu de bagatelizat printr-o glumă.

Shoe s-a holbat la mine în timp ce conducea.

— Viitor? a repetat încet, de parcă tocmai pricepea ce zisesem, iar eu m-am înfiorat.

— Ăăă, poți să nu bagi de seamă ultima parte? l-am rugat, iar el a părut înspăimântat.

Agitată și nervoasă, am închis gura înainte să apuc să-i mai spun ceva care să-l facă să mă dea jos din mașină. Încă mai aveam o șansă. Nu era prea târziu. Trebuia să funcționeze. Nu era în joc doar viitorul lui Ace. Ci și al meu.

Shoe a parcat la două case depărtare, pe partea cealaltă a străzii, încruntându-se când a zărit camioneta lui Ace lângă bordură. Am ieșit fără să deschidem portierele și am alergat pe trotuar, încetinind când ne-am apropiat. Shoe nu era într-o forma foarte bună, chiar dacă era slăbănog. Luna aproape plină răsărise în sfârșit și lumina curțile întunecate.

Camioneta lui Ace încă mai scotea zgomote când am trecut pe lângă ea; motorul cel mare se răcea. Poate că ajunseserăm la timp. Poate că nimic din ceea ce văzusem eu când mă proiectasem în viitor nu se întâmplase încă.

— Nici măcar nu respiri cu greutate, a zis Shoe, gâfâind.

— Mda, păi alerg destul de mult.

Iritată că mai demoliserăm pasul, m-am înfiorat și mi s-a părut ciudat că simțeam frigul.

— Cât durează să iei antivirusul? l-am întrebat.

Shoe mi-a aruncat o privire.

— Va dura mai mult să-ți fac cunoștință cu mama.

Vârfurile adidașilor mi s-au udat de rouă; m-am uitat spre camera lui Shoe. Intensitatea luminii se modifica atunci când cineva se mișca înăuntru." Ace?"

— Mama ta crede că încă ești la tine în cameră, i-am amintit eu, gândindu-mă că nu obișnuia să dispară neanunțat.

Shoe a schimbat imediat direcția.

— Atunci intrăm pe fereastră.

Nu m-am putut abține și am zâmbit când am văzut că s-a încruntat. Nu prea se pricepea să se furișeze, chiar dacă stabilise rutina cu mașina. Dar încruntătura i s-a transformat în furie când ne-am apropiat și l-am văzut pe Ace scotocind prin sertarul de sus de la biroul lui Shoe.

— Ce face? a șoptit mânios Shoe, dar eu eram în culmea fericirii.

Ajunseserăm la timp.

— Nu știu. Poate încă n-a introdus virusul în spital, am spus.

S-a încruntat și, cu o mișcare ciudată, s-a prins de pervaz, apoi s-a cățărat pe el și a intrat în cameră.

— Pleacă naibii de lângă biroul meu, a zis el, trăgându-se de hanoracul negru ca să și-l îndrepte.

Ace s-a răsucit, evident șocat. Privirea lui uimită s-a mutat de la Shoe la mine când am intrat în cameră, și și-a mijit ochii.

— Hei, Shoe, a pufnit el, închizând sertarul și dându-se în spate. Îmi datorezi cinci dolari. Pe-ăia îi

căutam.

— Sigur, l-a luat în răs Shoe, împingându-l de lângă birou cu o singură mână.

Ținându-și capul plecat, Shoe a deschis sertarul, iar Ace și-a recăpătat echilibrul. Shoe a scormonit prin talmeș-balmeșul dinăuntru. A făcut ochii mari și s-a uitat la mine de parcă nu i-ar fi venit să creadă, apoi a aruncat un card laminat pe birou.

— E al mamei tale, a zis el, iar eu am rămas eu gura căscată când am văzut cartela de intrare în spital.

Pe *asta* n-o observasem când mă proiectasem în viitor.

— Ce faci, Ace?

În loc să se înfurie, Ace s-a înclinat spre spate cu o expresie de satisfacție pe chip.

— Mda, e a mamei, iar acum e plină de amprente tale. Tâmpitule!

Shoe și-a strâns pumnii și a făcut un pas înainte.

— Vrei să-l bagi în spital? Ai înnebunit? Cineva ar putea avea de suferit. Dă-mi CD-ul!

Ace a rânjit superior și s-a așezat pe pat, nonșalant, și enervant, îmbrăcat eu tricoul lui negru, care era prea subțire ca să mascheze cât de slab era.

— Prea târziu. E deja în interior.

Prea târziu? Ace fusese deja la spital?

— Ești un mare cretin! a explodat Shoe și mi-am dorit să-și mai domolească tonul. Nu voiam decât o zi liberă. Puțină popularitate. E un spital, Ace! O să omori pe cineva! Care-i problema ta?

Ace s-a ridicat și eu am făcut un pas în spate când am văzut expresia de pe chipul lui.

— Care-i problema mea? Care-i problema ta? Tu ești de vină. Tu te debarasezi de mine și o să înduri ca un bărbat. E computerul tău. Eu n-am habar de nimic.

Shoe a clătinat înfricoșat din cap.

— Faci asta pentru că mă duc la *facultate*? Ce vrei să fac? Să te iau de bărbat? Oamenii se maturizează! Se mută! Mă duc la facultate, nu pe Lună! Poți să mergi și tu dacă vrei!

Am auzit tăcănit de tocuri lângă ușă și m-am speriat. Dar mama lui Shoe se îndepărta, lăsându-i să își rezolve singuri problemele. Evident, știa că prietenia lor era pe butuci.

Expresia de pe chipul lui Ace era amenințătoare.

— Singurul loc în care o să mergi va fi închisoarea, Richie Rich.

M-am dat înapoi până în dreptul ferestrei. Nu mai văzusem niciodată atâta ură și irascibilitate pe chipul cuiva și nu m-am putut abține să nu mă gândesc că ideea Nakitei de a-i lua viața înainte să-și întineze într-atât sufletul, încât nici măcar să nu mai ceară îndurare nu fusese una chiar așa de proastă. Gândeam că un spintecător al întunericului și asta nu-mi plăcea deloc.

Shoe era palid de furie.

— Ai fost cu mine când l-am inscripționat. O să le spun...

— Ce-o să le spui? l-a întrerupt Ace. *Tu* ai dat peste cap fișierele școlii. Pe CD-ul pe care l-am lăsat la spital e același program. Frate, are numele tău pe el.

Stând în fața lui Ace, Shoe a început să tremure.

— Ești un nenorocit, a zis el și am icnit când l-a pocnit pe Ace.

Fix în mutră.

— Shoe! am strigat, dar Ace era pe jos - se lovise de pat și alunecase pe podea.

Shoe stătea deasupra lui, scuturându-și mâna și

înjurând.

— M-ai lovit! a exclamat Ace, ridicat într-un cot, și și-a pipăit gura. Sângerez naibii!

— Mda, și o să te mai lovesc o data dacă nu vii cu mine la poliție să spui ce-ai făcut. Am vrut să dau peste cap sistemul de computere al școlii, nu să fac rău oamenilor!

Știam deja că asta n-avea să se întâmple și l-am tras înapoi pe Shoe când Ace s-a ridicat, scuipând sânge pe covorul lui Shoe.

— O să putrezești. Pe cine-o să creadă poliția? Totul e pe calculatorul tău.

— Nu cred că o poți împiedica pe Nakita să te omoare. Și știi ceva, Ace? Nu-mi pare cătuși de puțin rău, i-am zis tremurând de frustrare.

Dar, de fapt, îmi părea. Tânjeam să facă o alegere mai bună. Dar știam că n-o va face. Poate că Nakita avea dreptate. Serafimii îi luau la ochi doar pe cei care refuzau să vadă lumina chiar și când le puneai ochii deschiși cu forța și-i lăsați în soare.

În conștiință mi-a pătruns sunetul că de sticlă spartă și o ceață luminoasă de mărimea unei mingi a țâșnit în cameră prin fereastra deschisă.

— Grace! am exclamat, iar Shoe s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

Fie situația cu Barnabas și Nakita mersese extrem de bine, fie extrem de prost.

Sfera i-a dat târcoale lui Ace de parcă l-ar fi adulmecat, apoi s-a așezat pe monitorul lui Shoe.

— Grace? am repetat eu, brusc nesigură.

— Îngerul păzitor doi-T-patru-cinci începe o nouă misiune, spintecător al întunericului cu aripi negre și creier terci, a rostit sarcastic lumina. Ai pierdut.

Am rămas cu gura căscată și m-am răsucit spre

fereastră când mi-am dat seama ce se întâmplase.

— Nu! am strigat, iar furia mea a ajuns la apogeu când l-am văzut pe Paul, îngâmfat și mulțumit, stând în tufișuri, având capul la același nivel cu geamul.

— Idiotule! am exclamat și atât Shoe, cât și Ace s-au întors spre fereastră ca să-l vadă.

La naiba, era vina mea. Probabil că fusese la școală, apoi ne urmărise și așteptase până ce îl dădusem de gol pe cel însemnat înainte să-i aloce un înger lui Ace.

— Gata și gata, a zis Paul. Ai pierdut, Madison. L-am salvat pe-ăsta.

— De la ce l-ai salvat? l-am întrebat.

Mai furioasa decât fusesem vreodată, m-am năpustit spre fereastră, l-am apucat de tunică și l-am târât înăuntru.

— Au! Hei! a exclamat Paul, căzând grămadă pe podea, fără pic de grație.

Dinspre tavan, îngerul păzitor țipa, dar probabil că doar eu îl puteam auzi. Shoe și Ace se trăsese în spate, iar eu stăteam deasupra lui Paul și-mi venea să-i trag una, tare.

— Tâmpitule ce ești! am spus, scoasă din țâțâni. Ți-am zis că mă ocup eu de asta! Și vii tu și strici totul! De ce nu afli care-i întreaga poveste înainte să faci *alegeri* în numele oamenilor?! Mersi al naibii de mult, Paul!

De-afară, de pe hol, am auzit-o pe mama lui Shoe strigând:

— Scumpule? E totul în regulă?

„Of, la naiba!”

Am înlemnit. Paul s-a ridicat, făcând ochii mari. Ace stătea cu capul lăsat pe spate, pentru că-i curgea sânge din nas.

— Suntem bine, mamă, a strigat el suficient de iritat, îndoindu-și brațul, care era acum umflat fiindcă îl lovise cu el pe Ace.

— Grozav, grozav, suntem cu toții bine, a clopoțit îngerul.

— Vreți o gustare sau ceva? a mai întrebat mama lui, evident îngrijorată.

Parerea mea despre mama lui Shoe era din ce în ce mai bună. Nu dăduse buzna înăuntru nici chiar atunci când situația era evident în neregulă. Era o doamnă cool pentru că ne lăsa să ne rezolvăm singuri problemele.

— Nu, mamă! Suntem bine!

„Bine, bine. Suntem cu toții de-a dreptul extraordinar de bine.”

Pe măsura ce pașii ei se îndepărtau, nimeni n-a scos o vorbă. În sfârșit, îngerul păzitor a oftat, iar Shoe s-a sprijinit cu spatele de ușă, evident frustrat.

— OK, a zis el, uitându-se la Paul. Asta-i camera mea, și vreau să știu cine ești și ce se petrece.

Nu-i puteam dezvălui totul, dar am stat în fața ferestrei și mi-am încolăcit brațele în jurul mijlocului.

— Idiotul ăsta tocmai i-a alocat lui Ace un înger păzitor, am răspuns furioasă.

— Ți-a salvat fundul ala osos, a comentat îngerul păzitor și i-am aruncat o privire mânioasă.

Avea o voce diferită de cea a lui Grace, dar mă îndoiam că aș fi putut să-i dau un nume și să anulez influența lui Ron asupra lui. Nu mi-ar fi ieșit și a doua oară.

Ace și-a lăsat capul în față și și-a tras nasul, care-i sângera.

— Am un înger păzitor?

— El? a țipat Shoe. Tocmai mi-a înscenat infectarea computerelor spitalului, de mâine.

— Mda, știu. Ironic, nu-i așa? am spus, desfăcându-mi brațele și întorcându-mă spre Ace. Nu poți s-o vezi, dar tocmai ce-ai primit o binecuvântare din Ceruri – idiotule! De-acum, nimic nu te va mai putea atinge până la moartea ta planificată.

M-am răsucit spre Paul și nu m-am putut stăpâni să strig:

— Mersi mult!

Nu era cea mai bună zi a mea. Ar fi trebuit să le demonstrez serafimilor că spintecătorii luminii și cei ai întunericului puteau colabora pentru a-i salva pe cei damnați și am eșuat spectaculos. Măcar Barnabas îi putea face pe toți să uite ultimele douăzeci și patru de ore. Asta dacă era în regulă.

Îngerul păzitor a bâzâit pe lângă mine și n-am fost deloc surprinsă când aripile ei s-au oprit cu un sunet blând de sticlă care glisează.

— Nu ești un spintecător al întunericului, a spus ea. Tu ești *cronometrul* întunericului. Ești Madison? Am auzit de tine! I-ai dat lui Grace un nume!

Am încuviințat din cap, caci nu voiam să spun ceva cu voce tare și să le dau de înțeles lui Shoe sau lui Ace ce se întâmplă mai mult decât aveau habar deja. Barnabas era un spintecător, nu făcea și minuni.

— Tot aia, a comentat sfera clopoțitoare de lumini. Oricum nu prea se pricepea.

Am scos un sunet de ofensă și m-am holbat la ea.

Paul se ridicase în picioare și stătea lângă Ace de parcă n-ar fi știut prea bine ce să facă.

— L-ai vrut mort, a zis el, dar părea nesigur. Ron avea dreptate.

Am început să străbat încolo și-ncoace spațiul dintre birou și fereastra deschisă.

— Ron e un idiot care nu-și dă seama de nimic,

am bombănit eu.

M-am răsucit și am arătat spre Ace, care zâmbea în timp ce-și tampona nasul cu poalele cămășii.

— Știi ce face chestia aia acum, că i-ai dat un cartonaș cu „scapă-de-moarte-pe-gratis”? O să o tot facă, amăgindu-se și crezând că-i mare chestie. Crede că e singurul mod de a-și pune amprenta asupra lumii. E mort, Paul, am spus. Poate că i-ai salvat viața, dar viața lui nu face doi bani. Am avut ocazia să-l determin să se schimbe, dar acum n-o va mai face niciodată.

Îndepărtându-se de Ace, Paul a spus:

— N-ai de unde să știi asta.

Am ridicat din sprâncene.

— Ba da. Am văzut asta. Felicitări. Te-ai descurcat perfect la prevenirea spintecării. L-ai salvat și așa mai departe. Care era diferența dintre spintecarea asta și cea de dinainte, când o salvasem pe Susan pe barcă, prima oară când o întâlnisem pe Nakita? Îi schimbasesm viitorul doar arătându-i o moarte care fusese cât pe ce să aibă loc și nici măcar nu fusese a ei. Fusese însemnată pentru că avea să-și trăiască viața distorsionând adevărul ca să distrugă viețile oamenilor doar din dorința de senzațional. Când a văzut cât de prețioasă era viața și tragedia de a fi încheiată precoce, și-a dat seama ce conta cu adevărat și s-a schimbat. Dar Ace... știa că faptele sale vor pune capăt unor vieți – și nu-i păsa. Ci doar de ceea ce putea câștiga din asta.

Ace râdea, scoțând mai multe șervețele din cutia de lângă pat. Oftând fericit, s-a lăsat pe spate, pe perne.

— Am un înger păzitor? Cool! a rostit el spre tavan.

Îngerul păzitor nu părea foarte fericit, dacă era

să judec după bila cenușie de pe oglindă. Mergeam iar încoace și-ncolo; nu mă puteam abține. N-aveam de gând să las lucrurile să se termine așa.

Paul se îndrepta spre fereastră, iar Shoe încerca să-și șteargă amprentele de pe cardul de acces în spital.

— Voiai să-i pui capăt vieții, a zis încet Paul, iar eu i-am aruncat o privire lui Ace.

— Voiam să încerc să i-o salvez. Dar habar n-am de ce.

Shoe se întorsese cu spatele la noi și tasta ceva la calculator. A scotocit după un CD gol, apoi l-a introdus în CD-burner și a apăsât un buton.

— N-am de gând să fiu învinuit pentru ce se întâmpla la spital, a subliniat el cu emfaza.

Ace a râs, întins pe pat.

— Nu mă poți opri. Tocmai ce-am primit un înger păzitor.

Mingea de lumină de pe oglindă a oftat.

Începeam să mă calmez. Shoe probabil că inscripționa un patch² pe CD. Evident, gândea la fel ca mine, fiindcă își îndesase cardul de acces în spital în buzunarul de la spate.

Puteam să pătrundem clandestin și să încercăm patch-ul pe calculatoare. Mai rămânea doar problema cu Ace. În clipa în care am fi plecat, Ace putea să sune pe cineva.

M-am întors spre Paul, caci îmi venise o idee.

— Voi nu rămâneți niciodată prin preajmă, să vedeți ce fac cei pe care-i salvați după ce-i binecuvântați, nu? am zis cu amărăciune. Ce era făcut era bun făcut. „Soarta”, m-am gândit, întrebându-mă dacă greșisem când crezusem că alegerea era mai

---

² Software al cărui scop este rezolvarea unor probleme, inclusiv vulnerabilități în sistemul de securitate (n. Tr.)

puternică decât viziunile serafimilor. Paul încă se mai uita la mine și am izbucnit:

— Pleacă pur și simplu, OK? Ți-ai îndeplinit misiunea. Am treabă de făcut.

Paul a părut să se îngrijoreze și s-a uitat la Ace.

— Ce-ai de gând să faci? a întrebat. Are un înger păzitor.

— Cei de la spital nu au, am răspuns. Și mă crezi pe mine criminală? Deschide ochii!

M-am întors spre Shoe, bucuroasă să vad că expresia de pe chipul lui căpătase mai multă hotărâre când a scos CD-ul din computer și s-a uitat la Ace.

— E patch-ul? l-am întrebat, iar el a aprobat din cap.

Ace s-a ridicat în fund pe pat.

— Ce faci?

Shoe mi-a dat CD-ul și mi-a spus:

— O să introducă *patch*-ul în timp ce noi doi o să stăm aici și o să jucăm World of Warcraft. Dacă vrei să chemi poliția, n-ai decât, dar o să-ți rup degetele dacă încerci asta înainte că patch-ul să fie introdus în sistem. N-am de gând să mă las prins având vieți pe conștiință.

— N-ai face asta, a zis Ace și s-a șters la nas.

Sângele i s-a întins pe față și pe degete, și bucățele de șervețel i-au rămas lipite de ele.

Am zâmbit fioros și l-am împins pe Paul la o parte, apoi m-am îndreptat spre fereastră.

— Ești un om bun, Shoe. O să fac tot ce pot.

Cum aveam să fac asta? Habar n-aveam de computere.

Ace și-a aruncat șervețelele.

— Crezi că Shoe poate să mă rețină aici? a întrebat el, îndreptându-se spre scaunul lui Shoe și așezându-se pe el de parcă ar fi fost un tron,

răsucindu-se într-o parte și-n alta. Am un înger păzitor. Când pleacă ciudata aia, o s-o chem pe mama ta. Apoi o sun pe mama mea. O să-i zic că m-ai lovit și i-ai furat cardul de acces.

Am strâns din dinți, iar Shoe, care aștepta lângă ușa, s-a încruntat. Am aruncat o privire spre îngerul păzitor care stătea pe marginea oglinzii, oftând că un cîrîpît.

— La naiba, am murmurat eu.

Poate dacă aș fi știut cum îmi funcționa amuleta, aș fi putut rămâne, iar Shoe ar fi mers în locul meu, dar nu știam.

Foindu-se agitat, Shoe a spus:

— Habar n-aveam că îngerii pot să înjure.

Paul s-a strâmbat de parca ar fi înghițit ceva acru.

— Nu e un înger, l-a corectat el.

— Sunt doar moartă, am explicat.

M-am uitat frustrată la Paul. Privirile ni s-au întâlnit și pe chipul lui s-a citit o urmă foarte slabă de vinovăție. Barnabas și Nakita nu se vedeau pe nicăieri. Aveam mare nevoie de ajutor. Trebuia doar să știu cum să-mi folosesc amuleta.

„Să-mi folosesc amuleta...”

— Ăăă... îmi faci o favoare? l-am întrebat dintr-odată pe Paul și era greu de zis cine a fost mai surprins: îngerul păzitor, care era acum de un argintiu strălucitor, sau Paul, care se holba la mine.

— Poftim?

l-am aruncat o privire lui Ace, apoi m-am uitat iar la el.

— Vrei să... stai puțin cu ochii pe el? l-am rugat. Pentru ca eu și Shoe să reparăm ce mai putem?

În ochii lui Paul se citea curiozitatea.

— Nu te înțeleg, Madison.

M-a străbătut un fior de speranță. Nu mă refuzase. Îngerul păzitor credea evident că era o idee grozavă, căci țâșnea pe tavan de parcă ar fi fost un spiriduș care băuse prea multă cafea.

— Nici tata nu mă înțelege, am spus zâmbind. Vrei s-o faci? Să-ncerci să compensezi faptul că ai stricat totul?

— N-am stricat nimic. I-am salvat viața! m-a contrazis el înfierbântat, apoi s-a uitat la Ace, care ne urmarea cu o privire criminală. Mda, o s-o fac, a adăugat el. Dar îmi rămâi datorii.

— Te crezi mai tare decât mine? a întrebat Ace și s-a ridicat, iar eu m-am încordat.

Paul și-a dus mâna la amuletă, iar eu m-am cutremurat când am simțit cum mă străbate ceva atunci când a intrat în legătura cu divinul. Îngerul păzitor a țipat când Ace s-a prăbușit pe podea. La naiba, ce rapid fusese!

— Uau, am șoptit, complet impresionată.

Shoe l-a înghiontit pe Ace în coaste cu piciorul.

— Mă bucur că sunt de partea ta, a spus el, apoi a scos cheile de la camioneta lui Ace de pe cureaua fostului său prieten. Au o cameră video montată pe poarta spitalului, a explicat el trecând pe lângă Paul, îndreptându-se spre fereastră.

Nu vreau să-mi vadă mașina acolo.

S-a strecurat pe geam afară și apoi s-a aplecat înăuntru.

— Mă acoperi dacă bate mama la ușă, OK?

Paul a încuviințat din cap, părând și speriat, și entuziasmat.

— Poți să modifici amintiri? I-am întrebat, știind că Shoe era lângă fereastră, dar voiam tare mult să aflu.

— Nu, a recunoscut Paul, părând aproape

umilit, de parcă încercase și nu reușise.

— Nici eu, am spus, simțind că în privința asta ne înrudeam.

Am zâmbit, m-am așezat pe pervaz și mi-am trecut picioarele de partea cealaltă a geamului. Era mai răcoare și m-am înfiorat. Poate că nu eșuasem să-i salvez sufletul lui Ace, dar puteam salva viețile unor nevinovați.

— Mersi, Paul. Nu ești chiar așa de rău.

M-am lăsat să cad pe pământ, iar Shoe a pornit să străbată peluza întunecată, punând capul în jos și jucându-se cu cheile lui Ace.

— Madison!

Era Paul și m-am răsucit. Stătea la geam, iar îngerul păzitor era pe umărul lui.

— Te-ai proiectat în viitor? a întrebat el, părând nesigur. Ai văzut ce se va alege din toate astea?

Am dat aprobator din cap și am tresărit când muzica lui Ace a bubuit din boxe în clipa în care Shoe i-a pornit camioneta.

— Am văzut ce s-ar putea întâmpla, am recunoscut eu, înfiorându-mă când mi-am adus aminte. Nu îmi părea rău nici cât negru sub unghie. Dar cred că ceea ce facem va schimba lucrurile. Paul n-a spus nimic, iar eu m-am legănat înainte și-napoi și-am trântit-o: Trebuie să plec.

— Noroc! a șoptit el cam tare.

Am zâmbit și m-am întors spre camioneta lui Ace.

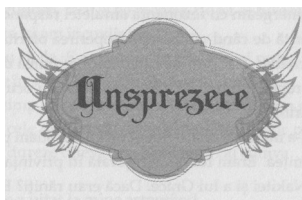
— Ai grijă să nu te-audă Ron zicând asta, am murmurat.

M-am așezat pe scaunul din dreapta al camionetei lui Ace și mi-am pus centura, cu inima mult mai ușoară. O mie de lucruri puteau să meargă prost și cineva avea să dea oricum de necaz chiar dacă totul

mergea bine, dar Paul mă credea.

Și am descoperit cu surprindere că asta însemna mult pentru mine.

Shoe a parcat camioneta lui Ace, dar n-a schițat niciun gest cum că ar fi vrut și coboare din ea. Am privit amândoi prin parbrizul murdar spre intrarea de urgență puternic luminată.

Totul părea liniștit, dar înăuntru oamenii se agitau.

— Ți-e frică? I-am întrebat, simțind cum amintirea inimii mele îmi răsuna în gânduri.

Uram când se întâmpla asta și am forțat-o și se oprească.

Și-a desprins mâna de pe volan și s-a uitat la mine.

— N-am intrat pe ascuns decât în școală și-ai văzut și tu cât de bine a mers. La naiba, Madison, nici măcar n-am furat vreodată din magazine.

— Dar ai stat în camera ta și ai creat un virus care poate omorî oameni făcând sistemul de calculatoare al spitalului să se închidă? am spus eu și am pufnit.

— N-am creat un program ca să omor oameni, a ripostat el înfierbântat. Am făcut un virus ca să închid școala pentru o zi. Atâta tot. Ace e un nenorocit.

Nu puteam să-l contrazic. Clătinând din cap, m-am concentrat asupra ușilor duble de sticlă prin care se revărsa lumina în parcare altfel slab luminată. Deodată, mi-am dat seama că mergeam cu rezonanța amuletei răspândindu-se nestingherită de când părăsisem acoperirea oferită de Nakita și Barnabas. Cadouri de căței, totul se putea duce naibii foarte repede. Imediat ce Ron nu va mai fi ocupat, o să devină curios.

Shoe și-a masat bărbia, evident neliniștit. Știam prea bine cum se simțea. Eram foarte îngrijorată în privința lui Barnabas, a Nakitei și a lui Grace. Dacă erau răniți? Erau mai puternici decât mine, dar erau responsabilitatea mea. Cum de se ajunsese la asta?

— N-o să ne lase să intrăm pur și simplu și să ne așezăm la un calculator, a zis Shoe și a oftat.

„Dacă Barnabas sau Nakita ar fi răniți, oare Ron mi-ar da de urmă doar că să jubileze?” Eram în perioada de grație și iată-mă aici, într-o camionetă

care nu ne aparținea niciunuia dintre noi.

— Și cum o să intrăm măcar în spital? a continuat Shoe, de data asta mai tare, fiindcă nu-i răspusesem.

Mi-am ridicat neliniștită un genunchi la piept că să-mi leg șiretul.

— E prea târziu ca să ne prefacem că vizităm pe cineva, am spus. Cât de bun actor ești?

Shoe a făcut ochii mari în lumina slabă de securitate.

— Vrei să te streкори înăuntru prefăcându-te că ești infirmieră?

— Nu, dar dacă ai intra repede cu mine, inconștientă...

Shoe s-a încruntat și a tresărit.

— Crezi că ar merge?

Mi-am adus aminte cum ne năpustiserăm în salonul de urgențe cu Josh, rece și pe moarte, după ce fusese spintecat de Nakita, și am încuviințat.

— Știu că da. S-ar produce agitație și ai putea să te streкори ușor în spate fără să te observe nimeni.

„Cât timp îmi pot menține pulsul fals”, m-am gândit eu.

— În cele din urma, mă vor stabiliza și vor pleca. S-ar putea să dureze câteva ore. Doar dacă nu cumva... am continuat.

Shoe s-a uitat la mine așteptând.

— Doar dacă nu cumva ce?

— Ăăă, dacă nu fac pe moarta. Atunci m-ar duce destul de repede la morgă.

— Mda, de parca asta ar funcționa, a zis el și a pufnit. L-am apucat de mână și i-am lipit-o de încheietura mea. Ți-am zis că sunt moartă. Vezi? N-am puls. Asta dacă nu mă străduiesc să am.

Inima mea a bătut o dată când i-am simțit

degetele pe încheietură, apoi a amuțit.

Expresia de pe chipul lui Shoe a trecut de la enervare la uimire și frică. Și-a retras mâna și a părut tulburat.

— E un truc sau ceva de genul ăsta, a concluzionat el.

„Iată-mă din nou într-o camionetă, încercând să conving un tip că sunt moartă”, mi-am zis. Parcă era un cântec country cu final prost. Moartea mea era un eșec complet. Am oftat și am adăugat:

— Bine. Nu mă crede! Dar intră în joc pentru câteva ore. Ai CD-ul?

S-a bătut peste buzunar și a dat aprobator din cap.

— O să vrea să știe cine sunt, am spus și mi-am scos portofelul din buzunar, punându-l în compartimentul din torpedou după ce am împins la o parte alte câteva CD-uri cu muzică. Telefonul meu mobil i-a urmat și am șovăit. Era singura mea legătură cu tata. Părea greșit să-l las deoparte.

— N-am chef deloc să-l sune cineva pe tata și să-i spună că sunt într-o morgă la jumătate de stat depărtare, am zis.

Poți să le declari că mă cheama Wendy?

Wendy nu s-ar supăra. I s-ar părea amuzant.

— Spune-le că ne-am întâlnit la mall și că mergeam la un film sau ceva de genul ăsta, și pur și simplu am leșinat.

Shoe nu arăta prea bine. De fapt, era aproape verde în lumina slabă.

— Nu știu... a rostit el.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat eu, simțind presiunea timpului. O să ți se pună în cârca trei morți și ești îngrijorat că o să minți recepționista în privința locului în care ne-am întâlnit?

Du-mă înăuntru și când o și te anunțe că am murit, prefă-te supărat și întreabă dacă poți să mergi la baie să vomți. Ne întâlnim la liftul de la cel mai jos nivel. Ai o cheie de acces.

Și-a atins buzunarul în care băgase cardul mamei lui Ace și a încuviințat, părând îndurerat.

— De ce nu iei pur și simplu CD-ul, ca să încarci patch-ul? a întrebat când l-a scos.

Priveliștea aripii negre picurătoare m-a făcut să mă înfior.

— Eu? m-am mirat. N-am habar de computere. Tu trebuie s-o faci.

Fără tragere de inimă, l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Și după? s-a interesat el. Tu ești moartă? Eu te duc înăuntru? Polițiștii? Apoi a făcut o pauză. Ai spus că Barnabas poate modifica amintiri.

Am dat aprobator din cap și, părând și mai nelalocul lui, Shoe și-a lins buzele.

— Sa nu le modifici pe ale mele, OK? m-a rugat el. Vreau să-mi aduc aminte de asta.

— OK, am căzut eu repede de acord, vrând doar să terminăm odată. Nu știam cât timp o să mă lase să zac acolo înainte să mă ducă la subsol. Când se va termina totul, pot pur și simplu să mă întorc la morgă și să mă dau jos de pe masă. O să creadă că nu le-au funcționat aparatele și că n-am fost de fapt moartă. E un nenorocit de miracol, am încheiat eu.

— Vorbesc serios, a insistat Shoe cu voce tare și m-am uitat la el. Nu mă face să uit. Dacă-mi iei asta... Ce sens mai are?

Inima mea a bătut o data, apoi s-a liniștit.

— OK, am spus, iar de data asta am vorbit serios.

M-a privit lung, apoi a băgat iar camioneta în

viteză.

— Bine-ar fi să funcționeze, a murmurat el.

— O să funcționeze, l-am asigurat, dar era destul de înspăimântător.

Trebuia să mă asigur că inima nu începea să-mi bată, cum se întâmplă de obicei când eram stresată. Și că nu zâmbeam și stricam totul. Dacă mă băga într-un sertar la morgă, urma să fiu blocată până ce mă găsea Shoe. Dar nu prea aveam de ales. Dacă *patch*-ul nu era instalat până la ora șase, o să moară oameni. Iar eu aș fi fost de vină.

M-am lăsat neliniștită în scaun, sprijinindu-mă de ușă, și m-am concentrat să ascult golul provocat de absenta pulsului. S-a domolit încet și apoi s-a oprit. Identitate ascunsă – îndeplinit. Puls oprit – îndeplinit. „Amuleta”, m-am gândit, îngrijorată că cineva ar putea încerca să mi-o ia.

— Stai! am rostit cu voce tare, iar camioneta s-a oprit brusc. Trebuie să-mi ascund amuleta, am spus prosteste.

Shoe a ridicat întrebător din sprâncene, iar eu am prins să mă concentrez, bucuroasă că exersasem asta. Am luat amuleta în mână și m-am gândit la ea, la cum se simțea în strânsoarea mea, netedă și caldă, și cum era de un violet atât de profund, încât era, de fapt, negru. M-am uitat la ea cu ochii minții și am văzut cum intră în legătura cu divinul, cum îl filtra astfel încât să nu mă autodistrug când timpul îmi răsuna în gânduri. Rezona cu sunetul sufletului meu și al universului. Părea vie. Și dacă-i schimbam greutatea... lumina se curba în jurul ei.

M-am simțit cuprinsă de căldură. Știam că funcționase, așa că am deschis ochii și am dat drumul amuletei. Mi-a căzut înapoi pe piept, dar dispăruse. La naiba, ce-mi mai plăcea când puteam să fac ceva!

— O Doamne, a devenit invizibilă, a spus Shoe, părând speriat. La dracu'! Chiar ești moartă, a adăugat el și tot sângele i se scursese din obraji.

Am zâmbit și am încercat să-l liniștesc.

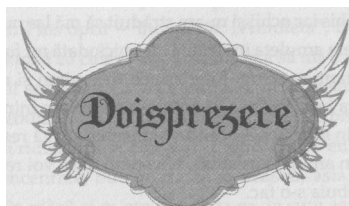
— Arați de parcă la tine în camionetă ar fi o fată... moartă. Hai să mergem!

A tras aer în piept și s-a întors spre intrarea în spital.

— O să intru în mare bucluc, a șoptit el, iar mâinile îi tremurau când a băgat camioneta în viteză și a ambalat motorul.

Am închis iar ochii și m-am străduit să mă las moale. Îmi mai făcusem amuleta invizibilă, dar niciodată nu fusese atât de important ca acum. Jonglam cu trei mingi și nu știam dacă-mi va ieși. Trebuia să amuțesc amintirea inimii mele, să mă abțin să zvâcnesc când vor încerca să mă resusciteze și să-mi țin amuleta ascunsă. Nu știam dacă voi reuși.

Dar trebuia s-o fac.

Ușile duble s-au închis cu un fâșâit când infirmierul care mă împingea pe targă spre morgă s-a dus să-și ia un suc. M-am ridicat în fund într-o explozie de mișcare și am împins cearșaful la o parte de parc-ar fi fost un șarpe. M-am uitat furioasă la tricoul meu,

Încercând și mă acopăr cu marginile zdrențuite. Era tricoul meu preferat, cel pe care-l cumpărasem pentru prima zi de școală, și îl sfâșiasem de parc-ar fi fost luat de la reduceri. Și ciorapii mei avuseseră de suferit, dar tricoul era cel mai deteriorat, acolo unde mă împunseseră, mă înțepaseră și fusesem străbătută de electricitate.

— Pui de căței, am bombănit când mi-am trecut picioarele peste margine și le-am lăsat să atârne.

Aveam noi gauri în brațe și mi-am scos acele pe care le lăsaseră în mine, apoi le-am aruncat pe targă. Patru tehnicieni de laborator încercaseră să-mi ia sânge și nu reușiseră pentru că nu aveam. N-o să mai fac niciodată pe moarta.

Niciodată!

Ținându-mi tricoul sfâșiat, m-am dat jos de pe masă. Tălpile goale mi s-au lipit de gresia rece și, uitându-mă în jos, am înjurat din nou. Pentru numele lui Dumnezeu - aveam o etichetă legată de degetul mare! Când o mai pusese și pe aia?

— Unde-mi sunt pantofii? am mormăit și am căutat sub targă, dar acolo nu era nimic.

Din fericire, aveam încă amuleta la gât. Dacă ar fi încercat s-o ia, aș fi făcut o criza de nervi. Acum se vedea. În momentul în care mă acoperiseră cu cearșaful încetasem s-o mai ascund. Când renunțaseră să mă mai salveze... Nu fusese deloc plăcut.

Prost dispusă, am străbătut încăperea slab luminată și am înșfăcat un halat de laborator dintr-un cuier aflat în spatele biroului. Mi-am băgat brațele pe mâneci și l-am încheiat că să-mi acopăr tricoul rupt și ciorapii sfâșiați. Inima îmi bătuse o data cât timp mă aflasem pe masă și făcuseră tot posibilul să mi-o facă din nou să bată. Nu mă simțisem niciodată atât de violată, dar măcar nu-mi luaseră sutienul.

— Hei, ăia-s ai mei! am zis când mi-am găsit cerceii pe biroul infirmierului.

Mi-am pus furioasă unul în ureche, apoi pe celălalt. Încă în picioarele goale, m-am îndreptat spre ușile duble. Trebuia să-l găsesc pe Shoe. Mâniata pe întreaga lume, am împins ușile și am privit afară. Holul era pustiu. Unul dintre neoane era ars și, undeva mai departe pe coridorul cu tavan jos, un altul pâlpâia. Mirosea a clor. Și în cealaltă parte arăta cam la fel, dar la capăt erau ușile argintii ale unui lift. Pe-aici mi-era drumul.

Eticheta prinsă de deget se hârșâia pe gresie și, fără să încetinesc, m-am aplecat și-am smuls-o, apoi am lăsat-o să cadă pe podea. Nu fusesem „moartă” prea mult timp și puteam să pun pariu că Shoe era încă sus.

Din spatele meu s-a auzit o voce de bărbat.

— Doamna? V-a căzut ceva.

Cu dinții încheștați, m-am răsucit pe călcâie și mi-am mijit ochii când am descoperit că era infirmierul care mă dusesese până aici fredonând „Satisfaction”³

. Același care îmi luase cerceii, eram sigură.

— Ce! m-am repezit eu, știind prea bine că sunt în picioarele goale și am părul mov:

Ca să nu mai zic de tricoul rupt și ciorapii zdrențuiți. Era exclus să mă dau drept doctor, dar puteam fi un tehnician de laborator care are o zi proastă.

Pe fața buhăită a tipului s-a citit surpriza.

— Ăăă, scuze, a zis el, înaintând mai încet spre mine. Am crezut că sunteți doctor. S-a oprit în loc, s-a uitat la eticheta de morgă, apoi la mine, apoi la ușile din dreapta lui. Sticla de suc a început să-i alunece din

---

3 „(1 Can't Get No) Satisfaction” este titlul unui cântec al trupei englezești de rock The Rolling Stones, lansat în 1965 (n. Tr.).

mâna. Ah...

Am mers furioasă înapoi, lipăind din picioarele goale.

— Mersi, am zis, înșfăcând eticheta și îndesându-o în buzunarul halatului.

I-am aruncat încă o privire urâtă, apoi m-am întors și-am pornit-o din nou spre liftul de la capătul coridorului. În spatele meu, tipul și-a târșăit neliniștit picioarele.

— Hei, ăăă... nu erai... a rostit el, apoi a șovăit, căzut pe gânduri. Am mai făcut trei pași pe hol, apoi el a strigat: Hei!

Nu m-am întors, dar fiecare mușchi din corp mi s-a încordat când am apăsas pe butonul liftului. Ușile s-au deschis aproape imediat, dar am încremenit locului când l-am văzut pe Shoe privindu-mă șocat. S-a uitat în spatele meu și n-am fost deloc surprinsă când l-am auzit pe infirmier strigând:

— Hei, tu! Așteaptă!

Shoe a făcut ochii mari când mi-a observat halatul și expresia furioasă de pe chip, apoi s-a dat în spate și m-a întrebat:

— Ăăă, ești bine?

— Găsește-mi o debara, în regulă? am murmurat, iar el a țâșnit din lift.

Am înlemnit când infirmierul a venit lângă mine, gâfâind și pufnind. Mă săturasem. Era oribil ce le făceau celor morți. Ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac era să răspund întrebărilor tipului ăsta despre motivul pentru care umblam înapoi și-ncolo.

— Ai vreo problemă? i-am zis și m-am întors cu fața la el.

Asta a avut efectul scontat, iar el s-a oprit în loc. În spatele lui, Shoe găsisse o mică încăpere în care se aflau o găleată cu roți și un mop. Împungându-l pe

tip cu degetul, l-am forțat să facă un pas în spate.

— Ești vie... s-a bâlbâit infirmierul și s-a uitat la cerceii care erau acolo unde le era locul - în urechile mele.

— Nu chiar, dar tu ești un hoț, am zis încordată. la mai fă o pauză, am adăugat și l-am împins în dulap.

Dând nebunește din mâini, tipul a căzut pe spate. S-a împiedicat de găleată și s-a prăbușit, uitându-se în sus la mine când m-am întins și i-am luat cheile prinse la centură. M-am dat la o parte din drum, iar Shoe a trântit ușa, aproape prinzând adidasul alb al tipului.

— Cred că aia e, a zis Shoe și a arătat spre o cheie pe care scria „întreținere”, iar eu am băgat-o în broască și am răsucit-o.

— Hei! s-a auzit slab din dulap și am expirat, simțindu-mă mult mai bine.

Shoe s-a uitat la dulap și a râs.

— Ți-ai făcut un nou prieten? m-a întrebat el, iar eu am tresărit când infirmierul a zguduit clanța și a bătut în ușă.

Rușinată, am simțit cum clocotesc de mânie.

— Mi-a furat cerceii, am răspuns, bucuroasă totuși că nu-i găsisem în urechile lui.

Găseai cercei cu cranii și oase încrucișate mai greu decât ai fi crezut.

— Lasă-mă să ies! s-a auzit din dulap.

— Mersi, i-am spus lui Shoe când ne-am întors la lift și am apăsă butonul.

— Pentru ce?

Simțindu-mă deodată timidă, m-am uitat la Shoe, care-și ținea mâinile în buzunare și avea cămașa scoasă din pantaloni.

— Pentru c-ai venit să mă cauți, am explicat.

Liftul încă nu venise și m-a privit pieziș.

— Voiam să mă asigur că ești bine. Adică... erai moartă.

— Încă mai sunt.

A devenit și mai neliniștit, lăsându-și greutatea ba pe un picior, ba pe altul, așteptând să se aprindă becul care arăta că liftul urca.

— Mda, a recunoscut el, dar... ești bine.

Am zâmbit și i-am tras un pumn prietenesc în umăr.

— Doar corpul meu e mort.

Shoe a tras adânc aer în piept și a răsuflat zgomotos.

— Ah, avem nevoie de un computer care să nu facă mare gălăgie.

Din dulap s-a auzit încet:

— La naiba, nu-s gratii.

— E un computer în morgă, i-am propus eu, iar Shoe s-a uitat în lungul coridorului pustiu, ridicând întrebător din sprâncene.

Știam exact la ce se gândea: „De ce să mergi în alta parte când singura persoana de aici era încuiată într-un dulap?”

— Mie-mi sună bine, a spus Shoe și am pornit-o spre ușile duble, iar pantofii îi scârțâiau pe gresie, în vreme ce tălpile mele goale nu scoteau niciun sunet. Dacă virusul e în calculator, atunci mă pot conecta de-aici la server și să încarc patch-ul.

Am zâmbit și mai larg. O să funcționeze. În sfârșit, ceva mergea cum trebuia.

— Hei? a strigat infirmierul, părând înnebunit. E cineva acolo? Alo?

Shoe s-a uitat în jos când am intrat în morgă.

— De ce ți-au scos pantofii? a întrebat el și am devenit deodată conștientă de faptul că aveam tricoul rupt pe sub halat.

— Trebuie să-ți prindă eticheta undeva, am răspuns, apoi m-am oprit și m-am întrebat dacă nu cumva adidașii mei erau într-unul dintre dulapurile lipite de perete.

Nu eram cine știe ce expertă în morgi, dar asta era mai drăguță decât cea în care mă trezisem moartă prima dată.

Era doar targa pe care venisem eu și am presupus că era zona de așteptare, unde țineau cadavrele până ce li se alocă... un spațiu de stocare permanent. Asta se afla probabil în încăperea de dincolo de ușile pe care era desenat semnul de „Pericol biologic”. N-aveam de gând să mă duc să mă uit. Eram bucuroasă că mă lăsaseră acolo și plecaseră înainte să mă bage într-un sertar rece. Nu fusesem deloc nerăbdătoare să fiu nevoită să ciocănesc ca să fiu lăsată afară.

— Tipul ăsta e un nespălat, a comentat Shoe, îndreptându-se spre biroul plin de zgârieturi. A împins cu un singur deget resturile de carne de pui de la cină pe tăblia tocită din lemn fals și s-a așezat pe scaunul cu rotile. Uite, a mânjit tastatura cu grăsime, a adăugat dezgustat Shoe.

Mi-am luat dosarul. „Identitate necunoscută.” Mda, asta eram eu. „Cauza morții: neidentificată.” Bleah, mi se pregătea o autopsie. Am început să îndes conținutul dosarului, foaie după foaie, într-un tocător de hârtie, simțindu-mă mai bine pe măsura ce documentele dispăreau.

— Îți poți imagina cum e să mănânci aici? am întrebat. E pur și simplu scârbos.

„Aproape că și cum te-ai trezi la morgă în picioarele goale.”

Cu un gest teatral, Shoe a preluat controlul asupra computerului și și-a tras scaunul mai aproape,

tastând o adresă în fereastră ca să facă să apară un ecran negru, ce părea serios. L-am urmărit îndemânarea și mi-am tras singură un șut în minte pentru că nu-mi dădusem seama că nu fusese el prima dată când mă proiectasem în viitor. Shoe se pricepea la asta. „E chiar foarte bun”, am sperat eu pe când terminam de distrus dosarul și m-am dus în spatele lui, că să-l vad când lucrează.

— la să vedem ce-avem aici... a rostit încet, nebăgând de seamă unde se afla, căci descoperise ceva cunoscut într-un decor nou. A mai apăsat câteva taste și căutarea a început. Mda, a adăugat el când ceva a apărut imediat pe ecran: o mică pasăre neagră alături de un șir lipsit de sens de litere și cifre care pentru mine nu însemnau nimic.

Pasare neagră. Ca desenul picurător care era semnul distinctiv al lui Ace. Nu mai văzusem de două zile o aripă neagră adevărată, dar păreau că se afla pretutindeni.

— Uite-o, a zis el, uitându-se victorios la mine. Putem să rezolvăm de aici. Am nevoie doar să cercetez puțin ca să mă asigur că nu e o comunicare bilaterală, apoi descarc patch-ul.

Era entuziasmat. Inima mea a bătut o dată și am zâmbit.

— Cât va dura? am întrebat și am împins puiul unsuros în coșul de gunoi, apoi m-am așezat pe birou.

Infirmierul era foarte aproape de lift. Dacă striga în continuare, cineva avea să-l audă în cele din urmă.

Shoe a ridicat netulburat din umeri.

— Câteva minute.

M-am simțit ușurată. Și am răsuflat după ce, probabil, inspirasem cu vreo cinci minute în urmă.

— Grozav, am zis, nespun de fericită. Shoe, ești

fantastic. Eu nu m-aș fi descurcat.

— Ei, pai eu asta fac, a spus el, simțindu-se puțin aiurea, dar apoi a clipit spre mine. Ce s-a întâmplat cu tricoul tău?

Mi-am dus repede mâinile la halat, ca să mă asigur că eram acoperită. Așa era, dar m-am dat jos de pe birou, ținând mai strâns halatul în jurul meu.

— Ăăă, am fost moartă, am răspuns și m-am îmbujorat. Mi l-au rupt când au încercat să-mi facă inima să bata.

— Îmi pare rău, a rostit el și părea să vorbească serios.

S-a întors iar spre tastatură și a început să tasteze.

— Era tricoul meu preferat, am adăugat, întrebându-mă cum aveam să-l ascund de tata și la fel și ciorapii sfâșiați. Oh, minunat, tata! La naiba, promisesem că o s-o sun și pe mama.

Zgomotul liftului auzindu-se în depărtare ne-a făcut să ne ridicăm capetele. Nu era de bine. Poate găsiseră pe altcineva care era dispus să încerce să-mi ia sânge.

— Fă-ți treaba, i-am spus și m-am îndreptat spre ușă. Indiferent ce-ar fi, nu te opri. O să-l țin eu afară.

Dar când am întins mâna să împing partea din stânga a ușii, Nakita a dat buzna înăuntru prin partea dreaptă.

M-am împleticit șocată în spate.

Era din nou îmbrăcată în alb – blugii de firmă și maioul roșu pe care i le dădusem erau acum înlocuite de niște pantaloni albi și o cămașă albă și mulată care îi cuprindea formele.

Amuleta ei lucea într-un violet profund; avea sabia în mână. Ținea picioarele depărtate, încălțate cu

cizmulițe cu auriu pe margini, înfipite pe gresia decolorată. Asta purta în după-amiaza în care încercase să mă omoare. Evident, ceva era în neregulă.

— Nakita! am exclamat, apoi m-am înfiorat când ceva s-a strecurat peste aura mea că s-o ascundă.

Stând la computer, Shoe a expirat și a reînceput să tasteze.

— Am avut încredere în tine! a zis Nakita, tremurând dinaintea mea și având ochii întunecați.

M-am holbat uimită la ea până ce mi-am amintit. Ace. Promise un înger păzitor. „La naiba!”

— Paul ne-a urmărit de la școală, am trântit-o eu, trăgându-mă în spate pe măsura ce ea înainta spre mine cu pași rigizi. Nu știam că e acolo! Când mi-am dat seama ce făcea, era deja prea târziu. Nakita, nu i-am spus că era vorba de Ace. El m-a urmărit! aproape c-am strigat eu și, când m-am lovit cu fundul de targa pe roțile din spatele meu, am țipat.

Mi-am amintit cum ea îl omorâse pe predecesorul meu chiar în fața ochilor mei și m-am uitat la amuleta ei. Parc-ar fi aruncat cioburi negre de lumină în umbrele din încăpere.

Nakita se opri și mă ascultase, dar încă strângea puternic în mână sabia. Aș fi zis că voia să mă creadă, dar se temea.

— Serafimii au avut dreptate, am stăruit eu. Dacă aș fi stat de vorba cu Ace, nu s-ar fi schimbat nimic. Dar Shoe încă îi mai poate salva pe cei pe care urma să-i omoare Ace.

Nakita și-a coborât puțin sabia. Pe obraji îi apăruseră pete roșii și m-am prins cu ambele mâini de masa pe roțile din spatele meu.

— Nu-mi pasă de oamenii care o să moară, a

spus ea, făcându-l pe Shoe să se întrerupă din tastat. *Nu e treaba mea* să-i salvez! Sufletele lor sunt frumoase, iar serafimii se vor bucura. Pe mine mă îngrijorează sufletele rănite. Îmi pasă de cei răniți, Madison, nu de cei care sunt bine.

Am deschis gura, rostind un „oh” mut, căci înțelesesem. Era un spintecător al întunericului. *Omora oameni* ca să salveze suflete. Credea că ceea ce încerc eu să fac e prostesc. Și totuși, stătea acolo, apărându-mi sufletul pentru ca Ron și nu-l detecteze în timp ce ea încerca să înțeleagă.

— Sarcina mea era să-i iau sufletul lui Ace înainte să și-l întineze astfel încât să nu mai poată fi izbăvit, a spus ea și nu mi-am putut da seama ce simțea. Sufletul lui depindea de mine și l-am dezamăgit îngrozitor, pentru că m-am încrezut în tine. Ai făcut o înțelegere cu acolitul cronometromului luminii. I-ai permis să-i alocă un înger păzitor lui Ace, ca eu să nu-i pot omorî trupul. Recunoaște!

Shoe se holba la noi. Degetele nu i se mai mișcau și m-a cuprins tăcerea.

— Continuă-ți treaba, Shoe, l-am îmboldit, fără să-mi desprind privirea de Nakita. Nu i l-am oferit pe Ace, i-am explicat ei, iar Nakita a devenit și mai agitată, un înger confuz, înarmat cu o sabie. Paul i-a alocat îngerul păzitor lui Ace înainte să-mi dau măcar seama că se afla acolo. Nu tu ai eșuat. Ci eu. Îmi pare rău, dar nu te-am trădat! Nu intenționat.

Nakita și-a pipăit amuleta, iar în ochi i se citea nedumerirea. Din cauza mea, aripile negre îi mâncaseră amintirile. Nu pe toate, ci suficiente încât să simtă atingerea morții. Țipetele ei atunci când își dăduse seama că există un sfârșit fuseseră îngrozitoare. Ea era singurul înger care înțelegea ce înseamnă să te temi de moarte. Ea era singura care

înțelegea amărăciunea pierderii. Și tot n-o puteam face să priceapă de ce-mi doream să pun capăt spintecărilor precoc.

— Am fost în camera lui Shoe. Am vorbit cu Ace, a spus ea. Mi-a povestit că ai făcut un târg cu viitorul cronometrul al luminii. A râs de mine. Ai mințit! Exact cum a făcut și Kairos!

— N-am mințit, am corectat-o repede, întinzând mâna ca s-o ating, dar renunțând. Am uitat de Paul și, din cauza asta, Ace a primit un înger. Îmi pare tare, tare rău, Nakita. Am greșit. Am făcut un târg cu Paul, dar ca să-l împiedic pe Ace să se bage câtă vreme Shoe instala *patch*-ul pentru virus. Am fost atât de furioasă pe Paul, că-mi venea să-l spintec chiar eu. Dar țelul meu n-a fost niciodată să-l împiedic pe Ace să capete un înger. Ci să-i arat ce consecințe aveau alegerile lui și să-l determin să se schimbe, astfel încât viața lui să capete sens. Încă mai pot face asta. Știu că e împotriva naturii tale, dar am crezut că ai înțeles. Sau măcar că te străduiești s-o faci. Am crezut că mă ajuți.

Furia îi devenise șovăitoare și, părând confuză, și-a coborât privirea.

— Ace n-o să se schimbe, a spus. Chiar tu ai zis asta. Iar acum sufletul lui e pierdut cu adevărat.

Am făcut un pas în față și am atins-o pe umăr, retrăgându-mă când și-a ridicat capul. Avea lacrimi în ochi și și le-a șters, părând șocată de însuși faptul că plângea.

— Încă nu s-a terminat.

„Cum o să schimb un mileniu de credințe, dacă nu pot convinge nici măcar un spintecător care-și dorește să înțeleagă, dar nu poate?“, m-am întrebat eu.

— Pot să repar situația, am continuat, iar ea s-a

uitat la mine de parcă se mira de ce mă mai oboseam. Dacă nu facem ceva, Shoe o să fie învinuit pentru alegerile lui Ace. Dar dacă Ace va fi nevoit să suporte consecințele, poate că-și va schimba soarta.

„Soarta”, mi-am spus, gustând cuvântul în minte, în vreme ce mi se dizolva pe limbă. Îl uram, dar îi atrăsesem atenția Nakitei. Știa ce e aia soartă.

— Crezi? m-a întrebat ea, iar umerii i s-au relaxat, în vreme ce speranța i-a șters urmele de furie de pe față.

— Sper, am răspuns eu, căci voiam să mă fac bine înțeleasă.

Nakita s-a încruntat la Shoe, de parca l-ar fi văzut pentru prima oară, iar el ba tasta, ba se oprea, mormăind ceva spre computer. Nakitei îi era greu să se schimbe, dar încercase s-o facă pentru mine, cronometrul ei, cea care-i zdruncinase crezul perfect. Sabia i-a dispărut.

— Atunci probabil că n-ar fi trebuit să-l lovesc pe Paul, a spus ea și și-a mușcat nevinovată buza de jos. Mi-a observat picioarele goale și a clipit. Unde-ți sunt pantofii?

Ce era mai rău părea că trecuse și m-am desprins de targă.

— Nu știu. Barnabas și Grace sunt OK? am întrebat.

Nakita cerceta morga din priviri, evident fără să fie îngrijorată.

— Vin, a răspuns ea și s-a îndreptat spre rândul de dulapuri, trecându-și degetele peste ele de parca ar fi căutat ceva. După ce-ai plecat, Ron a vorbit cu Paul prin intermediul amuletei lui. Imediat ce-a aflat că Ace și-a primit îngerul păzitor, Ron a râs, a spus niște lucruri neplăcute și a plecat. Grace și Barnabas l-au urmat, ca să se asigure că nu voia să te caute, având

în vedere că aura ta se observa de departe și-n Ceruri, și pe pământ. Am fost acasă la Shoe ca să verific chiar eu asta. Apoi am venit înapoi.

Nakita a răsucit și a tras de mânerul unui dulap, iar acesta s-a deschis, cu ușa îndoită din balamale.

— Îmi pare rău, a zis ea, băgând mâna înăuntru și scoțându-mi adidașii și șosetele. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Nu înțeleg ce încerci să faci. Poate dacă pricep motivul...

Fără să i se audă pașii, a traversat camera și mi-a dat adidașii galbeni.

— E-n regula, am spus când i-am acceptat. Nici eu nu știu mereu ce fac. Fac doar ceea ce mi se pare corect.

Nakita a zâmbit slab.

— Probabil că n-ar fi trebuit să-i dau una lui Paul de să-l las lat – chiar dacă și asta părea corect. Amuleta lui e puternică, dar nu e cea a unui cronometror.

Nu doar că-l pocnise, dar îl și lăsase lat? M-am sprijinit de targă și mi-am ridicat privirea în timp ce-mi puneam șosetele, țopăind într-un picior când targa a început să se miște.

— Nakita... spune-mi, te rog, că glumești. Era acolo ca să-l împiedice pe Ace să plece.

Nakita a tresărit și a tras aer în piept, dând să răspundă, dar apoi s-a oprit și s-a răsucit spre coridor când ușile duble s-au dat de perete. Era Ace și nu era deloc încântat.

„La naiba, poate să meargă mai rău de-atât?”

— Ace! am strigat, aproape intrând în panică, încălțată cu o șosetă și cu cealaltă atârându-mi de-un deget.

— Dă-te de la calculator, Shoe, i-a cerut el.

Tricoul negru nu lăsa să se vadă sângele care-i

picurase din nas, dar îi simțeam mirosul ca pe o avertizare și aproape că vedeam cum emană o strălucire roșie. „E aura lui? Încep, în sfârșit, să vad aure?”

— După cum am zis, probabil că n-ar fi trebuit să-l pocnesc pe Paul, a recunoscut Nakita.

Shoe nu și-a ridicat privirea și a continuat să tasteze furios.

— Du-te dracului, a murmurat el, încrezându-se că-l vom ține pe Ace departe de el. N-am de gând să fiu învinovățit pentru asta.

Evident, Ace s-a năpustit asupra lui Shoe, iar Nakita a țâșnit înainte.

— Înapoi... l-a amenințat ea, dar gestul ei de a-și trage sabia a devenit ezitant când o sfera strălucitoare de lumină a intrat bâzâind după el.

Era îngerul lui păzitor și știam din experiență că sarcina lor era să facă lucrurile să meargă prost. Cu cât Nakita încerca mai mult să-i facă rău, cu atât lucrurile se stricau mai tare. Poate că îngerul nu credea în salvarea lui Ace, dar avea s-o facă.

— Continuă-ți treaba, Shoe! am strigat, aplecându-mă că să fiu între ei și ridicând brațele în semn de împăcare când îngerul lui păzitor a bâzâit un avertisment. Ace însă nu m-a văzut decât pe mine, arătând de parcă îl imploram să fie băiat bun. „Dacă m-aș putea înțelege cu îngerul ăsta așa cum o fac cu Grace...”, mi-am zis eu.

Enervată, m-am uitat la Nakita și am adoptat o poziție de arte marțiale, având doar un picior încălțat cu șosetă.

— Nu doar că l-ai lăsat să scape, dar i-ai mai și permis să te urmărească? i-am spus Nakitei.

— Nu chiar, a răspuns ea, apoi a bătut din picior spre Ace, că să-l facă să se dea puțin în spate. Mda,

poate, a adăugat ea. Când l-am lovit pe Paul, Ace s-a trezit. Știam că mă urmărește, dar n-am crezut că are vreo importanță. Madison, îmi pare rău. Am crezut că eșuaserăm!

Ace a început să se miște și toți trei ne-am schimbat poziția ca să fim lângă el: eu, Nakita și îngerul păzitor.

— Shoe, ești penibil, a comentat Ace, iar eu m-am întrebat de ce șchiopătă. Te apără niște fete? Dă-te de la calculator sau îți trag o mamă de bătaie.

Mda, de parcă asta avea cum să se întâmple.

— Nu te opri, Shoe! l-am încurajat eu. Ace a mai făcut un pas înainte, cu pumnii încleștați, iar Nakita și-a scos sabia. Mă simțeam amețită. Totul îmi scăpa de sub control.

— Nebuno ce ești! a strigat Ace, știind că are un înger păzitor, dar nefiind încă pregătit să se încreadă în el. Nu mi-e frica de tine!

— Vino mai aproape, l-a încurajat ea, iar părul îi încadra fața și o făcea să pară și mai primejdioasă.

Shoe tasta întruna. Apoi s-a oprit și, când a șoptit „Da!”, am auzit cum este ejectat CD-ul. „O să reușim! Chiar o și reușim!”, mi-am zis, cuprinsă de încântare.

Dar și Ace l-a auzit pe Shoe și a scrâșnit din dinți, iar pe chip i-a apărut o expresie sălbatică. Și, deodată, stând între Ace și Shoe, am simțit cum sunt secată de energie.

O urmă subțire de albastru s-a răsucit dinspre luminile de deasupra și s-a adunat pe podeaua morgii.

„Nu acum!”

M-am tras înspăimântată în spate și mi-am pus o mână pe burtă, de parcă astfel aș fi putut și mă înfrânez. Nakita s-a întors spre mine și am intrat în panică atunci când luminile au umplut întreaga

încăpere cu o ceață albastră care se scurgea din accesorii și ne inunda. Aveam să mă proiectez în viitor. Ace luase o hotărâre, iar viitorul lui se schimba.

Nu de asta aveam nevoie!

— Madison? m-a strigat Nakita, dar vocea ei părea subțire, ca și cum ar fi venit de la mare depărtare.

M-am uitat amețită la ea. Îi puteam vedea aripile pe spate existând o clipă în viitor și, prin urmare, invizibile pentru oricine altcineva, poate cu excepția îngerului păzitor care plutea deasupra noastră. Ochii îi erau argintii. Nakita era aproape prea frumoasă că s-o poți privi și am avut nevoie de mai multe încercări ca să reușesc să șoptesc:

— O să mă proiectez în viitor, Nakita. Nu-mi da drumul!

Tulburată, și-a scăpat sabia și, profitând de ocazie, Ace s-a mișcat.

— Nu! am țipat, dar m-am prăbușit când lumea s-a întors pe dos.

Nakita s-a năpustit spre mine și m-a prins în brațe chiar înainte să cad pe podea. Shoe striga, dar eu aveam capul întors spre tavan. Și când albastrul s-a intensificat, tavanul, pereții și tot restul s-au topit... iar frumusețea stelelor m-a izbit.

Am icnit, iar durerea unei frumuseți așa de copleșitoare m-a ars precum focul. În suflet mi-au explodat sunete care nu mai fuseseră auzite niciodată. Lacrimile mi-au umplut ochii și m-am cutremurat în brațele Nakitei.

— Doare... am gemut eu, iar ea mi-a întors chipul spre al ei.

Frumusețea teribilă a Cerurilor a fost înlocuită de cea tragică a unui înger pe care-l vătămasem – Nakita, pe care-o învățasem ce înseamnă frica. Eu îi

făcusem asta. Eu. Dar serafimii avuseseră dreptate: frica era un dar și o îmbogățea, chiar dacă o rănea.

— Închide ochii, mi-a șoptit înspăimântată Nakita, iar eu mi-am îngropat fața în pieptul ei, hohotind.

Era prea mult. Eram muritoare și mă omora să vad divinul. Cum reușea Ron să facă asta?

Zgomotele unei lupte m-au smuls de unde mă aflam și am simțit cum conștiința îmi plutește în cameră în vreme ce iluzia corpului meu a început și devină neclară. Și apoi...eram Ace și-i simțeam furia și frica. Și tot restul.

„Te urăsc”, am gândit odată cu el, incapabilă să mă separ de el.

Cu un strigat puternic, și-a avântat pumnul spre Shoe, care se ridica de pe scaun. Am țipat când pumnul lui l-a atins și durerea i-a străbătut brațul. Scuturându-ne brațul care pulsa, am urmărit satisfacția lui Ace când Shoe s-a prăvălit înapoi pe scaun și a căzut de pe el, cu mâna la falcă.

„Nu!”, am țipat în mintea lui Ace când a apăsat butonul „Delete” și a smuls conexiunea din perete. Habar n-aveam dacă avusese suficient timp să îl încarce complet și, în vreme ce încercam să preiau controlul asupra unui viitor care încă nu avusese loc, Ace a luat tastatura și a trântit-o în capul lui Shoe când acesta a încercat să se ridice.

— Ridică-te! I-am auzit pe Ace spunând cu furie atât în urechile noastre, cât și în mintea noastră. O să te omor!

Îmi venea să vomit, dar eram captivă; încercam să schimb lucruri, dar nici măcar nu mă puteam face auzită. Era un adevărat coșmar. Și deasupra plutea îngerul păzitor al lui Ace, plângând pentru el și pentru mine – un nor strălucitor și argintiu coborând dinspre

ea și transformând albastrul în argintiu până ce atingea aura lui Ace și era respins.

Shoe și-a ridicat privirea.

— Vino-ți în fire, Ace, a spus el, împleticindu-se când s-a pus pe picioare dinaintea lui. E vorba de oameni în carne și oase. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

— În neregulă cu mine? a strigat Ace.

„Ace, oprește-te!”, am țipat eu, neauzită, dar, de parcă ar fi fost un răspuns, un val și mai puternic de albastru mi-a invadat conștiința. Amețeala mă făcea să mă agăț de orice, iar amintirile și viziunile treceau pe lângă mine că un vârtej. Mă afundam și mai mult în viitor, iar mintea mea se revolta. Provocându-mi o senzație de greață și sunând că o monedă ce se învârte și e pe cale să se oprească, albastrul dimprejurul meu s-a schimbat și s-a răsucit până ce a devenit un albastru profund și ferm.

Ma aflu încă în morgă, în interiorul lui Ace. Venise poliția, iar tipul pe care-l încuiasem în debara stătea lângă dulapuri, părând tulburat. Shoe stătea pe jos, cu capul plecat și avea cătușe la mâini. Iar eu mă simțeam al naibii de bine, chiar dacă eram cumplit de disperată. Trebuia să ies. Eram prinsă în capul lui Ace – simțeam satisfacția lui amestecându-se cu durerea mea, iar asta mă făcea să-mi pierd mințile.

— Și când am aflat ce făcea, m-am auzit spunând, crezându-mă al naibii de deștept pentru că ticluisem planul ăsta, l-am urmărit de la școală până la spital. S-a strecurat înăuntru, l-a închis pe tip în dulap și a introdus virusul în computerul morgii. Așa-i că-i complet nebunește? Să încerci să omori oameni, de pe calculatorul unei morgi?

Polițiștii dădeau aprobator din cap și cel care-l ținea pe Shoe de umăr i-a aruncat o privire dezgustată.

„E o minciună!”, m-am gândit, fără să simt nicio

tresărire în conștiința lui Ace.

— Eu i-am zis să n-o facă, a mințit Ace, iar Shoe a strâns din dinți, refuzând să declare ceva. Noroc că aveam patch-ul. L-am instalat și atunci m-a lovit! Mi-a spart tastatura în cap. E nebun, va spun eu. Dus cu sorcova! A făcut același lucru și la școală. Ar fi putut omorî pe cineva!

Polițiștii s-au întors spre infirmier.

— Așa s-a întâmplat? l-au întrebat ei, iar bărbatul zguduit și-a ridicat privirea goală de orice expresie.

— Nu-mi amintesc, a răspuns el și mi-am dat seama că la fel arăta și tata mult prea des.

Își amintea ceva, dar bunul-simț îi spunea că era imposibil. Spintecătorii mei veniseră și plecaseră, lăsând în urmă vieți ratate.

„Minte!”, am strigat în mintea lui Ace, iar îngerul păzitor care plângea într-un colț și-a ridicat privirea. Apoi am șuierat în gândurile lui Ace: „Ești un mincinos. Un mincinos dezgustător. Ar fi trebuit s-o las pe Nakita și te spintece.” Era atât de nedrept! Părusese că *patch*-ul fusese instalat, dar cumva, încercând să îndrept lucrurile, îl pusesem pe Ace în poziția perfectă de a face cât mai mult rău credibilității lui Shoe și de a și-o asigura pe a lui. Mai ales fiindcă nimeni nu părea să-și amintească faptul că mă aflasem și eu acolo. Poate cu excepția îngerului păzitor.

Mi-am adunat puterile ca și încerc să schimb un viitor care încă nu avusese loc, dar nuanța albastră care acoperea totul a părut să șovăie. Preț de o clipă, totul a revenit la normal - culori, sunete, totul. În acea secundă de claritate, Shoe s-a uitat la Ace, dar cred că m-a văzut de fapt pe mine, căci a părut tulburat și trădat. Și apoi... lumea a lucit în roșu.

Cu o smucitură suficient de puternică încât să

mă facă și gem, am simțit cum mă smulg din țesătura timpului. Am icnit și am tras aer în pieptul care era în întregime al meu. Nu îmi bătea nimic în piept. Nici nu îmi curgea sânge prin vene – iar Nakita mă strângea atât de tare, că mă durea.

— M-am întors, am șoptit eu, iar mâinile i-au zvâcnit.

— Madison! a exclamat ea, iar eu mi-am ridicat privirea și mi-am zărit frica reflectată în ochii ei argintii.

Dar amintirea privirii hăituite a lui Shoe nu îmi ieșea din minte.

O izbitură mi-a distras atenția de la ea și mi-am dat seama că totul durase doar o clipă. Shoe se ridica de pe jos, amețit, dar hotărât, punându-și mâna la falcă. Mai văzusem asta o data. O trăisem.

— Ridică-te! îi striga Ace. O să te omor!

— Madison? a spus Nakita, ajutându-mă să mă pun pe picioare. Ești bine? N-am mai văzut pe nimeni proiectându-se în viitor.

— O să fiu în regulă.

Împleticindu-mă, am dat să m-apuc de ceva ca să mă stabilizez și m-am agățat de targa pe roțile. A fost o alegere proastă și m-am clătinat până ce m-a prins Nakita.

— Mă cam stoarce de energie, am completat eu.

La naiba, abia puteam să stau în picioare.

— Vino-ți în fire, Ace, a spus Shoe, împleticindu-se când s-a ridicat. E vorba de oameni în carne și oase. Ce naiba-i în neregulă cu tine?

— În neregulă cu mine? a strigat Ace și m-am uitat spre îngerul de deasupra noastră., acolo unde-mi aminteam că-l văzusem.

Plângea, în vreme ce totul se desfășura din nou.

Știam că văzuse tot ceea ce văzusem și eu când mă proiectasem în viitor. Se scăldase în divin și putea să trăiască deodată atât trecutul, cât și viitorul. Și era înlănțuită. Nu de propria voință, ci de cea a lui Ron.

Înghițind în sec, mi-am lăsat greutatea pe Nakita.

— Știi ce se va întâmpla, i-am spus îngerului, iar acesta s-a întors surprins spre mine. N-am vrut niciodată să-i pun capăt vieții și n-am de gând s-o fac acum. Soarta sau liber-arbitru. Pot fi același lucru. Din postura de cronometror al întunericii, îți cer să procedezi în consecință - fără să încalci limitele impuse de însărcinarea ta anterioară.

Ace smulsese cablul din perete și, când Shoe a încercat să-l oprească să rupă CD-ul în două, Ace l-a împins în peretele din spatele biroului, apoi i-a tras un pumn în burtă. Expirând dureros, Shoe a alunecat, dispărând în spatele biroului.

Și deși nu puteam să văd dincolo de strălucirea care-l înconjură pe îngerul păzitor, știam că-mi zâmbea și mă scalda în primul sentiment de liniște de când stătusem pe o insulă grecească aflată în cealaltă parte a lumii și fusesem de acord să încerc să schimb lumea.

— Țasta e prezentul? m-a întrebat îngerul, adăugând derutat: uneori, nu pot să-mi dau seama.

Am încuviințat și ea a țâșnit mai aproape, iar licărirea ei părea să-mi încălzească fața.

— Îmi place de tine, a clopoțit ea, iar vorbele ei m-au străbătut în valuri. Îți folosești dragostea ca să vezi lumea. Asta îngreunează totul, dar dacă ar fi ușor, atunci oricine ar putea s-o facă.

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar am urmărit-o cum zboară în mijlocul cerului și a mutat puțin cablul de la telefon. De parcă ar fi fost coregrafiat pe

muzică, Ace a făcut un pas înapoi și s-a împiedicat de el. A căzut grămadă, strigând surprins.

Shoe n-avea nevoie de mai mult. S-a ridicat din spatele biroului, și-a dat părul la o parte din ochi, iar sângele care i se prelingea din obraz i-a mânjit fața și mâinile. Țipând furios, s-a năpustit asupra lui Ace și au alunecat amândoi pe podeaua placată cu gresie, iar Ace s-a izbit cu capul de ea.

Am simțit cum lumea sughite când soarta s-a schimbat și am luat o gură de aer, când mi s-a părut că am nevoie de ea.

— Ăsta nu-i un joc, Ace! a strigat Shoe nebăgându-ne în seama pe mine și pe Nakita. Sunt oameni în carne și oase, care au familii și copii!

— Și de ce mi-ar păsa? a mormăit Ace, iar Shoe s-a tras puțin înapoi și l-a lovit de două ori, prima dată în burtă, ca să-i taie răsuflarea lui Ace, apoi, cu pumnul stâng, în falcă.

Ace a gemut de durere, apoi a rămas nemișcat.

— Pentru că rănești oameni ca să te simți tu bine, a răspuns Shoe, ridicându-se nesigur în picioare și ducându-se la calculator.

Deasupra lor, îngerul a izbucnit în urale, iar lacrimile ei l-au scăldat și pe Ace, și pe Shoe. Ceva se schimbbase. Speram doar că înspre bine.

Sprijinindu-se de birou, Shoe a conectat iar tastatura și a apăsat câteva taste înainte să se răsucescă spre mine și să afișeze un zâmbet obosit.

— E acolo, a spus el, apoi ceva mai tare, spre Ace: e acolo, morman de rahat ce ești! N-am de gând să fiu învinuit pentru asta! Nici pe departe!

M-am holbat năucită la Shoe, întrebându-mă dacă vom trăi cu toții un alt viitor sau dacă Ace avea să răstoarne iar situația.

„Dumnezeu să mă ajute! Asta o să fie viața

mea?”

Ace și-a mișcat brațul, băgându-și-l sub el de parcă ar fi dat să se ridice. Nakita s-a îndreptat spre el și l-a calcat pe spate, făcându-l să se lipească iar de podea și să geamă.

M-am uitat la îngerul lui păzitor, care răspândea acum o lumină strălucitoare și cețoasă.

— Nu încercă nimeni să-l omoare, a clopoțit ea vesel, apoi a țâșnit spre tavan când ușile morgii s-au deschis și a intrat Barnabas.

Grace era alături de el și am privit cu gura căscată de uimire cum cei doi îngeri păzitori au plonjat și au plutit înapoi și încolo, într-un fel de salut ciudat.

— E reparat? Ce s-a întâmplat? a întrebat Barnabas, uitându-se la Nakita, care stătea acum pe Ace și-și verifica oja de pe unghii.

Shoe răsufla greoi pe scaunul cu roțile și-și tampona obrazul cu un șervețel.

Nakita a ridicat din umeri, părând aproape dezamăgită că nu-l omorâserăm pur și simplu.

— Madison trebuie și facă totul în modul cel mai complicat.

Șoseta mea era în celălalt capăt al încăperii și, expirând, m-am dus s-o iau, apoi m-am așezat pe gresia rece ca și mi-o pun. În gândurile mele nu răsuna nici măcar șoapta unei bătaii de inimă și, după ce le simțisem pe cele ale lui Ace, îmi era dor de asta. Mai rău, eram obosită. Mă simțeam ireală și subțire, de parcă o parte din mine ar fi fost încă pierdută undeva între clipa prezentă și cea imediat următoare.

— Te-ai proiectat iar în viitor, a spus Barnabas, apropiindu-se de mine și oprindu-se apoi nedumerit la picioarele mele.

Îmi pusesem șoseta și i-am făcut semn spre adidașii mei, care erau încă pe targă.

— A fost groaznic, a recunoscut Nakita, în vreme ce Barnabas îmi aducea încălțărilor. Parcă nici nu s-ar fi aflat aici.

— Nu mă simt prea bine, am spus, iar mâinile îmi tremurau în timp ce mă încălțam.

M-am uitat la craniile și la oasele încrucișate de pe șireturi și m-am întrebat dacă pot face asta. O mie de ani în care să fiu în interiorul oamenilor și să-i văd cum își distrug viața. Nu-i de mirare că pur și simplu Kairos își trimisese spintecătorii să-l omoare pe cel însemnat. O lacrimă mi s-a prelins pe obraz și mi-am legat nefericită șireturile imprimate cu cranii și oase încrucișate, făcându-le niște funde perfecte și îngrijite. Credeam că schimbaserăm soarta, dar era greu. Foarte greu.

— Ai eşuat? a șoptit Barnabas când m-am șters la ochi, iar eu am clătinat din cap.

— Cred c-am reușit, am răspuns, iar asta l-a nedumerit mai mult.

— Ești OK, Madison? a zis Nakita.

Barnabas a întins mâna să mă ridice în picioare și n-am putut să fac altceva decât să încerc să nu izbucnesc în plâns.

Nici asta nu-mi prea ieșea.

— Sunt OK, am reușit în sfârșit să rostesc, clătinându-mă și încercând să-mi imaginez o viață întreagă de asemenea mizerii. Doar că o s-o iau razna. Atâta tot.

Nakita s-a ridicat de pe Ace cu o mișcare grațioasă. Idiotul a dat să se ridice, dar o tavă cu instrumente de morgă a alunecat cumva de pe un raft aflat în apropiere și i-au căzut drept în cap. A gemut și s-a prăbușit la loc, iar Grace și celălalt înger păzitor au părut să facă echivalentul îngeresc al bătutului palmei.

— E încă în viață.

Îngerul păzitor al lui Ace a chicotit și m-am întrebat dacă va trebui să intervin înainte ca Ace să sufere atâtea accidente, încât să moară, dar mi-am amintit ura lui Ace străbătându-mă și am hotărât că nu-mi voi face griji în această privință.

— Așa trebuie să fie când te proiectezi în viitor? a întrebat Nakita și m-a apucat de celălalt cot.

De cealaltă parte a mea, l-am simțit mai degrabă decât l-am văzut pe Barnabas ridicând din umeri.

— Nu știu. Ron nu mi-a spus niciodată. Dar Kairos? El a arătat vreodată atât de obosit?

Nakita a clătinat din cap, părând îngrijorată. Am oftat și m-am sprijinit pe ei. Se terminase, dar mai erau multe de făcut. Îmi distrusesem dosarul, dar mai era probabil ceva și pe sus. Și tipul din dulap. Și Shoe...

— Mi-e foarte foame, am spus, iar amintirea de a fi în interiorul lui Ace mi-a făcut rău. Putem să mergem să mâncăm un burger?

Nakita s-a întors spre mine la fel de uluita ca Barnabas. Am oftat și m-am uitat la Shoe și la Ace.

— Cu toții? am adăugat. Mor de foame, am continuat, dându-mi șocată seama că așa și era. În plus, am spus încet, astfel încât Shoe să nu mă poată auzi, putem să ne ocupăm acolo de amintirile lor și să-i lăsăm fiind prieteni sau ceva de genul ăsta.

În loc să-mi răspundă, Barnabas a cercetat morgia din priviri.

— *Patch*-ul a fost instalat? l-a întrebat pe Shoe.

Shoe și-a tras scaunul până în dreptul calculatorului.

Părea ușurat și a băgat CD-ul în buzunar.

— Da.

Barnabas s-a îndreptat de spate și i-a făcut semn Nakitei să-l ia pe Ace.

— Hamburgerii sună foarte bine, a spus el neobișnuit de entuziasmat.

Probabil că o să ieșim fără probleme din spital chiar și după ce-i dădeam tipului drumul din dulap. Doar erau cu noi doi spintecători și doi îngeri păzitori.

Gândul la cartofii prăjiți și sărați și sucul rece m-a făcut să-mi lase gura apă pe când îi urmam pe Barnabas, pe Ace și pe Shoe pe coridorul pustiu. Eram obosită și deprimată...și înfometată. Nu era finalul la care mă așteptasem. Oare câștigasem? Chiar nu aveam habar.

Presupuneam că o să aflu cu timpul.

Ketchupul - dulce, cu aromă intensă - a picurat de pe cartofii prăjiți până ce i-am îndesat în gură, după care mi-am lins sarea de pe degete.

— Căței din Hades, că bun mai e, am mormăit cu gura plină, întinzând mâna după suc și sorbind cu paiul.

Bulele mi-au explodat în gură fi am scos un „mmm...” de fericire în vreme ce mă întindeam să mai iau cartofi. Erau tăiați mai mare și fuseseră prăjiți perfect. Mi-am mai îndesat unul în gură. Nu mâncasem de atât de mult timp, încât mi se părea că mor de foame.

Deodată, mi-am dat seama că nimeni nu spunea nimic, și mi-am ridicat privirea. Shoe stătea vizavi de mine în separeu. Nakita era la dreapta lui și își așezase cu grijă poșeta roșie pe masă, lângă ea. Barnabas stătea în stânga mea și lângă el se afla Ace, care se sprijinea tăcut și îmbufnat de perete, ținându-și niște gheață înfășurată în șervețele maronii lipiți de frunte.

— Ce-i? am întrebat când am observat că se holbau cu toții la mine.

Nakita i-a aruncat o privire lui Barnabas, apoi a rostit încet:

— Nu te-am mai văzut niciodată mâncând... așa.

M-am întins ceva mai lent după încă un cartof pe care l-am mâncat din două înghițituri, nu doar dintr-una. Era târziu și localul era gol, cu excepția noastră, a chelneriței care număra banii din casa de marcat și a bucătarului care se uita urât la noi prin deschiderea din perete, dorindu-și evident să plece acasă.

— Mor de foame, am zis, sorbind puțin suc când, de fapt, îmi doream să-l dau repede pe gât. Și sunt obosită.

„Dar nu-mi bate inima. Absolut deloc.”

Lângă mine, Barnabas s-a lăsat pe spate pe banchetă, amestecând nonșalant gheața din paharul de care nici nu se atinsese.

— E destul de scârbos, Madison.

M-am uitat la el și mi-am dat seama că e puțin invidios, judecând după atitudinea lui studiată cu grijă ca să pară relaxat.

— Te roade invidia? am întrebat țâfnoasă.

— Să zicem, a mormăit el, îndreptându-și privirea spre locul în care Grace și noua ei prietenă discutau, stând pe lustră, iar aripile le transformau în sfere de lumină de mărimea unei mingi de baseball pe care doar eu și spintecătorii le puteam vedea.

Mestecând un alt cartof, m-am strâmbat când mi-a căzut niște ketchup pe halatul de laborator.

— Cred că-i din cauză că m-am proiectat în viitor, am comentat eu și mi-am tamponat pata. Am fost iar vie sau, cel puțin, așa m-am simțit când m-am aflat în mintea lui Ace. M-am uitat la el și m-am strâmbat a neplăcere. Chiar că ești ceva, știi?

Tipul a rânjit și, mototolindu-mi șervețelul, mi-

am înăbușit un căscat.

— Cred că mintea mea și-a amintit cum e să-mi fie foame. Și să fiu obosită. Cât e ceasul?

Fără să verifice, Barnabas a răspuns:

— E miezul nopții.

— Mmm... Am făcut șervețelul ghemotoc și l-am aruncat peste cartofii prăjiți. Încă îmi mai era foame, dar nu voiam să arat că un porc. Trebuie să merg acasă.

Nu era prea târziu s-o sun pe mama, așa cum promisesem, fie că aveam școală a doua zi, fie că nu. Se culca foarte târziu, ca vampirii.

M-am uitat iar la Ace, care stătea serios în colțul separeului. Nu spusese mare lucru de când se trezise în camioneta lui. Din câte se părea, la șase dimineața n-avea să se petreacă nimic rău la spital. N-o să afle nimeni. Nu știam ce se va întâmpla cu Ace de-acum.

Shoe, pe de altă parte... i-am zâmbit când și-a pipăit grijuliu falca acolo unde începuse deja să i se învinețească destul de urât.

— O să fii în regulă? l-am întrebat, iar el a tresărit.

— O să fiu făcut cu ou și cu oțet pentru că am umblat la calculatoarele școlii, a răspuns el și i-a aruncat o privire lui Ace. Dar știam asta dinainte. Însă nu plănuiam să stau în oraș până la miezul nopții într-o zi de școală. În acest moment, nici că-mi păsa.

Ne-am uitat cu toții la Ace, care ne-a arătat degetul mijlociu. Chelnerița trebuie să-l fi observat, pentru că și-a dres zgomotos glasul și s-a dus să stea de vorbă cu bucătarul.

M-am uitat la farfuria în care erau cartofii prăjiți, apoi am mâncat unul și m-am simțit vinovată, fără să pot identifica motivul.

— Barnabas, poate trecem pe la Shoe pe-acasă

și-i facem pe mama și pe tatăl lui să creadă că s-a culcat deja, am propus eu.

Barnabas a dat aprobator din cap, având un aer cam neglijent pentru gustul meu. Aproape viclean.

— Ar fi grozav, a spus agitat Shoe, trăgându-se mai departe de Nakita, și m-am întrebat dacă își făcea probleme că-mi voi retrage cuvântul dat și-i voi schimba și lui amintirile.

Ace a aruncat pe jos ghemotocul de șervetele umede și s-a îndreptat de spate.

— Sunteți cu toții nașpa, a spus el în gura mare. O să rezolvați, astfel încât nimeni să nu-și amintească. Nici măcar că a fost plecat?

— Gura! a șuierat Nakita, aplecându-se peste masă. Ar trebui să fii mort.

— Tu să taci! a exclamat el încruntându-se. Țăcănito!

— Nu-mi spune așa! a izbucnit ea și a dat să se ridice, dar când îngerul păzitor a început să zbârâie din aripi, Nakita s-a așezat pufnind înapoi. Ești norocos, omule, a bombănit. Norocos.

Nu l-aș fi definit așa pe Ace, dar avea dreptate. Încercase să-și facă un renume omorând oameni și dând vina pe Shoe și singurul mod în care ar fi intrat acum în bucluc din cauza asta ar fi fost dacă Shoe ar fi intrat într-unul și mai mare. Eram adepta onestității și a acceptării criticilor, dar uneori...

Era mai bine să fii prevăzător.

Am oftat, m-am mutat spre marginea banchetei și m-am ridicat. Venise vremea să mergem acasă și mi-am înclinat capul, uitându-mă la halat. Îmi cam plăcea, chiar și pătat cu ketchup. Poate că lansam o noua modă la școală. Încă nu făcusem ceva cu adevărat nebunesc ca să ies în evidență. Asta dacă nu puneam la socoteală faptul că eram moartă, iar asta o

știa doar Josh. I-ar fi plăcut să mă poată ajuta în seara asta și-mi lipsea.

— Trebuie să plecăm, am spus încet, aruncând o ultimă privire pofticioasă spre cartofi.

Barnabas s-a adunat și s-a ridicat odată cu Nakita. Cei doi au schimbat priviri atotcunoscătoare când au ieșit din separeu. Ochii le deveniseră argintii și m-am băgat în fața lui Shoe.

— Shoe nu, am zis și am întins brațul, ca să-i împiedic să-i șteargă memoria.

Barnabas și-a dat ochii peste cap.

— Madison... a început el, dar m-a străbătut o furnicătură slabă pe tâmplă.

Au simțit-o și Barnabas, și Nakita.

— Fost-a odată un cronometror, Ron pe-al său nume, a spus Grace dinspre lustră, a cărui karmă avea un prost renume. A venit cu-ntârziere, unii zic că soarta nu-i e în favoare. Eu cred doar că e prost grămadă.

Așa e, nu rima, dar tot îmi plăcea.

— Vine Ron? am întrebat deranjată.

„Ce vrea? S-a terminat!”

— Dar ne ecranez! a spus Nakita, evident uluită.

— Se pare că nu suficient de bine, a comentat insinuant Barnabas, iar eu m-am simțit și mai obosită.

Grozav. Iar se certau.

— N-o să-i permit să se ia de tine, m-a asigurat Grace, iar eu am zâmbit spre sfera de lumină care a țâșnit dinspre lustră.

Știam că încă mi se citea recunoștința pe chip când Shoe a fluierat și i-am urmărit privirea spre ușa din față, unde stătea Ron, de parca s-ar fi aflat de la bun început acolo. Paul era lângă el, iar clopoștii de la intrare nu sunau.

Ron părea iritat, cu o mână băgată printre

faldurile tunicii lui largi, pe care și-a proptit-o apoi în șold și mi-a făcut semn cu cealaltă de parcă aș fi fost un copil neascultător.

M-am uitat și eu urât la el și m-am mutat astfel încât să îl ascund pe Shoe, care stătea încă jos. Barnabas s-a pus în dreapta mea, iar Nakita, în stânga. Privirea lui Ron a zăbovit asupra hainelor ei tradiționale de spintecător al întunericii, iar Nakita și-a ridicat bărbia.

— Dacă n-aș fi văzut, n-aș fi crezut, a comentat Ron, observându-mi halatul și adidașii galbeni cu cranii. Gata cu spintecarea. Cel însemnat e în siguranță. Ei bine, e bătut, dar e viu, a adăugat el, uitându-se la cei doi îngeri păzitori. Am câștigat. S-a terminat. Ai pierdut. Du-te acasă, Madison.

Am tras aer în piept, încercând să-mi găsesc cuvintele. „Cel însemnat”, am gândit, hotărând că era umilitor să etichetezi oamenii.

— Ace are un nume, am rostit încet, întrebându-mă cât de rău arătam, când am observat că Paul se holba la mine. Bună, Ron, am spus în sfârșit tare. Dacă te apropii, o să-ți trag una direct în pendul. Ce vrei? După cum ai zis și tu, ai câștigat deja.

Bărbatul cel scund a hârâit și și-a mijit precaut ochii mai întâi spre cei doi îngeri păzitori, apoi spre spintecătorii care mă flancau și, în cele din urmă, spre Ace, care era în spatele nostru.

— Serafimii m-au trimis ca să-ți ajustez amuleta, a răspuns el, luându-mă prin surprindere. Eu. Ha! Imaginează-ți. Se pare că intri prea strâns în contact cu divinul.

„Intru prea strâns în contact cu divinul?” Exact așa mă simțisem. Poate iadul prin care trecusem nu era chiar obișnuit.

Observând că mă uitam la el de parcă luasem o

supradoză de medicamente, Ron a înaintat printre mesele goale cu rapiditatea-i obișnuită, oprindu-se caraghios de brusc când Barnabas a întins brațul în semn de avertizare, iar Nakita și-a scos deodată sabia. Chelnerița a scos un țipăt înăbușit, ascunzându-se în spate și cerând telefonul, bâlbâindu-se.

„Din ce în ce mai bine.”

Ron s-a oprit frustrat, cântărind situația. Barnabas și-a încrucișat calm gleznele și s-a lăsat pe spate, sprijininându-se de masă, arătând foarte bine îmbrăcat cu tricoul lui fără pretenții și blugii negri.

— Nu te atingi de ea... Chronos, a spus calm și încet spintecătorul, iar în voce i se citea amenințarea.

Ridurile lui Ron s-au accentuat.

— Înapoi. Predecesorul ei e mort. Cine o să-i mai ajusteze amuleta? Tu? Sunt aici în calitate de superior al cronometrorului, la ordinele serafimilor. Crezi c-o să le încalc? Cum te-aș fi găsit altfel, ecranat fiind?

De cealaltă parte a mea, Nakita fierbea de furie și strângea mai tare mânerul sabiei.

— Poate, dacă ai avea impresia că poți să scapi basma curată, a răspuns ea, iar Paul, de care uitaserăm aproape cu toții, a înaintat puțin.

— Nu îi ești superior, Ron. Ești doar mai în vârstă, am spus, apoi i-am aruncat o privire lui Paul, căzând pe gânduri.

Mă ajutase până să-l lovească Nakita. Presupuneam că până dimineață ochiul avea să i se învinețească. Nu mă va mai crede niciodată. Am cântărit pe de-a parte șansele ca Ron să pună în aplicare vreun plan viclean și, pe de altă parte, șansa reală ca amuleta mea chiar să nu fie acordată corect. Nu voiam să trec din nou prin iadul ăla și nici să vină un serafim, s-o repare el. Ron nu părea obosit sau

abătut și se proiectase și el în viitor. Evident, ceva era în neregulă cu mine... din nou.

— Are dreptate. S-a terminat, am zis, apoi mi-am scos amuleta și i-am aruncat-o lui Ron.

Ron a prins piatra montată în firele argintii. Barnabas a înțepenit, iar Nakita aproape c-a făcut o criză de nervi, adoptând o poziție agresivă lângă mine. Era o mișcare curajoasă din partea mea, dar încercam să-i demonstrez lui Ron că nu mă temeam de el. Chiar dacă, de fapt, mă temeam. N-aș fi făcut-o niciodată dacă n-aș fi avut doi spintecători și doi îngeri păzitori în apropiere. Nu credeam că mai pot suporta să arunc încă o privire stelelor crude și nefiltrate, văzute prin intermediul divinului.

— Repar-o, am spus și am oftat, simțindu-mă goală fără amuleta mea. Nu pot să suport mai mult de două asemenea proiectări în viitor.

— Două? a repetat Ron, uitând de amuleta pe care-o ținea în mână. A fost mai mult de una?

I-am zâmbit, dar n-am deschis gura. Puteam să aud o conversație înnebunită având loc în spate, dar măcar bucătarul nu-și făcuse apariția eu o pușcă încărcată. Deocamdată. Barnabas și Nakita au schimbat o privire și, oftând teatral, spintecătorul întunericului s-a furișat spre ușa bucătăriei. Ea a șovăit, apoi și-a făcut sabia să dispară. Cu părul dat pe spate, a împins ușile duble și a intrat. S-au auzit imediat țipete și am așteptat cu toții să se audă două bufnituri înainte să ne întoarcem iar unii spre ceilalți.

Uitându-se la Barnabas, Ron a înaintat și mi-a întins amuleta.

— Trebuie s-o porți că s-o pot ajusta, a explicat el.

Am așteptat până ce a ieșit Nakita, după care am plecat de lângă Barnabas. I-am aruncat o privire

rapidă lui Shoe și m-am încruntat. Părea înfricoșat. Mi-am ținut respirația și mi-am trecut șnurul simplu peste cap, apoi m-am crispat când Ron a apucat piatra între degete. Mă încrezusem o dată în el. N-aveam s-o mai fac.

Când amuleta a răspândit o lumină roșiatică, n-am mai strâns din dinți. Ușoara durere de cap pe care nici nu-mi dădusem seama că o am a dispărut și am expirat, fără să mai simt că trebuia să-mi țin cumpătul.

Ron a dat drumul amuletei. Barnabas și-a dres glasul, vrând evident să trec iar lângă el, dar n-am făcut-o, iar Ron fost cel care s-a mișcat primul, cu o precauție nouă.

— Mersi, am rostit sec. Îți sunt recunoscătoare.

Părând stânjenit, Ron i-a aruncat o privire lui Paul, apoi lui Shoe.

— Ți-am ajustat atracția asupra divinului, a spus el tăfnos. Predecesorul tău era în viață. Tu nu ești. O să aibă nevoie de reglaj. Și-a frecat palmele și s-a dat înapoi. Nu știu ce-ai sperat să obții astfel. Ai dat totul peste cap. Cător oameni trebuie să le fie schimbate amintirile? a întrebat el.

Shoe și-a târșăit picioarele și m-am mutat ca să-l ascund.

— Cătorva, am răspuns. Și acum, că ți-ai băgat din nou nasul, s-au mai adăugat câțiva pe listă. Ne ocupăm noi de asta. Și ce vrei să zici că am dat totul peste cap? Mie mi se pare că am îndreptat situația. N-a murit nimeni.

Paul a înaintat până în dreptul lui Ron, iar bărbatul mai în vârstă a arătat nepoliticos cu degetul spre mine.

— Slujba ta te face o *criminală*, Madison, a spus el, iar Barnabas s-a crispat. Poate că nu omori cu propriile mâini, ci prin ceea ce faci. Faptul că încerci

să-ți alini conștiința încercând să salvezi oameni ale căror suflete nici măcar nu se află în pericol doar dă totul peste cap și e absolut inutil.

„Absolut inutil?“, m-am gândit și mi-am ridicat bărbia, făcând un pas în față.

— Am murit o dată și, crede-mă, cei pe care i-am salvat și-ar fi dorit asta. Eram foarte aproape de el și am tresărit când Barnabas m-a tras înapoi. Am salvat trei vieți, am adăugat, aflată în siguranță. Pentru că el mă ținea de braț. Patru, dacă-l pui la socoteală și pe Shoe, care n-a fost învinovățit pentru faptele lui Ace. Măine se vor bucura cu toții de soare. La naiba, eram pe cale să plâng din nou. Mie asta mi se pare că-i bine! am încheiat eu înfierbântată și m-am șters la ochi fără să-mi pese că mă vedea Ron.

Și chiar era bine. Desigur, mai era și problema proiectărilor în viitor, dar nu credeam că voi mai trece iar printr-un asemenea coșmar. Amuleta trebuie să fie reglată. "Mulțumescu-ți, Doamne, că l-ai trimis pe Ron."

— Poate că le sosise ceasul, iar tu ai stricat totul, a comentat Ron și s-a uitat la ferestrele întunecate, gândindu-se că era cazul să plece.

I-am zâmbit și m-am gândit că, în ciuda vârstei lui, eu fusesem undeva unde el nu ajunsese. Poate de-asta eram sortită să devin cronometror al întunericului.

— Asta-i soarta, Ron, iar tu nu crezi în soarta. Sau crezi?

Când și-a dat seama că repetasem practic ceea ce-i spusese un serafim cu nici două luni în urma, n-a mai fost atent la parcare.

— Bine, tu câștigi, am zis eu. Felicitări! Mormanul ala nefolositor din colț e în siguranță. Are un înger și toate cele. Nu te împiedică nimeni să pleci. Avem multe de îndreptat. M-am gândit la cei doi din

bucătărie. Oameni cărora să le oferim noi amintiri, am adăugat eu, iar Shoe și-a dres glasul în spatele meu.

— Soarta e doar o scuză, a trântit-o Ron. Nu știi ce vor alege oamenii. Poate că Ace s-ar fi schimbat într-o bună zi și fără toate astea.

— Greșit! am izbucnit eu, iar Paul a căzut pe gânduri. Însă n-am de gând să mă cert cu tine. Fie că accepți, fie că nu, cred în liber-arbitru la fel de mult că tine. Însă mormanul ăla de rahat, am spus și am arătat spre Ace, care auzea totul, dar nu ne băga în seamă în vreme ce-și oblojea rănile, n-avea de gând să se schimbe fără o intervenție în forță. Acum s-ar putea s-o facă, dar nu așa cum îl lăsaseși tu, știind că are un înger păzitor și un cartonaș cu „scapă gratis de moarte”.

Urechile lui Paul s-au înroșit. Ron s-a întors spre el, iar tunica i-a foșnit.

— Vrei să pleci odată? am spus, retrăgându-mă până în dreptul lui Barnabas. Și ia-ți și ucenicul spion cu tine, am adăugat.

Paul a rămas cu gura căscată la auzul cuvintelor mele sarcastice, dar i-am făcut cu ochiul când Ron s-a uitat în altă parte, iar Grace a chicotit.

— Ar trebui să dai dovadă de mai mult respect. Știe mai multe decât tine, a spus Ron, trăgându-l pe Paul mai aproape de el, iar Barnabas a pufnit.

— Cred că știe chiar mai multe decât tine, Ron, am răspuns eu. Pleacă odată. Și nu te lăsa spintecat pe drum afară.

Nakita se foia lângă mine, dar n-am băgat-o în seamă, în vreme ce Ron s-a răsucit pe călcâie.

— Haide, Paul, a rostit el pe un ton jos și periculos.

Deodată, Nakita a izbucnit:

— Îmi pare rău că te-am lovit, cronometrurile în

devenire.

Și eu, și Barnabas am tresărit. Era îmbujorată și, când ne-a observat privirile inexprive, a adăugat:

— Ce? Îmi pare rău. Nu pot să-mi cer scuze?

Stoic și tăcut, Ron a dispărut pur și simplu. Însă Paul se afla încă aici. Târșându-și sandalele pe gresie, Paul s-a uitat la spațiul gol de lângă el, acolo unde se aflase Ron.

— Ăăă, a mormăit el, apoi ne-a privit. Mersi, Nakita. E în regulă.

— Știi c-am spus asta doar că să te lase în pace, nu? am zis, iar Paul și-a atins nasul și a zâmbit înainte să dispară la rândul lui, lăsând în urmă o dungă strălucitoare de lumină.

Expirând profund, Shoe s-a lăsat pe spătarul banchetei, bombănind.

Barnabas s-a așezat și el gânditor.

— Ai observat că amuleta cronometrului în devenire are aceeași culoare că a mea? a întrebat el.

— Serios? am spus eu, dar apoi mi-am dat seama cât de ciudată era întrebarea lui Barnabas și m-am întors spre el. E important?

Cu șirul gândurilor întrerupt, Barnabas se uita oriunde, numai la mine nu.

— Ar trebui să parcurgă spectrul până la roșu. Ochii spintecătorului s-au ațintit asupra mea. Pun pariu că Ron nu-i deloc încântat de asta.

Am dat să deschid gura în timp ce mă întrebam ce putea să însemne asta, dar Barnabas și-a dres glasul și s-a uitat la bucătăria cufundată în liniște.

— Trebuie să plecăm. Nakita, te-ai ocupat de bucătar și de chelneriță?

Nakita făcea o poza lustrei prăfuite, ținând aparatul de fotografiat într-un unghi foarte ciudat.

— Sunt bine, a răspuns ea și s-a uitat la ecranul

aparaturii.

Unde ți-e portofelul, Madison? m-a întrebat ea. Tot în camionetă?

— A, da! am exclamat eu și m-am întors spre farfuria cu mâncare. Și telefonul e tot acolo.

Dar când m-am uitat la cartofii prăjiți aurii și crocanți, am șovăit să întind mâna spre ei. Zâmbetul mi-a dispărut încet și a fost înlocuit de disperare.

— Nu-mi mai e foame! m-am văicărit eu, iar Nakita a clipit spre mine. Nu pricepi? am strigat și m-am uitat la amuletă.

Mâncam pentru că amuleta mea nu funcționa cum trebuie. Ron a reparat-o, iar acum nu-mi mai este foame!

— Slavă cerului, a mormăit Barnabas și s-a îndreptat de spate. Era foarte scârbos, Madison.

M-am lăsat deprimată pe banchetă.

— Dar îmi place să mănânc, am spus cu tristețe.

La naiba, nu era corect! Am pipăit nefericită un cartof. Grace a coborât și mi-a încălzit mâna când m-a consolată în singurul fel în care a putut – asta până ce i-a venit o poezie în minte.

— Fost-a odată o fată căreia cartofii-i plăceau, a început Grace, iar Barnabas a scos un sunet de exasperare.

— Portofelul tau, Madison? a repetat Nakita.

— A, mda, am murmurat și m-am ridicat.

— Îmi pare rău, Madison, a spus Shoe, evident neînțelegând de ce cartofii prăjiți erau atât de importanți pentru mine, dar dându-și seama că eram supărată.

— E OK.

Ținându-mi capul plecat, m-am îndreptat spre ușă, încetinind când amuleta a părut să atârne grea și

aproape să se încălzească, dar un gând care mi-a apărut brusc în minte m-a făcut să mă opresc. Cum de știuse Nakita că portofelul meu era în camionetă?

M-am răsucit suspicioasă spre masă, iar suspiciunea mi-a fost confirmată când am văzut că ochii lui Barnabas deveniseră argintii.

— Ce... stai! am exclamat, năpustindu-mă spre masă. Shoe! Nu te uita la el

Barnabas a întors capul spre mine. M-a străbătut un fior de frică la vederea ochilor lui ciudați, argintii și lucind cu o lumina sfântă. Vizavi de el, la masă, Shoe a icnit, rupând influența pe care o exercita Barnabas asupra lui și plecându-și capul. Ace se holba deja în gol, cu gura deschisă, aflându-se încă sub puterea lui Barnabas.

— Madison! a lătrat Barnabas, cu ochii încă strălucindu-l când Shoe și-a frecat fața și a clipit.

L-am tras pe Shoe în sus și l-am scos din separeu.

— Nu și Shoe, am spus. L-am promis că-și va putea aminti.

Barnabas și-a încleștat fălcile și s-a încruntat.

— Madison... a bombănit el, iar ochii îi erau iar căprui.

— Mda, așa mă cheamă, am spus eu înfierbântată. Madison Nebuna. Eu îți spun că Shoe își poate aminti și sunt șefa ta.

Grace a scos un „Ooo...” prelung și al doilea înger păzitor de pe lustră tăcu, încetând să mai bată din aripi ca să dispară. Barnabas și-a mijit ochii și s-a întors pe banchetă ca să mă cântărească din priviri.

— Nu, nu ești, a zis el, iar Nakita și-a târșăit picioarele în spatele meu. Sunt macabru. Pot să plec de-aici oricând am chef.

„N-ar face asta”, m-am gândit, intrând în

panică.

— Aaa, da? am spus, aproape provocându-l.

— Mda, a confirmat Barnabas, evident deloc mulțumit.

Lângă mine, Shoe părea înspăimântat. Am tras încet aer în piept, încercând să găsesc un mod prin care să nu-l îndepărtez pe Barnabas. Fusese de față când murisem, încercase să mă salveze, crezuse în mine. Avusesem încredere în el și probabil că era singurul care mă putea înțelege cu adevărat.

— Mda, am zis mai încet. OK. Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu sunt șefa ta.

M-am întors spre Nakita și am văzut că avea ochii mari și speriați.

— Nakita, nu sunt nici șefa ta, dar aceasta este spintecarea mea și-mi doresc că Shoe să-și amintească.

— Ba da, ești, a replicat imediat Nakita, iar siguranța din vocea ei l-a făcut pe Shoe să se încrunte. Am jurat să mă supun voinței și poruncilor tale.

Eram atât de bucuroasă că Ace ieșise din ecuație! Era suficient de stânjenitor că Shoe asista la discuție.

— Lumea în care sunt șefa ta nu e cea în care vreau să trăiesc, am spus, încercând s-o fac să înțeleagă.

M-am uitat rugător la masă.

— Barnabas, i-am spus lui Shoe că-i voi permite să-și amintească de noaptea asta. Te rog.

— Eu nu i-am promis, m-a contrat el încordat, dar nu mai era furios pe mine.

— Te rog, mi-am încercat eu încă o dată norocul.

Barnabas a părut să se facă mai mic atunci când a expirat și a gesticulat lejer din mâini.

— Nu-i pot permite să meargă înapoi și înapoi știind ce s-a întâmplat! Pur și simplu nu se face așa ceva!

— De ce nu? I-am întrebat eu de-a dreptul. Cum să-și schimbe oamenii viețile dacă nu-și amintesc? Prin vise? Astea-s bălării.

— Bălării? a repetat Nakita, evident nedumerită.

— Vrea să-și amintească și Shoe, și Ace, m-am hotărât dintr-odată. Să nu aibă niciunul amintiri false.

Barnabas s-a uitat la Ace, care încă mai clipea prostește în gol.

— Nu! a exclamat el, îndreptând un deget spre mine, fapt care i-a făcut pe îngerii păzitori să-și șoptească, și să pună pariuri despre cum se va termina.

— N-o să se întâmple, a adăugat el tare, uitându-se furios la ele în vreme ce chicoteau. Astea sunt regulile, Madison.

M-am holbat la el, bătând ușor cu degetele unei mâini în blatul mesei.

— Holbează-te cât vrei, a zis Barnabas fără să mă privească. Eu le șterg amintirile.

L-am apucat pe Shoe de cot și l-am tras în spatele meu.

— Ăăă, Barnabas? a spus în cele din urmă Nakita. Nu cred că-i o idee bună să refuzi cronometrul întinericului, chiar dacă greșește. În cele din urmă, va putea opri timpul.

În spatele meu, Shoe a rostit încet:

— Vreau să-mi amintesc.

— Amintirile sunt tot ce avem, am spus, încercând să-l fac pe Barnabas să înțeleagă. De-asta luăm anumite decizii.

Cum te-aștepți să se schimbe cineva dacă îngropi trecutul în minciună?

Barnabas și-a descleștat treptat fălcile și am simțit gustul victoriei.

— O să ne creeze probleme, m-a avertizat el și m-am îndreptat de spate zâmbind.

— Și ce dacă? am răspuns eu obraznic. Shoe n-o să povestească nimic. M-am răsucit spre el. Nu-i a-a? Shoe clătina din cap, încă îngrijorat.

— N-o să mă creadă nimeni. Spintecători macabri? Îngeri păzitori? Cronometrori? O să mă bage la nebuni.

Stând de cealaltă parte a mea, Nakita m-a lingusit:

— Cronometrorii se schimba cu un motiv anume, Barnabas. Asta-i tot ce pare să facă Madison. Schimbă, schimbă, schimbă.

Barnabas s-a încruntat din nou.

— Ia-l de-aici, a mormăit el, iar eu l-am apucat încântată pe Shoe de braț și m-am întrebat dacă Barnabas doar mă liniștea, dar plănuia de fapt să se întoarcă mai târziu, când nu aveam cum să aflăm.

— Și cum rămâne cu Ace? am întrebat, simțindu-mă mare și tare.

— Afară, a rostit încordat Barnabas. Îl ai pe Shoe. Ace nici nu intră în discuție.

Am tras aer în piept și-am dat să-l contrazic, apoi am șovăit când îngerul păzitor al lui Ace i-a dat târcoale de două ori lui Grace, apoi a zburat spre mine și mi-a șoptit:

— Grace spune: „Fost-a odată un băiat într-un local, care se credea cel mai bestial. Nu era deloc bun, ci aproape nebun, pân-un înger i-a amintit ce-i capital.”

„Nu zău?”

Barnabas a ridicat suspicios din sprâncene și, refuzând să răspund întrebării lui nerostite, am început să dau înapoi, împiedicându-mă când privirile noastre

s-au despărțit.

— Haide, i-am spus încet lui Shoe. Trebuie să-mi recuperez portofelul.

L-am apucat de mână și l-am tras spre ușă.

— Cum rămâne cu Ace? a întrebat el, privind înapoi până ce i-am întors capul.

— Nu te uita. Cred că Ace va fi în regulă, am răspuns când ușa s-a deschis cu un clinchet și Nakita a oftat zgomotos. Îngerul lui păzitor îl va bloca pe Barnabas.

Shoe s-a răsucit să vadă prin ferestre.

— Ești sigură?

Era mai răcoare afară și m-am bucurat că aveam halatul pe mine când m-am cuprins în brațe și am așteptat. Nu-mi era frig - dar dacă aș fi fost în viață, aș fi simțit asta.

— Mi s-a spus el heruvimii stau de-a dreapta lui Dumnezeu, am comentat eu, uitându-mă în sus la stele și zâmbind. Cred el pentru un înger păzitor e floare la ureche să înfrângă aptitudinile lui Barnabas.

Tusea lui Shoe mi-a atras atenția și, în lumina de securitate, i-am observat privirea speriată.

— Serios? s-a bâlbâit el, aruncând o privire spre local și apoi uitându-se la mine. Heruvimi, hm?

Am ridicat din umeri.

— Grace e heruvim. Dar promite-mi că n-o să suflă o vorbă despre ce s-a întâmplat în seara asta.

Ținându-și capul plecat, a zâmbit și și-a agățat vârful pantofului într-o crăpătură din trotuar.

— Vrei să mint?

Nu m-am putut abține și am rânjit.

— Ei bine, eu sunt cronometrul *întunericului*.

Am simțit un junghi în minte și amuleta mi s-a încălzit, apoi s-a răcit. Era Barnabas, care și-o folosea pe a lui, și l-am zărit aplecându-se spre Ace. N-am fost

surprinsă când Ace s-a trezit, iar pe chipul lui până atunci golit de orice expresie s-a citit ura, și a exclamat:

— Poți să te duci dracului, spintecătorule!

Barnabas s-a uitat enervat pe fereastră la mine.

— Madison! s-a plâns el.

Nakita a râs, hohotele auzindu-se slab prin geam.

— Ți-am spus eu! Nu te pune cu ea!

Am zâmbit și m-am întors. Shoe stătea în fața mea, cu mâinile în buzunare.

— Nu vreau să uit asta, a zis gânditor Shoe. Nu vreau să uit nimic.

— N-o să uiți, l-am asigurat încrezătoare.

Mi-a venit deodată o idee și m-am sprijinit de zidul de cărămidă al restaurantului ca să-mi dezleg șireturile. Shoe m-a privit uimit până ce am scos cu totul șiretul de la unul dintre adidașii galbeni.

— Poftim, i-am spus și i l-am întins. Ca să-ți amintești totul.

Mi se tăiase răsuflarea, iar eu nici măcar n-aveam nevoie să respir. Dacă mă credea ciudată sau ceva de genul ăsta?

Dar Shoe a zâmbit, iar eu am expirat ușurată.

— Mersi, a spus el și l-a luat. Eu... ăăă... nu am... la stai, a adăugat, scotocindu-se în buzunar. Poftim, a rostit și mi-a oferit un cupon de la Cotețul Găinilor. Însă nu mă aștept să-l și folosești, a continuat el îmbujorat. Dar singurul lucru pe care-l mai am asupra mea e carnetul de conducere.

Am zâmbit și, în lumina slabă, m-am uitat la cupon.

— Pa, Shoe, i-am zis, legănându-mă spre spate. Să ai o viață minunată. Să fii bun. Să iei decizii corecte. Am luat cuponul. Mersi, am încheiat eu.

A închis gura, părând stânjenit și mulțumit în același timp.

— O să încerc, a spus în cele din urmă, apoi s-a încruntat când l-a văzut pe Ace prin fereastră. Dar n-o să fie ușor.

Am râs și am pornit-o înapoi spre camioneta lui Ace, fiecare pas părându-mi mai mare decât era de fapt.

— Dacă ar fi ușor să fii bun, toată lumea ar fi așa.

Shoe a dat aprobator din cap. Făcându-mi stângaci semn cu mâna, s-a răsucit și a pornit-o pe trotuarul întunecat, mergând încet, dar căpătând încredere cu fiecare pas, până ce a ținut capul sus. Întunericul l-a înghițit treptat, iar sunetul pașilor lui s-a estompat până ce n-a mai fost nici urmă de el.

L-am mai văzut o dată într-o pată de lumină, apoi... a dispărut.

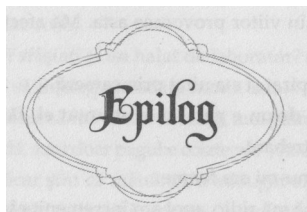
Când am deschis camioneta lui Ace și mi-am luat telefonul și portofelul, m-am simțit satisfăcută. Pielea moale încă era caldă de când veniserăm încoace și, când mi-am îndesat portofelul în buzunarul de la spate, a făcut o umflatura incomodă. Portiera a scârțâit când am trântit-o. În depărtare, am auzit slab:

— Pa, Madison!

M-am sprijinit fericită de camionetă și m-am uitat la stelele albe și simple, așteptându-i pe Nakita și Barnabas să termine să-l amenințe pe Ace. Sigur, poate că Barnabas era furios pe mine, dar avea să mă ducă acasă, bombănind tot drumul. Dacă n-o făcea el, o făcea Nakita. Și mai bine, mâine o să fie pe acoperișul meu, gata să-mi spună ce aș fi putut face mai bine. În seara asta nu murise nimeni. Și nici mâine n-o să moară nimeni – cel puțin nu înainte să li se termine timpul alocat. Shoe o să fie aspru muștruluit la

școală, dar știa asta înainte să-și facă de lucru cu computerele de acolo. Nakita începea să înțeleagă - așa aveam impresia -, chiar dacă eșuase să-i salveze sufletul lui Ace recoltându-l mai devreme. Ace era în continuare un dobitoc, dar poate că învățase ceva. Paul se gândea. Iar eu... eram obosită într-un mod plăcut.

Poate că, la urma urmei, fusese o noapte bună.

— *Madison!*

Era un strigăt panicat și am deschis ochii când cineva m-a scuturat puternic de umăr.

— Ce-i? am strigat și eu, văzându-l pe tata stând înspăimântat lângă mine.

Eram în pat; razele soarelui pătrundeau în cameră. Dormisem? Nu mai dormisem de aproape trei

luni.

Pe chipul tatei s-a citit ușurarea, iar cele câteva riduri i-au părut și mai adânci.

— Am crezut că ești... a început el, apoi s-a răzgândit, mi-a dat drumul la umăr și s-a îndreptat de spate. Ai întârziat, a spus el în schimb, părând rușinat. La școală, a adăugat, iar eu am zâmbit.

Nu credeam că voia să zică „moartă de oboseală”, dar, pe de altă parte, probabil că, întinsă acolo, chiar arătam moartă. Nu respiram. Nu era de mirare că mă scuturase.

— Cât de mult? am întrebat și m-am ridicat în fund, clipind.

Nu-mi venea să cred că dormisem cu adevărat. Poate că proiectarea în viitor provocase asta. Mă afectase în multe feluri.

Tata a expirat și s-a uitat prin cameră.

— Micul dejun e gata, m-a anunțat el, fără să-mi răspundă la întrebare.

Păcat că nu-mi era foame.

Am dat să mă ridic, apoi am încremenit când tata a luat halatul de laborator pe care-l atârnasem pe spătarul scaunului de la birou. Eticheta cu „Identitate necunoscută” se ițea din buzunar și am intrat în panică. Habar n-aveam cum să-i explic prezența unui halat de laborator pe care scria numele Marty.

— Spune-mi că ăsta-i ketchup, a rostit încet, pipăind materialul pătat, iar eu am zâmbit.

— E ketchup. Am mâncat niște cartofi prăjiți după școală, am explicat, iar el a oftat. Îmi pare rău! Mi se făcuse foame!

Tata a tresărit și a pus halatul la loc pe scaun, lângă ciorapii mei sfâșiați.

— Madison! a zis când i-a înșfăcat. Ce-ai făcut cu ștrampii ăștia?

— I-am tăiat. Toată lumea îi poartă așa!

La naiba, n-aveam cum să scap cu fața curată din asta.

— Erau noi-nouți! s-a plâns cu voce tare tata și i-a scuturat.

— Of, tată... am spus, mândră de mine pentru că nu intrasem în panică. Tu nu ai purtat niciodată blugi tăiați?

Cu umerii lăsați, s-a uitat la unghiile mele date cu oă neagră, ca să o ajut pe Nakita să se integreze, iar privirea i-a zăbovit asupra celor două unghii pe care le dădusem pe jumătate cu lac roșu.

— Ciorapi sfâșiați și un halat de laborator? Adidași fără șireturi? N-o să înțeleg niciodată moda asta.

M-am aplecat să mă uit la adidașii mei galbeni.

„Nu e moda, sunt doar pagube colaterale”, m-am gândit eu.

— Dar măcar știu că mănânci, a adăugat el, uitându-se din nou la halatul pătat cu ketchup. Ce-ar fi să sari o vreme peste gustările de după școală și să mănânci acasă?

— OK.

M-am întins și am sperat că n-o să intre și în baie, unde tricoul meu rupt era aruncat pe jos. *Aia* chiar că ar fi fost greu de explicat. Mă simțeam destul de bine, dar mâncarea era ultimul lucru la care mă gândeam. Mai ales când tata s-a așezat pe marginea patului, lângă mine, și mi-a pus teatral telefonul pe noptieră.

„La naiba! Am uitat s-o sun pe mama.”

— Vrei să-mi spui ceva? m-a întrebat el, uitându-se la telefon.

— Îmi pare rău. Am uitat s-o sun pe mama, am răspuns pe dată, dar el s-a încruntat și mai mult,

dându-mi de înțeles că nu despre asta era vorba. Fără să am vreo idee, m-am jucat cu pătura, bucuroasă că mă schimbasesem în cămașa de noapte după ce mă lăsase Barnabas acasă, chiar dacă asta însemnase că lăsasem ciorapii sfâșiați și halatul de laborator al lui Marty pe radarul tatei.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat șovăind.

„S-a întâmplat ceva? Chiar întrebasesm asta? Nici că aș fi putut și par mai vinovată.”

Tata a așteptat să mă uit la el.

— Am primit un telefon ciudat de dimineață. Un tip pe nume Sneaker.

— Shoe⁴! mi-a scăpat înainte să-mi amintesc să-mi țin gura.

Pentru numele lui Dumnezeu! și-i zisesem lui Shoe să fie bun, când eu nu puteam să nu-l mint pe tata nici măcar cinci minute.

— Shoe? a repetat tata, împingând telefonul astfel încât și se alinieze perfect cu marginea noptierei. Îl cunoști?

— Ăăă... da. Am ridicat din umeri, încercând să fac să pară că nu-mi pasă. Dar nu i-am dat niciodată numărul de telefon de-acasă.

„Barnabas?”, m-am întrebat. Trecuse să-l vadă pe Shoe aseară și încercase să-i schimbe amintirile? Pui de căței morți!

— Suntem prieteni prin corespondență? mi-am încercat eu norocul, străduindu-mă ca tonul să nu-mi pară întrebător, dar așa a ieșit.

Tata a scos un sunet care-mi sugera că nu era convins.

— Voia să-ți transmit că a fost suspendat și că este, citez, „bun”.

---

⁴ Joc de cuvinte intraductibil. Personajul reține greșit numele, Sneaker (pantof sport) în loc de Shoe (pantof) (n. Tr.).

A ridicat din sprâncene și a așteptat o explicație.

— Serios?

Ce altceva aș fi putut zice? Nu-l puteam privi și m-am foit în liniștea care se lăsase.

— Madison... a rostit el, iar eu am dat cuverturile la o parte ca să cobor din pat pe partea cealaltă.

— Tată, tre' să plec, am trântit-o eu și m-am dus după halatul de casă care era în baie. Am zărit tricoul rupt și am trântit ușa. Am întârziat la școala și trebuie să fac un duș. Nu știu de ce-a spus Shoe chestiile alea ciudate. E doar un tip pe care l-am cunoscut acum ceva vreme.

Acum ceva vreme, adică aseară, dar trecuse totuși ceva timp.

Expirând încet și lung, tata s-a ridicat.

— Ne vedem jos, a spus, părând dezamăgit. Ce vrei diseară la cină?

Am șovăit, gândindu-mă la ce aș putea ascunde cel mai ușor în buzunare.

— Supă și cartofi prăjiți, am răspuns, imaginându-mi că puteam s-o dau pe gât destul de repede și ușor.

Și chiar îmi plăcuseră cartofii de seara trecută. Dacă reușisem să-i salvez viața lui Ace, o să pot și să mănânc câțiva.

Tata s-a schimonosit.

— Supă și cartofi prăjiți? a repetat el, apoi a oftat. Dacă asta vrei... Micul dejun este gata. Să nu întârzii mult.

— N-o s-o fac, am zis și m-am gândit că dacă așteptam până în ultimul moment ca să cobor la parter, puteam s-o zbughesc pe ușa cu o felie de pâine prăjită, pe care să i-o dau lui Sandy.

Am zâmbit, i-am făcut semn de la revedere tatei când s-a oprit pe hol și am închis ușa. M-am muștruluit singură când i-am auzit pașii pe scări. I-am făcut semn de la revedere? Ce proastă eram!

Nu mințisem când spuseseam că vreau să fac un duș și, încă îngrijorată, am intrat în baie să dau drumul la apă, apoi mi-am scos pijamalele. O bătaie ușoară la ușa m-a făcut să înșfac un prosop și am strigat:

— Vin imediat, tată!

Dar nu tata mi-a răspuns.

— Ăăă, Madison?

Am înghețat. Am crăpat ușa, cuprinsă de griji.

— Tu! am strigat, dând-o de perete când l-am văzut pe Paul stând în mijlocul camerei mele, cu fereastra larg deschisă și rama cu plasă de țânțari sprijinită de perete.

— Ce faci aici? am șuierat când m-am năpustit afara, apoi am încetinit, dându-mi seama că eram înfășurată într-un prosop. Nu poți să-ți faci pur și simplu apariția! Tata e jos. Dacă te-ar vedea aici, și-ar ieși din minți!

Paul s-a înroșit și s-a tras de cămașa încheiată cu nasturi și băgata într-o pereche de pantaloni negri. Hainele îi erau încă destul de sobre, dar măcar nu mai era îmbrăcată ca un actor dintr-un film SF de aventuri.

— Scuze, a spus el fără să mă privească, părând în schimb fascinat de covor. Voiam să te întreb ceva și Ron nu-mi prea slăbește lesa.

— Ce? am izbucnit eu, simțindu-mă foarte goală pe sub prosopul mare și pufos.

Paul s-a uitat la mine, apoi în tavan.

— Crezi în liber-arbitru?

Am șovăit, iar apoi mi-am revărsat mânia.

— Da, am rostit încet.

Mă ajutase. Îi datoram câteva răspunsuri.

— Dar ești cronometrul întunericului, a declarat Paul, părând nedumerit.

— Așa se pare, am spus sec, apoi am adăugat: nu prea are sens, dar așa stă treaba. Imediat ce-mi voi găsi corpul, o tai de-aici. Doar dacă nu cumva... pot schimba lucrurile.

Paul și-a târșăit pe covor pantofii lustruiți.

— Nu vrei să fii cronometrul?

Mi-am amintit de sentimentul cumplit de neputință pe care-l avusesem atunci când mă proiectasem în viitor și apoi de bucuria mea când Shoe plecase teafăr și nevătămat, având toată viața înaintea.

— Nu mai știu.

— Poate c-ai primit de fapt slujba mea, a spus Paul, luându-mă prin surprindere.

M-am sprijinit de tocul ușii, apoi m-am îndreptat. Indiferent cât de tare aș fi încercat, n-aveam cum să par încrezătoare înfășurată într-un prosop.

— Tu crezi în soartă? l-am întrebat.

Paul s-a strâmbat și s-a dat înapoi, ca să se așeze pe pervazul ferestrei deschise.

— Nu știu în ce cred. Dar Ron a plecat când Ace și-a primit îngerul păzitor, iar tu ai mai rămas, încercând să salvezi viețile oamenilor.

Am strâns mai tare prosopul, neștiind ce să spun.

— Trebuie să plec, a zis Paul și s-a ridicat. Ar trebui să-mi exersez săriturile, dar, dacă nu mă întorc atunci când crede el de cuviință, mă detectează.

— Trebuie să fie frumos să ai un profesor, am comentat invidioasă, nedorindu-mi să plece. N-ai venit până aici doar ca să mă întrebi dacă eu cred în soartă.

Paul a ridicat dintr-un umăr.

— Nu. Am crezut c-ai vrea să știi că Ron s-a uitat în viitorul amândurora și a descoperit că nici Ace,

nici Shoe nu sunt destinați să mai creeze și alte virusuri. De fapt, Shoe o să lucreze pentru CIA și o să dea de urma altor hackeri. Va fi probabil cel care va dejuca un atac informatic la începutul deceniului. Iar în acest moment, Ace se afla într-o cameră capitonată pentru că vorbește despre spintecători și cronometrori, dar va învăța în cele din urmă să-și țină gura, o să iasă de la dezintoxicare, o să pună bazele unei formații numite „Ciorile topite” și o să moară de o supradoză de droguri pe la treizeci și ceva de ani.

— O, frate. E oribil, am șoptit, întrebându-mă dacă meritase.

Paul era netulburat.

— Toată lumea moare în cele din urmă. Muzica lui va impresiona oamenii, a continuat el. Îi va pune pe gânduri. Dacă e să mă întreb pe mine, îngerul lui păzitor probabil că-i țipă în ureche chiar acum, încercând să se facă auzit. Ace n-o să devină niciodată un sfânt, dar viața lui va avea un sens. Cel puțin, așa cred.

— Mda, poate, am rostit, deși încă nu-mi surâdea situația.

Poate ar fi trebuit să-i permit Nakitei să-l omoare. Să-i pună curat capăt. Oare sufletele neterminate mai primeau o a doua șansă? Încă o tură? De-asta spintecătorii luminii le luau din timp?

— Tu i-ai dat lui Shoe numărul de telefon de la mine de-acasă? am întrebat dintr-odată.

Paul s-a sprijinit cu o mână de tocul ferestrei, de parcă s-ar fi pregătit să plece.

— Voia să te anunțe că este în regulă. N-am crezut că te va deranja și, pentru că nu am numărul tău de mobil, l-am căutat pe cel fix. Nu i-am făcut necazuri, dacă asta te îngrijora. Ron e furios. Paul a zâmbit și, amintindu-și, și-a desprins privirea de mine.

Îngerul păzitor pe care i l-am alocat lui Ace n-o să permită nimănui să-i falsifice amintirile lui sau ale lui Shoe. De-asta s-a uitat care le este viitorul.

Mai scăpasem de-o grijă și, când Paul a dat și iasă, am zis repede:

— Mersi că l-ai oprit pe Ace.

Ținând capul aplecat într-o parte, mi-a zâmbit, dezvelindu-și dinții.

— Cu plăcere.

Tata a strigat după mine de la parter și m-am foit de pe un picior pe altul.

— Trebuie și plec, am spus, făcând semn din cap spre dușul care scotea aburi în spatele meu.

— Și eu, a zis el, încălecând pervazul și ieșind pe acoperiș.

— Îți place de Ron? l-am întrebat deodată, iar el a șovăit, cercetând din priviri colțurile camerei mele.

— Nu știu, a răspuns încet. Mă învață multe lucruri, dar e absolut fanatic în privința ta.

S-a uitat în ochii mei, iar eu am dat aprobator din cap.

— M-a mințit. Mult. L-am făcut să arate rău în fața unui serafim. O să crezi în continuare tot ce-ți îndrugă?

Paul n-a răspuns, ci a întors capul și a zâmbit.

— Ne vedem mai târziu, a spus el, apoi umbrele aruncate de ramurile copacilor au făcut ca silueta lui să se estompeze puțin câte puțin, până ce a dispărut cu totul.

M-am ridicat o clipă, să mă asigur că plecase.

— Trebuie să învăț cum să fac asta, am șoptit, apoi m-am dus să fac duș.

„Hm, deci Ace devine muzician”, m-am gândit și am zâmbit când mi-am imaginat cât îl rodea probabil pe Ron faptul că eu – un cronometrul al întunericului –

Îi arătasem celui pierdut o nouă cale, pe care el o apucase datorită eforturilor noastre, astfel că noi îi salvaserăm nu numai sufletul, ci și viața.

Fusesse soarta? Sau dreptatea spintecătorilor?

Sfârșit